

Hồi 1

Tần Hoài Mỹ Nữ

Trời đã xế chiều.

Bóng tà dương đỏ rực nhuộm vào những áng mây phản chiếu xuống dòng sông Tần Hoài, khiến cho những gợn sóng lăn tăn trên mặt sông ánh lên sắc đỏ nhức mắt.

Lúc này những chiếc thuyền hoa cập gần sát mé sông đều đã sáng rực ánh đèn, những chiếc đèn lồng lung linh ngũ sắc tụ lại bên bờ sông từ xa nhìn lại tựa như một con rồng hoa đang uốn lượn trên mặt sông.

Màn đêm dần dần phủ xuống bên bờ sông Tần Hoài càng lúc càng náo nhiệt hơn. Có những du khách ngồi chễm chệ trên kiệu, hay ngồi đường hoàng trên xe từ phương xa đến.

Cũng có không ít những thiếu niên trẻ tuổi dạo gót nhàn du từ phía trong thành cũng lạc bước tới đây.

Bọn họ tuy đến từ nhiều hướng khác nhau, song có cùng chung một mục đích, đều đi tìm kiếm những đêm hoan lạc cho mình mà thôi. Chỉ có những tên phu xe khiêng kiệu vì công việc làm để kiếm miếng cơm sinh sống qua ngày nên sau khi đưa khách lên thuyền có kẻ vội vã quay đầu vào trong thành, còn một số dừng lại nghỉ chân trong những túp lều.

Những túp lều tranh được cất lên sơ sài, có vài tiểu điểm để khách uống rượu dùng cơm, cũng có một số để cho khách ngồi uống trà thưởng ngoạn phong cảnh bên sông, so với tửu lầu nơi Phu Tử miếu thì quả là kém xa một trời một vực.

Lúc này trong những túp lều bán cơm ở đây, thực khách đến ăn mỗi lúc một đông, tửu điểm cơ hồ như không còn chỗ chen chân, trong đám khách này đa số là bọn phu xe khiêng kiệu hạ lưu nên phía trong lều không khí cực kỳ huyền ảo.

Bọn này tuy suốt đời không có khả năng đặt chân lên những chiếc thuyền hoa bên sông, nhưng mà bọn họ cứ ồn ào thao thao bất tuyệt, nói chuyện, bàn tán về các cô nương ở trên thuyền hoa.

Chỉ cần vài gã tụ tập quanh một chiếc bàn kê hai hồ rượu là câu chuyện nổ ra như pháo liên thanh, họ chẳng hề quan tâm tới việc của mấy ông khách trên thuyền

mà chỉ cãi nhau xem cô nương trên thuyền nào có công phu chiều lòng khách đệ nhất, nói âm ỉ một hồi rồi chợt bật cười hô hố ra chiều hết sức khoái trá. Quang cảnh ồn ào huyền ảo, ở bàn nào cũng giống như bàn đó, so sánh với cảnh tượng diễn ra trên các thuyền hoa bên sông quả là vô cùng khác lạ.

Đặc biệt là những con thuyền đậu ở hạ du, so với các thuyền khác chỉ nhỏ bằng một nửa mà thôi. Chẳng những bài trí cực kỳ hoa lệ, ánh đèn lung linh ngũ sắc, mà trên thuyền lúc nào cũng có ca kỹ. Tiếng vui đùa hoan lạc từ trên thuyền theo gió vọng tới, khiến cho ai nghe thấy cũng có thể tưởng tượng được cảnh tình hoan lạc đang diễn ra trên thuyền vui đến độ nào.

Nhưng mà ai cũng chỉ ước vọng mà không thể nào bước lên thuyền được. Bởi vì gần bốn mươi con thuyền trên sông Tần Hoài chỉ cần mang theo năm lượng bạc là đủ để lên thuyền tìm vui một chuyến. Còn khoảng gần mười thuyền khác thì phải có hơn hai mươi lượng bạc mới dám bước lên thuyền uống rượu, hoan lạc đến đêm khuya.

Duy chỉ có ba chiếc thuyền hoa dừng bên Văn Đức Kiều nếu chẳng phải là bậc đại quan, nhà sĩ, phú gia vọng tộc thì chẳng được đặt chân đến. Là vì chỉ qua một đêm lạc thú mà phải phí hơn ngàn lượng bạc cũng chưa gọi là nhiều.

Độc nhất là chiếc thuyền hoa màu xanh biếc, nằm chính giữa hai chiếc thuyền hồng, phía ngoài có tấm biển đề ba chữ “Kỷ La Xuân” do Bạch Lãnh Thu cô nương sở hữu.

Bạch Lãnh Thu có thể nói là đệ nhất hoa vương, chẳng những nhan sắc diễm lệ tuyệt trần mà còn tinh thông cầm, kỳ, thư, họa thơ phú ca vũ. Cho đến những kẻ thường hay lui tới đều là những cao nhân nhà sĩ trong thành Kim Lăng.

Người nào cũng biết ba chữ đại tự Kỷ La Xuân ở bên ngoài thuyền đều do hai cha con Trạng Nguyên đương kim đại học sĩ Thành Mặc Lâm, Tri phủ Thành Duy Hàn đại nhân viết nên.

Vô luận là kẻ có mang bao nhiêu bạc vàng, nếu như không biết văn chương thì tuyệt đối không cách chi mà bước lên trên hoa thuyền Kỷ La Xuân. Hơn nữa, cho dù kẻ đó có uyên bác tới đâu chẳng nữa nếu như không lọt vào mắt của Bạch Lãnh Thu thì cũng không được phép đến gần thuyền.

Song có điều kỳ dị là cho dù thân phận nàng cao quý như vậy, nhưng những kẻ thường hay lai vãng đến đây lại thường là những anh cùng nho nghèo hèn trong người không có một đồng tiền, bọn họ lên thuyền ngâm thơ, ca hát uống rượu mà không hề tốn một đồng bạc.

Nàng làm như vậy càng tăng thêm vẻ thân mật, mọi người không ai tưởng nổi nàng thông minh, xinh đẹp như vậy, chẳng trọng tiền tài lại không bán thân. Tại sao lại phải ở bên sông Tần Hoài kiếm kế sinh nhai.

Dung mạo và sở học của nàng như thế, chỉ cần nàng chịu gặt đầu sẽ có không ít phú gia đem vàng mang ngọc hân hoan đón nàng về nhà. Nhưng nàng chưa hề nghĩ tới chuyện này bao giờ.

Thậm chí thiên hạ còn đồn rằng ngay cả Thành Duy Hàn tri phủ cũng muốn lấy nàng về làm thiếp, song nàng nhất mực cự tuyệt.

Thân thế nàng không ai biết rõ, lại thêm hành động bí hiểm như vậy khiến cho danh tiếng nàng càng lúc càng lan ra cho nên có quá nhiều người chỉ mong được thấy mặt nàng một lần. Thậm chí có những bậc vương tôn công tử từ thành Bắc Kinh xa xôi tìm đến, mang theo mấy vạn lượng vàng đợi ở Kim Lăng suốt mấy tháng trời vẫn không được thấy mặt nàng.

Lời đồn đại tán tụng nàng càng nhiều, việc kinh doanh trên sông Tần Hoài càng phát đạt. Có vô số người vì không gặp mặt tuyệt sắc giai nhân nên đành phải qua thuyền khác vui vầy hoan lạc với các kỹ nữ ở gần đó.

Một hôm từ một trà thất trong lầu tranh bông truyền đi tin đồn nói rằng, ngày hôm qua lệnh đường của Thành Tri phủ mừng thọ lục tuần. Bạch Lãnh cô nương đến chúc thọ được Thành lão phu nhân nhận làm nghĩa nữ.

Thế là tin này được truyền bá đi khắp các lầu tranh cơ hồ như ai cũng hiểu rằng Bạch Lãnh Thu cô nương đã liệt vào hàng quý phái.

Đang khi mọi người đàm luận huyên náo ồn ào trong lầu tranh, đột nhiên một thiếu niên trẻ tuổi chân mang giày vải đen, mình vận y phục xanh đi vào trong tiểu phạn điểm Vạn gia hương.

Thiếu niên bước vào lầu, chàng đi xuyên qua hai dãy ghế dài có những khách nhân đang ngồi nói chuyện âm ỉ, chọn một chỗ ngồi trong góc lầu rồi từ từ ngồi xuống.

Lúc này trong tiểu phạn điểm toàn là những tên vô danh tiểu tốt, y phục bẩn thỉu, tướng mạo thô lỗ cục cằn, vừa thấy thiếu niên áo xanh bước vào lập tức khiến cho câu chuyện của mọi người đang xôn xao bàn luận bên chum rượu chợt ngừng lại. Ai nấy đều ngược lên nhìn thiếu niên mới tới.

Nhưng mọi người vừa ngược mắt ngó lên đã vội vã cúi đầu xuống, không dám nhìn lâu, thậm chí ngay cả thanh âm phát ra khi nói chuyện cũng dần dần nhỏ lại.

Người áo xanh này có đôi mày kiếm sắc bén, hai mắt sáng quắc, tuấn dật siêu phàm, khiến cho ai ngó lâu một chút cũng thừa nhận đây là một mỹ nam tử hiếm có trên thế gian. Đáng lý ra người ta phải chú mục ngó lâu mới đúng.

Nhưng mà khóe môi y mím chặt, sắc mặt nghiêm nghị, ánh mắt sáng quắc, lạnh lùng làm người ta chột thấy cũng không dám ngó lâu.

Sau khi ngồi yên chỗ nơi góc tường, y vẫn không gọi hầu bàn, tia nhìn lạnh lùng dán chặt vào ống đũa để sẵn trên bàn, tựa như đang tham thiền nhập định.

Lão mập vừa là chủ quầy, vừa là đầu bếp của tiểu phạn điểm đang đứng cạnh quầy dùng đũa lật qua lật lại chảo thức ăn đang nấu. Đột ngột phát hiện tiếng nói cười trong phạn điểm bỗng nhỏ dần, bất giác quay đầu ngó ra bên ngoài.

Lão chột nhìn thấy người áo xanh ngồi trong góc tường, bèn cau mày miệng không ngớt lẩm bẩm một mình:

- Thì ra cái gã quái nhân này lại đến đây rồi.

Lúc này gã hầu bàn trong phạn điểm chạy lại nói:

- Ông chủ, cái tên quái nhân đó lại tới nữa rồi.

Chủ quầy liền đáp:

- Đến thì đã sao ? Người mau chạy lại chào hỏi hấn ta một câu đi chớ.

Gã hầu bàn thấp bé nhăn mặt kêu khổ:

- Tôi... tôi không dám.

- Sợ cái gì ? Chắc hấn ăn thịt người được hả ?

Chủ quầy lại nói tiếp:

- Người đến chào hỏi hấn lệ đi, để hấn ăn cơm xong là đi ngay, nếu không hấn làm cho khách nhân hoảng sợ mà đi hết đó.

Lão nói xong, thấy gã hầu bàn vẫn đứng đó không chịu đi liền, trợn mắt quát mắng:

- Người còn không chịu bước hả ?

Gã hầu bàn sợ hãi co rúm người nặng nề bước tới chiếc bàn nơi góc tường, mặt gã gượng cười nụ cười hỏi:

- Khách quan, người cần dùng chi ạ ?

Người thiếu niên áo xanh lạnh lùng ngược nhìn hắn, đoạn đáp:

- Một đĩa rau, nửa con cá, một bát nước sốt.

Gã hầu bàn lấp bắp hỏi:

- Khách quan dùng cơm hay uống rượu ?

Người áo xanh dường như không muốn nói nhiều, chỉ thốt ra hai tiếng gọn lỏn:

- Ăn cơm.

Nói xong liền vội vàng ngậm miệng lại không thốt ra thêm một tiếng nào nữa.

Gã hầu bàn thấy bộ dạng của người áo xanh như vậy cũng không dám lời thôi thêm, vội gặt đầu chạy lẹ như bị ma đuổi vào trong gian bếp.

Lão đầu bếp mập mạp nghe xong tên các món ăn do gã hầu bàn nói, liền trề môi thốt lên:

- Lai lịch của y không phải tầm thường, nhưng mà hầu bao quá cạn, người còn không lẹ lẹ mang thức ăn cho y để y ăn xong cho nhanh rồi lên đường đi cho lẹ.

Gã hầu bàn vâng vâng dạ dạ, kiếm một cái mâm để ba đĩa thức ăn lên đó cùng với một tô cơm bưng đến chỗ người áo xanh đang ngồi.

Lúc gã đi đến chỗ người áo xanh ngồi, trong lòng có vẻ thấp thỏm, lo lắng không yên, đến lúc tới sát bên khách nhân áo xanh, gã mới đột nhiên phát hiện khách nhân bí hiểm có vẻ lạnh lùng đang cầm một đôi dưa dưa nghịch, trên bàn có mấy cặp ruồi đang nằm bất động.

Gã giật mình kinh ngạc còn chưa hiểu việc gì đã xảy ra, thì đã thấy đôi dưa nhẹ nhàng lướt ngang kẹp lấy con ruồi đang bay trước mặt rồi bỏ nó xuống mặt bàn.

Gã hầu bàn trở mắt kinh hãi rồi bỗng cảm thấy thú vị liền đứng ngậy người nhìn trò đùa của khách nhân.

Khách nhân áo xanh nọ cơ hồ phát hiện có ai đang đứng sau lưng chăm chú nhìn mình, bất ngờ quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng ngó thẳng vào mặt gã hầu bàn.

Gã này a lên một tiếng, cảm thấy tia nhìn của vị khách trẻ tuổi như hai lưỡi dao sắc chọc thẳng vào mắt mình, bất giác gã rùng mình cúi đầu xuống không dám ngó thẳng vào khách nhân. Lặng lẽ bưng mâm thức ăn đi tới trước mặt người khách đoạn thưa:

- Khách quan, cơm và thức ăn đã có đây ạ.

Người áo xanh tiếp lấy mâm cơm trên tay y rồi bảo:

- Người phải sạch bàn đi.

Gã hầu bàn ứng tiếng vội lấy cái khăn vải trên vai mình phủ sạch mặt bàn, đoạn thu đôi đĩa mà người áo xanh dùng để kẹp ruồi lúc nãy, gã không nén nổi tính hiếu kỳ xoay chiếc đĩa trong tay. Y không ngờ đôi đĩa cực kỳ tầm thường nằm ở trong tay người áo xanh này lại trở nên thần kỳ ảo diệu có thể hấp trúng những con ruồi đang bay lơ lửng trên không trung.

Người khách áo xanh thấy y cứ đứng ngơ ngẩn tại đó, bèn khẽ điểm nụ cười bảo:

- Cái tiểu phạm điểm của các người dơ thật, chỗ nào cũng thấy ruồi nhặng, song thức ăn thì quả là tuyệt.

Gã hầu bàn thấy người áo xanh khẽ điểm nụ cười, trên khóe môi chợt hiện ra hai lúm đồng tiền, nét mặt lạnh lùng lúc đầu đã hoàn toàn biến đổi. Khuôn mặt lúc này đã trở nên vui vẻ gần gũi khiến cho lòng người dường như cảm thấy ấm áp lại.

Gã không ngờ rằng nét mặt của một người lại có thể thay đổi lớn lao như vậy. Hơn nữa, cái vẻ uy nghiêm lạnh lùng tựa như làn sương lạnh phủ trên mặt nam nhân trẻ tuổi lại có hai lúm đồng tiền hiếm có làm cho gã vừa thấy đã phải ngẩn người kinh ngạc.

Đến lúc hẩn định thần trở lại thì đã thấy nét mặt của khách nhân áo xanh trở nên nghiêm lạnh như lúc đầu.

Gã gắng nở nụ cười đáp:

- Đại sư phụ nấu bếp của chúng tôi đây xào món ăn là ngon tuyệt, khắp vùng phụ cận nơi này ai cũng đều biết tiếng.

Người khách áo xanh lạnh lùng lên tiếng cắt ngang lời y:

- Người rảnh lắm hả ? Để ta còn phải ăn cơm nữa chứ ?

Gã hầu bàn mỉm cười lúng túng thu dọn mâm khăn rồi quay mình rời khỏi chỗ của người khách áo xanh ba chân bốn cẳng lủi nhanh vào trong nhà bếp.

Vào tới nhà bếp mới cảm thấy yên tâm trở lại, y thở phào nhẹ nhõm.

Lão đầu bếp mập đã quay vào trong bếp nói với gã:

- Nhị Trụ Tử hôm nay người lớn gan thật, ta thấy người còn dám nói chuyện với cái gã quái nhân đó nữa ? Nè, người nói gì với gã đó ?

Nhị Trụ Tử lắc đầu đáp:

- Đâu có gì ? Y chỉ khen món ăn của lão nấu ngon...
- Y nói vậy hả ?

Chưởng quỹ bụng phê nấu bếp bỗng đưa mắt kín đáo liếc nhìn khách nhân áo xanh rồi nói:

- Kỳ thực y còn chưa ăn thức ăn do chính ta xào nấu mà, như cá hấp chua ngọt, tôm xào đậu, vi cá hầm... Gã chưa đụng đũa mà đã khen ngon là thế nào ?

Nhị Trụ Tử tiếp lời:

- Không những thế, gã còn có màn dùng cặp đũa kẹp mấy con ruồi đang bay qua lại trước mặt. Hắn đợi lúc con ruồi bay ngang qua trước mặt mới ra tay thật chớp nhoáng, kẹp đũa lại như vậy...

Chưởng quỹ giật nảy người ngạc nhiên cực độ:

- Nhị trụ tử... Người... Người có hoa mắt không vậy ? Làm sao lại có thể gắp ruồi sống đang bay lẹ như thế hả ?

Nhị Trụ Tử cả quyết đáp:

- Thật mà, tôi thấy hai chiếc đũa trong tay y di động nhanh không tưởng nổi.
- Đừng hồ đồ nói nhảm nữa, mau đi làm việc của ngươi đi.

Chưởng quỹ nói xong lại đi vào trong bếp.

Nhị Trụ Tử nhìn theo cái thân hình mập ú của lão đoạn gã ngăn người một hồi. Bỗng cầm lấy đôi đũa bắt chước người áo xanh kẹp vào hư không hai cái rồi lắc đầu đi mời chào vị khách nhân khác.

Khách nhân áo xanh ăn cực kỳ lẹ làng, chỉ trong một thoáng tô cơm đã sạch trơn, ngay cả đĩa thức ăn cũng hết sạch, chỉ còn trơ lại một ít xương cá mà thôi.

Y chậm chạp đứng dậy lấy từ trong người ra mấy đồng tiền, đặt lên bàn rồi lẳng lẳng bước ra khỏi lều đi về phía bờ sông.

Nhị Trụ Tử thu tiền dọn bàn xong liền đi ra ngoài cửa lều đưa mắt nhìn theo. Chỉ thấy người áo xanh giống hệt hai ngày trước đi về phía bờ sông, hướng ánh mắt ngó về phía con thuyền Kỷ La Xuân đang đậu trên thượng du, không hề quay đầu trở lại.

Gã đứng bên ngoài lều ngó một lát miệng lẩm bẩm:

- Cái người này thiệt kỳ quái, cứ đứng suốt mấy ngày ngó như vậy xem ra có ngó suốt đời e rằng cũng không thấy mặt Bạch cô nương được một lần đâu.

Gã nghĩ tới việc mình đã ở đây hơn một năm trời ngoài mấy lần thấy người ta khiêng kiệu đến đón Bạch Lãnh Thu vào thành, còn hầu như không thấy nàng lộ diện, mà chỉ nghe người ta đồn rằng Bạch cô nương đẹp như tiên nữ giáng trần, nhưng gã cũng chưa bao giờ có cơ hội thấy được nhan sắc diễm lệ kia.

Nghĩ tới đây, gã muốn chạy lại nói với người áo xanh là đừng nên đứng đợi phí công vô ích.

Nhìn cái bóng dáng cao cao của người áo xanh. Nhị Trụ Tử đột nhiên cũng cảm thấy thương hại cho mình, ngày ngày cứ ước vọng gặp mặt Bạch Lãnh Thu mà vẫn không sao được như ước nguyện.

Gã thở dài một tiếng đang định quay người trở vào trong lều chợt thấy năm đại hán đang cười nói oang oang đi qua trước cửa lều.

Năm đại hán này đầu đội mũ trắng sãi, chân mang giày, mình mặc kinh trang màu tía. Bên ngoài khoác chiếc褙子 màu tía có thêu hình con sư tử vàng trước ngực.

Trên mình mỗi người đều mang đao kiếm, cán đao chuôi kiếm lộ ra ngoài áo bào, ngửa mặt nghênh ngang bước về phía Văn Đức Kiều.

Nhị Trụ Tử nghe mấy gã đại hán nói chuyện, trong lòng cực kỳ thích thú, bất giác hai chân tự nhiên bước theo sau bọn họ trong lòng hấn vô cùng hâm mộ các vị tiêu khách rày đây mai đó. Hấn hận mình không thể cùng đi với mấy vị tiêu khách oai dũng này.

Hấn vừa bước được mấy bước, trong lòng cũng chưa biết mình làm như vậy để làm gì, thì đột nhiên năm gã đại hán đã dừng lại xoay người nhìn về phía hấn.

Một đại hán trong bọn có hàm râu quai nón phủ gần kín mặt, trầm giọng nạt nộ:

- Ê, tiểu quỷ, ngươi đi theo sau đại gia làm gì hả ?

Nhị Trụ Tử thấy bọn họ quay lại đã có ý muốn chạy. Lại thấy đại hán có râu quai nón trợn mắt ngó mình vội vàng co giò chạy trốn.

Hấn vừa chạy được hai bước thì phía sau gáy đã có một bàn tay chộp tới, hấn khiếp sợ la lên một tiếng kinh hãi.

Đại hán có râu quai nón nắm áo nhắc bổng Nhị Trụ Tử lên đối mặt với gã, đoạn quát hỏi:

- Tiểu tử, người đi theo sau đuôi đại gia làm chi, nói mau ?

Nhị Trụ Tử bị nhắc bổng lên không, kinh sợ hồn phi phách tán, lắp bắp đáp:

- Đại gia, tiểu tử là tên hầu bàn trong tiểu phạm điểm không có làm gì.

Gã đại hán râu ria xồm xoàm khẽ nhếch mép cười bảo:

- Con bà người, còn định nói láo nữa sao ?

Nhị Trụ Tử thấy đại hán vung quyền ra dữ trước mặt, hấn sợ điếng người, hoảng hốt đáp:

- Tiểu tử không dám nói láo, tiểu... tiểu tử thấy... thấy đại gia nói chuyện vui quá nên mới...

Gã đại hán râu ria xồm xoàm bật cười ha hả, bỏ Nhị Trụ Tử xuống rồi lớn tiếng mắng:

- Cái con bà người chỉ khoái vui hả ? Để bữa nào ta đưa lưỡi dao nhuộm máu cho người xem, chỉ sợ người sợ vỡ mật ra mà thôi.

Nhị Trụ Tử nghe vậy sợ toát mồ hôi lạnh, hai chân tự nhiên mềm nhũn cơ hồ đứng không vững, đưa mắt nhìn hán tử cao lớn đang đứng trước mặt mà không dám bước đi.

Đại hán có hàm râu quai nón xồm xoàm hơi trề môi cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử người là hầu bàn ở đấy chắc phải biết rõ trên sông Tần Hoài này có vị cô nương đẹp nhất chứ ?

Nhị Trụ Tử vội đáp:

- Đương nhiên là biết, trong vòng trăm dặm quanh đây, ai cũng biết các cô nương trên sông Tần Hoài này đẹp tuyệt trần, trong đó có Bạch cô nương Bạch Lãnh Thu là mỹ lệ tuyệt trần tựa như thiên tiên vậy.

Đại hán râu quai nón lộ vẻ kinh ngạc:

- Bạch Lãnh Thu ? Có phải chính là vị cô nương trên thuyền hoa Kỷ La Xuân chăng ?

Thấy Nhị Trụ Tử gật đầu, gã liền cười rồi chửi:

- Con bà nó, cái cô nương này danh khí thật lớn, chúng ta ở Bắc Kinh xa xôi cũng nghe tiếng, để ta xem thử cô nương đó mỹ lệ thế nào ? Chuyển hạ du này làm sao bỏ qua cơ hội tốt được. Hắc hắc, tiểu quý, thuyền hoa Kỷ La Xuân dừng lại ở đâu ?

Nhị Trụ Tử đáp:

- Đại gia à, Bạch cô nương không tiếp khách tùy tiện đâu, nàng...

Đại hán rậm râu tức giận mắng chửi:

- Tổ bà nó, lão đại gia đến đây mà không chịu tiếp ta sao ? Tiểu quý nói mau, ở đâu ?

Nhị Trụ Tử run cầm cập chỉ vào con thuyền lớn ở phía thượng du:

- Cái thuyền màu xanh đó chính là Kỷ La Xuân.

Đại hán râu rậm nhìn về phía thượng, đoạn cười nói với đồng bọn:

- Hôm nay chúng ta đến đây kiếm được cô nương đó, chúng ta hãy vui chơi với ả một đêm rồi ngày mai lại đến thành Hàng Châu chơi một chuyến thỏa thích.

Mấy đại hán không làm khó Nhị Trụ Tử nữa, vội sải bước cười nói đi về phía thuyền Kỷ La Xuân.

Sở dĩ đoạn sông này có tên Tần Hoài vì ngày trước Tần Thủy Hoàng đục xuyên sông đạo, dẫn nước vào thành sông, nên gọi là sông Tần Hoài.

Đến đời sau, sông Tần Hoài chảy dài ra vùng Tái ngoại cho nên người ta chỉ lấy một đoạn sông chảy vào trong thành gọi đó là sông Tần Hoài.

Trên khúc sông này có tất cả bốn cây cầu là Trường Xuân Kiều, Phục Thành Kiều, Văn Đức Kiều và Hồng Kiều, bình thường đa số các hoa thuyền dừng ở khoảng sông giữa Văn Đức Kiều và Hồng Kiều, có cái dừng bên bến sông có cái đậu dọc theo bên bờ.

Hoa thuyền Kỷ La Xuân đậu ở phía trên Văn Đức Kiều ngang hàng với hai chiếc hoa thuyền màu hồng.

Năm đại hán đi được chừng mấy trượng, chưa đến Văn Đức Kiều đã thấy ba chiếc thuyền lớn đậu ngang hàng trên sông.

Những chiếc hoa thuyền ở phía hạ du thì thấy đã bắc những miếng ván nối thuyền vào bờ. Khách nhân lên xuống lũ lượt, việc làm ăn của các kỹ nữ thập phần phát đạt. Còn ba con thuyền ở phía trên thượng du hoàn toàn khác biệt với những chiếc

ở hạ du kia, bởi vì ba con thuyền này cách xa bờ sông mà cũng không hề có ván để cho khách lên thuyền.

Gã đại hán có râu quai nón dường như là thủ lĩnh của cả bọn, y đưa mắt ngó lên thuyền Kỷ La Xuân đoạn cười nói:

- Chư vị huynh đệ có thấy cái ả kỹ nữ này lên mặt quá không ? Thấy đại gia đến cũng không chịu mau mau đem ván bắc cầu.

Một đại hán khác đứng bên cạnh bức bội nói:

- Hừ ! Cái con a đầu này còn lớn gan hơn Tây Thi tái thế ở Bát đại hồ đồng nơi thành Bắc Kinh nữa. Có lẽ ả cho rằng bọn ta cũng như các khách nhân tầm thường, đại ca hãy tỏ uy phong cho mấy ả xem thử.

Đại hán râu rậm lắc đầu bảo:

- Khoan đã, chúng ta hãy chào hỏi mấy câu rồi lên thuyền cũng chưa muộn.

Nói xong y cao giọng gọi lớn:

- Nè, trên thuyền có người không ?

Thanh âm vang dội đột nhiên vang lên nghe như tiếng sấm nổ trên đầu, khiến cho những khách bộ hành gần đó sợ hãi dừng chân lại, ngược mặt nhìn về phía có tiếng phát ra.

Trên ba chiếc hoa thuyền ban đầu không có một ai, lát sau mới có bóng người thấp thoáng đi ra.

Đại hán râu rậm thấy một lão già hiện ra trên thuyền Kỷ La Xuân liền gọi lớn:

- Ê, lão già kia, mau mang ván qua đây, đại gia muốn kiếm Bạch Lãnh Thu vui vầy một đêm.

Lão già lắc đầu xua tay:

- Hôm nay Bạch cô nương không tiếp khách.

- Không tiếp khách sao ?

Gã đại hán râu rậm vỗ ngực nói với lão già:

- Đại gia đây mang số bạc lớn tại sao...

Lão già không đợi hán nói hết câu đã xoay người đi vào trong thuyền.

Năm gã đại hán cực kỳ phần nộ, hai mắt trợn trừng. Còn gã đại hán râu rậm giận dữ gầm lên một tiếng, phi thân nhảy phốc lên phía mũi thuyền lẹ như mũi tên bắn.

Lão già vừa quay vào phía trong đi được hai bước đã bị đại hán râu rậm túm lấy cổ áo nhấc bổng lên không.

Lão già không ngờ rằng hoa thuyền đậu cách bờ xa hơn hai trượng lại có người có thể đặt chân lên thuyền, thân hình gầy, yếu của lão chợt bị đại hán kia nhấc bổng lên cao, khiến cho lão kinh hãi, toàn thân run lên từng chập.

Đại hán râu rậm nộ khí quát lớn:

- Tổ bà mi, ngươi còn dám nói một tiếng không tiếp khách nữa hay không ?

Giọng lão già run run đáp:

- Đại gia... hãy buông tay ra, cái cổ của tiểu lão đầu này sắp gãy tới nơi rồi.

Đại hán râu rậm lạnh lùng cười nạt nộ:

- Ngươi mau vào trong nói với Bạch cô nương rằng khách nhân là người của Kim Sư tiêu cục ở Bắc Kinh đến để cho nàng yên tâm, chúng ta mang rất nhiều bạc tới đây.

Có tiếng hừ trong khoang thuyền vọng ra:

- Bao nhiêu thì có ích gì ? Cô nương chúng ta nói không tiếp khách là không tiếp khách.

Hán tử râu rậm chợt thấy trước mắt hoa lên, một thiếu nữ mình vận y phục bằng hoa tím nhạt, đầu thắt hai bím tóc dài vén rèm trong khoang thuyền bước ra.

Đại hán nộ vừa thấy thiếu nữ bất giác trong lòng khen thầm, vẻ tức giận từ nãy giờ tự nhiên biến mất, miệng vội điểm nụ cười toan cất tiếng hỏi:

- Cô nương nói gì ta... ta không nghe thấy ?

Trên nét mặt xinh đẹp của thiếu nữ áo hoa thoáng lộ sắc giận, nàng cao giọng hét:

- Ngươi còn chưa chịu bỏ Châu lão xuống hả ?

Gã đại hán râu rậm nộ bật cười hề hề, bỏ lão già xuống rồi nói với nàng:

- Lời cô nương nói ta há lại không nghe được sao. Ta là Tiêu đầu Ngô Dũng trong Kim Sư tiêu cục, người trong giang hồ tôn xưng ta là Quyển mao hổ...

Thiếu nữ áo tím chợt ngắt lời hắn:

- Ta đâu cần biết người là cái thứ hổ báo chết tiệt gì, người tự tiện vô cớ xông lên thuyền của ta là phạm pháp. Sao còn chưa nhận lỗi, muốn ta gọi nha môn túc vệ à, đến lúc đó người trốn đi cũng không kịp.

Quyển mao hổ Ngô Dũng bật cười:

- Người cứ đi mời Nha môn túc vệ đến đây đi. Ha...ha...

Y quay đầu lại nhìn bốn tên đại hán trong bọn rồi nói:

- Các vị huynh đệ, các người có nghe con a đầu này nói cái gì không ?

Bốn tên đại hán còn lại sau khi thấy Ngô Dũng bước lên thuyền cũng vội vã phóng mình lên theo, bọn hấn hầu như mê mẩn trước sắc đẹp của thiếu nữ áo tím, bây giờ bỗng nghe Ngô Dũng nói, cả bọn đều bật cười ha hả.

Hán tử gầy nhất trong bọn vội đáp:

- Đại ca cho ả a đầu này biết chúng ta là ai để xem bọn ta có sợ cái lũ chuột nhất nha môn cho biết.

Quyển mao hổ Ngô Dũng liền lên tiếng:

- Con nha đầu kia, người nghe đây, người vừa nói là tam đệ Xuyên địa hổ Trần Cẩm Dương, vị kia là nhị đệ Phi thiên hổ Hà Miên, hai người này là tứ đệ Khai sơn hổ Lưu Bá và ngũ đệ Bạch ngạc hổ Tần Dũng, năm người bọn ta đều là đại tiêu đầu của Kim Sư tiêu cục.

Quyển mao hổ Ngô Dũng nói tiếp:

- Trong thành Bắc Kinh ngay cả Cửu môn đề đốc còn phải tôn xưng chúng ta là huynh đài, còn ở cái huyện bé nhỏ như vậy thì có đáng gì.

Y thấy thiếu nữ áo tím lặng thinh không nói, nên tưởng rằng nàng đã bị lời nói của y làm cho khiếp sợ đứng ngẩn người ra, liền cất giọng cười cuồng ngạo, nói:

- Tiểu cô nương không nên sợ hãi như vậy, mau kiếm Bạch cô nương ra đây, hôm nay đại gia qua đêm ở đây chẳng những được vui vẻ mà còn có bạc để chi dùng nữa.

Thiếu nữ áo tím tức giận, mặt mày biến sắc thét lên lạnh lạnh:

- Cái lũ cuồng đồ như bọn người không coi vương pháp ra gì hết ư ?

Xuyên địa hổ Trần Cẩm Dương lẹ như tên bắn xông tới ôm chặt thiếu nữ đoạn cười hí hí:

- Tiểu a đầu, người không nên nói càn như thế, lát nữa đại gia sẽ làm cho người vui sướng.

Thiếu nữ áo tím không ngờ bọn người này lại to gan như vậy, nàng bị Trần Cẩm Dương bất ngờ ôm chặt vào lòng bất giác hét lên một tiếng giơ tay tát mạnh vào mặt hắn.

Trần Cẩm Dương cảm thấy như ôm miếng ngọc mềm vào lòng, thân thể mềm mại của thiếu nữ làm cho hắn ngây ngất, đâu biết rằng thiếu nữ trong lúc cấp tốc lại có thể xuất thủ.

- Bốp...

Gã đại hán đã lãnh trọn một cái tát.

Tuy bàn tay của thiếu nữ nhỏ nhắn, lực đạo lại yếu không thể làm cho gã đau đớn, song gã vẫn khó chịu vô cùng.

Trong lòng gã bỗng nổi giận, chợt nghe bốn tên phá lên cười khoái trá, Quyền mao hổ Ngô Dũng cười lên như điên:

- Ha ha, lão tam người còn chưa ngồi yên đã nếm mùi ngọt ngào rồi, hương vị tuyệt đó chứ !

Bạch ngạc hổ lại nói thêm:

- Ha ha, cái này gọi là tát yêu đó mà, Tam ca may được điểm phúc rồi, thật chẳng phí công.

Trần Cẩm Dương lúc đầu nổi giận bưng bưng, nay nghe các vị huynh đệ của gã mỗi người nói vào một câu, cơn giận bỗng nhiên bay lên mây mất hút.

Gã càng ôm chặt thiếu nữ hơn, điểm nụ cười mắng:

- A đầu này giỏi thật, người lại dám động thủ với đại gia sao ? Lại đây mau để cho đại gia hôn người một cái.

Nói xong gã nắm chặt hai tay thiếu nữ áo tím, đoạn vươn cổ ép miệng tới sát mặt thiếu nữ áo tím khiến nàng kinh hãi kêu thét lên.

Quyền mao hổ Ngô Dũng cười lên cực kỳ khoái chí:

- Các huynh đệ chúng mình mau xông vào tìm vui một chút, trong lòng ta ngứa ngáy lắm rồi, thiệt chịu không thấu.

Ba tên mãnh hổ còn lại đồng thời tán thưởng, đang định theo sau Ngô Dũng xông vào trong khoang thuyền.

Ngay lúc này từ phía sau lưng bọn hấn chợt vang lên những âm thanh lạnh lùng:

- Kẻ nào dám liều mạng xông vào thuyền ?

Ngô Dũng cùng với tứ hổ đều đột ngột dừng lại, quay người ra sau hướng về nơi có thanh âm vọng đến.

Không biết từ lúc nào phía đầu thuyền đã xuất hiện một thiếu niên trẻ tuổi mình vận y phục xanh đứng sừng sững uy nghi như tượng đá.

Ánh mắt của mấy gã đại hán vừa chạm phải khuôn mặt của người thiếu niên áo xanh, bất giác đã lạnh người, bởi hai luồng nhãn quang của đối phương sắc bén như lưỡi dao xuyên thẳng vào mặt mình.

Tia nhìn sắc lạnh của người áo xanh dừng nơi mặt bọn hấn một chút đoạn chuyển hướng chiếu thẳng vào người Xuyên địa hổ rồi trầm giọng quát:

- Súc sinh, ngươi còn chưa chịu buông tay ra hay sao ?

Trần Cẩm Dương đang ôm chặt thiếu nữ áo tím, định ép nàng để cho hấn hôn một cái, nghe giọng nói lạnh như băng đá của người áo xanh, bao nhiêu dục vọng trong lòng đột nhiên tiêu tan hết.

Lúc này dưới hai luồng nhãn quang lạnh lùng của đối phương chọc vào mình, gã cảm thấy trong lòng tự nhiên ớn lạnh, lòng gã do dự một chút nên bị thiếu nữ áo tím vùng vẫy thoát ra.

Gã chợt thấy vòng tay mình nhẹ đi, thấy thiếu nữ sắp chạy vào trong thuyền, gã liền vội vàng nắm chặt nàng lại, bực tức cất tiếng chửi mắng:

- Tổ bà mi, ngươi là cái đồ chết bầm, mà sao dám lại đây phá đám đại gia...

Nói chưa dứt lời đã thấy người áo xanh bước tới trước mặt gã, giơ tay xuất thủ, vung chưởng chụp vào cánh tay phải của gã đang ôm thiếu nữ.

Không biết vì sao gã trông thấy rõ ràng, nhưng không có cách nào tránh khỏi lối xuất thủ của đối phương đành để cho đối phương chụp trúng cánh tay của mình.

- Rắc... Rắc...

- Á...

Gã rú lên một tiếng thảm thiết, cánh tay phải đã bị gãy lìa rơi xuống đất, một cơn đau khủng khiếp ập tới, máu tuôn xối xả.

Ngô Dũng và ba gã kia đứng cách Xuyên địa hổ Trần Cẩm Dương chưa đầy một thước, thấy người áo xanh xông tới mà vẫn không sao xuất thủ kịp thời để ngăn trở đối phương đành phải trợn mắt đứng nhìn cánh tay bị gãy của Trần Cẩm Dương rơi xuống sàn thuyền.

Bọn đại hán kia biết rằng mình đã gặp phải cao thủ võ lâm, bất giác trong lòng chấn động, thân hình rung nhẹ, nhất tề vây lại thành hình móng vuốt bao quanh người áo xanh, trong tay mỗi người đều nắm chặt binh khí.

Người áo xanh tựa hồ như không thấy rõ hai thanh đơn đao, một cây Cương tiên và một thanh Ngô câu kiếm đang chĩa về phía mình, thần sắc vẫn bình thường đứng yên tại chỗ không có chút vẻ lo lắng gì cả.

Người áo xanh trầm giọng nói:

- Cô nương mau đi vào trong thuyền đi.

Thiếu nữ áo tím nãy giờ sợ hết hồn, giờ nghe tiếng gọi mới sức tỉnh, cảm kích nhìn người áo xanh rồi vội chạy vào trong khoang thuyền.

Quyển mao hổ Ngô Dũng thấy Trần Cẩm Dương đang nằm rên rỉ dưới sàn thuyền, máu tươi từ trong cánh tay bị gãy tuôn ra nhuộm đỏ, chảy ra trên thuyền nhưng hắn không đi tới dìu đồng bọn dậy vì sợ người áo xanh bất ngờ hạ thủ, nên nghiêng rằng lạnh lùng bảo:

- Bằng hữu, huynh đệ Ngô Dũng đây là thủ hạ của Cố lão tiêu đầu cai quản Kim Sư tiêu cục ở Bắc Kinh, chuyến này bảo tiêu đi qua nơi đây...

Người áo xanh liền cắt lời y, giọng càng lạnh lẽo hơn:

- Phí công, người đem Cố Dương Võ ra dọa nể ai ?

Ngô Dũng cười lạnh:

- Các hạ không coi Thái Hàng ngũ hổ ra gì thì cũng còn được, ngay cả tổng tiêu đầu cũng bị hạ nhục như vậy thì các hạ tất phải là cao thủ thành danh trong giang hồ, mong các hạ báo danh thì năm huynh đệ tôi sẽ lập tức đi ngay.

Người áo xanh lạnh lùng cười đáp:

- Cái lũ xú trùng tiểu tốt như bọn người mà dám đòi ta xưng danh hiệu ra được sao ? Nếu không cút đi lập tức thì hãy để lại đây mỗi tên một cánh tay hay là bọn người muốn lưu cái mạng trên thuyền hử, bọn hổ giấy kia.

Ngô Dũng bật cười cuồng ngạo:

- Các hạ lừa gạt người ta quá đáng, người tưởng bọn ta sợ người hay sao ?

Người áo xanh đưa ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn gã:

- Bọn người muốn động thủ à ?

Hai mắt Ngô Dũng cơ hồ như toé lửa, gầm lên tức tối:

- Tam vị huynh đệ chúng ta phải liều chết với hắn.

Gã vung cây Cương tiên trong tay đánh về phía người áo xanh.

Chính ngay lúc này trong rèm đột nhiên lay động, một thiếu nữ vận đồ trắng từ trong khoang thuyền bước ra, giọng cực kỳ dịu dàng:

- Xin các vị anh hùng hãy ngừng tay.

Nhân quang của người áo xanh đột nhiên liếc nhìn về phía thiếu nữ vận y phục trắng như tuyết vừa đi ra. Thấy nàng mày liễu, mắt phượng, môi đỏ hồng, mũi thanh tú đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta không dám nhìn gần.

Tuy là nói không dám nhìn gần, song cũng ngó nàng một lát, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nét mặt của người áo xanh đã biến đổi không biết bao lần.

Thiếu nữ áo trắng vừa xuất hiện, thấy thiếu niên áo xanh đưa mắt chăm chú nhìn mình tựa hồ như bước chân nàng có vẻ lúng túng nhưng thoáng chốc đã bình tĩnh như thường.

Nàng nhẹ nhàng tà áo đoạn lên tiếng:

- Các vị anh hùng, tiện thiếp Bạch Lãnh Thu nhất thời thất lễ đến nỗi khiến các vị phải tức giận, mong các vị miễn chấp.

Lời này nàng có ý nói với Thái Hàng ngũ hổ.

Ngô Dũng và mấy đại hán nọ vừa thấy nàng lộ diện, ngay tức khắc đã bị vẻ kiêu diễm của nàng làm mất hồn, tên nào cũng đứng ngây người chết lặng, đến khi nàng nói dứt, Ngô Dũng mới như sức tỉnh lại.

Gã “A” lên một tiếng rồi nói:

- Vị này chính là Bạch cô nương đây phải không ? Huynh đệ chúng tôi quả thật muôn vàn đắc tội.

Gã nói đến đây, cảm thấy chưa được ổn thỏa cho lắm, nên ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Kỳ thực chỉ là vì chúng ta nghe danh cô nương đã lâu, muốn thấy mặt ngọc một lúc cho thỏa lòng mong ước, ai biết được cái tên tiểu tử này đa sự đến đây quấy rối...

Bạch Lãnh Thu vội đáp:

- Cái này là do tiện thiếp xử sự không phải khiến cho các vị phải động tới đao kiếm, mong các vị hãy vì tiện thiếp mà buông đao, gác kiếm.

Ngô Dũng liền đáp lại:

- Bạch cô nương nói thiệt gọn gàng vô cùng, huynh đệ ta quả đắc tội với cô nương muôn phần, xin bái biệt.

Gã đưa mắt ra hiệu cho bọn kia, đoạn thu Cương tiên lại.

Ba tên còn lại thừa biết kẻ đứng trước mặt là một cao thủ có thủ đoạn tàn độc ghê gớm, chỉ cần thấy thân pháp cực kỳ nhanh lẹ, hạ thủ hết sức chuẩn xác, cũng đủ biết dù cho bốn người có hợp công cũng chưa chắc chiếm nổi tiên cơ. Lại thêm Trần Cẩm Dương nằm trên sàn thuyền hôn mê, nếu như không đưa y lên bờ gấp, e rằng khó mà bảo toàn tính mạng của y. Đến sau này Thái Hành ngũ hổ ắt phải đổi thành tứ hổ mà thôi.

Cho nên khi vừa thấy Ngô Dũng thu Cương tiên về, bọn hắc cũng vội vã rút binh khí ngay tức khắc.

Người thiếu niên áo xanh nọ đưa mắt lạnh lẽo ngó chằm chằm vào bốn gã, đến lúc này, chàng mới mở miệng thốt ra mấy tiếng lạnh băng:

- Khoan đã, bọn người xông lên thuyền gây họa cho người ta rồi định bỏ đi dễ dàng vậy sao ?

Ngô Dũng bỗng biến sắc:

- Các hạ còn muốn thế nào nữa ?

Thiếu niên áo xanh cười lạnh:

- Người chuyên môn làm ác, lừa dối, hãm dọa lương dân, tuy danh vị là tiêu sư, song chẳng khác chi bọn đạo tặc. Tại hạ nếu không cho bọn người một bài học, há để cho thế nhân cười ta hay sao ?

Ngô Dũng thủ chặt Cương tiên bên tay phải, rồi nói:

- Lẽ nào người còn muốn động thủ hay sao ?

Thiếu niên áo xanh giọng càng lạnh lùng thốt:

- Động thủ với bọn người há lại chẳng làm bẩn tay ta ư ? Ta chỉ cần mỗi tên để binh khí lại đây, tối nay kêu Tổng tiêu đầu của Kim Sư tiêu cục Cố Dương Võ đến miếu Phu Tử lấy về.

Ngô Dũng cất giọng cười cuồng ngạo:

- Người chớ có bức người thái quá...

Thiếu niên áo xanh chợt cắt lời gã:

- Nếu không thích thì hãy để một cánh tay lại đây.

Ngô Dũng bật cười lạnh:

- Bạch cô nương thấy đó, cái này không phải do bọn tại hạ đa sự mà do y bức bách quá ư thậm tệ.

Bạch Lãnh Thu vô cùng thông minh, thừa hiểu Ngô Dũng tự biết mình yếu thế không biết cách thoái lui ra sao nên mới nói với mình như vậy, hy vọng mình có thể lộ diện giúp gã.

Nàng liền mỉm cười quay sang nói với thiếu niên áo xanh:

- Mấy vị tráng sĩ này mong được...

Thiếu niên áo xanh chợt nhíu đôi mày kiếm:

- Cô nương sao phải chịu khổ sở đi thỉnh cầu tha tội cho kẻ ác đồ thâm dật.

Bạch Lãnh Thu thấy lời mình bị chặn ngang, đồng thời nàng cũng thấy thái độ lạnh nhạt của thiếu niên áo xanh. Bất giác cũng phải đỏ mặt, xấu hổ.

May mà nàng giao du với những bậc quyền quý nho nhã đã lâu, nên công phu ứng đối cũng hơn người một bậc, nên nét mặt nàng chỉ thoáng hiện vẻ bối rối:

- Tráng sĩ hiệp khách, chàng...

Thiếu niên áo xanh nét mặt hiện ra tình cảm cực kỳ phức tạp, lát sau mới đưa mắt ngó Ngô Dũng:

- Nể mặt Bạch cô nương, ta bỏ qua cho bọn người lần này, hãy xéo ngay khỏi mắt ta...

Những thớ thịt trên mặt gã co giật liên hồi, nghiêng răng cố gắng nhin nhục, ôm quyền hỏi:

- Mong các hạ thông báo tôn tính đại danh ?

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp:

- Nếu như bọn người còn chưa chịu nghe hãy kêu Cố Dương Võ đến kiếm ta. Ta ở sau Phu Tử miếu đợi hấn.

Bốn gã đại hán vội vàng phi thân lên bờ, lủi nhanh vào đám đông rồi mất hút sau Phu Tử miếu.

Bạch Lãnh Thu thấy bốn tên đại hán đi xa rồi, mới quay lại nhìn thiếu niên áo xanh giọng cảm kích:

- May nhờ có tướng công đến cứu, tiện thiếp xin bái tạ.

Thiếu niên áo xanh đưa mắt chăm chú nhìn Bạch Lãnh Thu rồi trầm giọng bảo nàng:

- Cô nương bất tất phải đa lễ như vậy, thực ra chẳng cần tại hạ phải xuất thủ, cô nương cũng có thể ứng phó được với cái lũ giang hồ bại hoại này, tại hạ chẳng qua chỉ là đa sự mà thôi.

Bạch Lãnh Thu thoáng vẻ kinh ngạc:

- Tại sao tướng công lại nói như thế ?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Cô nương có võ công tuyệt thế chỉ vì không muốn lộ hình tích mà thôi.

Bạch Lãnh Thu mỉm cười không trả lời, nàng khoát tay nhẹ nhàng nói:

- Mời công tử vào trong thuyền để tiện thiếp mời vài chung rượu cảm tạ.

Nói đoạn nàng vén màn, yển chuyển bước vào trong thuyền.

Thiếu niên áo xanh không hề khách khí bước ngang nhiên vào trong khoang thuyền.

Hai ngày hôm nay chàng đều phải mất mỗi ngày hơn hai giờ để đứng trên bờ sông nhìn về hướng hoa thuyền, ngày nào cũng thấy bóng rèm lay động ánh sáng lấp lánh từ trong thuyền chiếu ra, chỉ thấy bóng người thoát ẩn, thoát hiện mà không có người bước ra.

Lúc này chàng đi theo Bạch cô nương bước vào trong khoang, chàng mới phát hiện bên trong khoang thuyền rộng rãi, lối bài trí cực kỳ hoa lệ, sang trọng, vượt xa điều mình tưởng tượng trước đây.

Trong gian phòng cực kỳ hào hoa tao nhã này chỉ có thiếu nữ áo tím lúc nãy mà thôi, ngoài ra không còn nhìn thấy một ai khác.

Thiếu nữ áo tím nọ đang bày thức ăn lên một chiếc bàn tròn, những đĩa thức ăn đầy ắp nghi ngút bốc khói thơm cực kỳ ngon miệng, lại được bày biện vô cùng đẹp mắt.

Các món ăn này đều là những món ăn nổi tiếng ở vùng Giang Nam, chỉ cần ngửi thấy hương vị tỏa ra từ món ăn thơm nồng đã đủ vượt qua gấp vạn lần những món ăn thô tục trong những tiểu phạn điểm bên sông.

Huống hồ gì trong khoang thuyền bày trí hết sức hoa lệ. Những món ăn thịnh soạn được dựng trong loại đồ sứ Cảnh Đức thập phần quý giá, thêm mỹ nhân ngồi đối ẩm, nếu đem so sánh với bữa ăn tầm thường trong tiểu phạn điểm ồn ào lúc nãy, thật là khác xa nhau một trời một vực.

Bạch cô nương lên tiếng gọi:

- Tử Quyên mau xuống sạp thuyền mang vò Trúc Diệp Thanh tửu lâu năm lên đây.

Thiếu niên áo xanh vội ngăn lại:

- Cô nương không nên khách khí như vậy, tại hạ đã dùng cơm tối xong rồi. Vả lại ta không quen uống rượu, cô nương...

Tử Quyên kinh ngạc trở mắt nhìn chàng:

- Nhưng mà cô nương chúng tôi đã...

Bạch cô nương liền bảo:

- Tử Quyên, người sai bọn họ dọn hết bữa tiệc này đi, còn người mau đi pha hai bình trà ngon để ta cùng...

Nàng chợt dừng lời quay sang hỏi thiếu niên áo xanh:

- Tướng công, tiện thiếp được người ra tay trợ giúp, nhưng không biết quý danh của ân nhân. Tiện thiếp nên xưng hô ra sao mới phải ?

- Tại hạ là Kim Phi Hùng, cô nương bất tất phải khách sáo như vậy, tại hạ sắp phải đi ngay thôi.

Bạch cô nương khẽ chau đôi mày liễu:

- Tướng công vội vàng ra đi như vậy chẳng lẽ kinh chê tiện thiếp là hạng hạ lưu thấp kém, sống trên sông Tần Hoài nên không đáng giao tiếp hay sao ?

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Tại hạ không giấu gì cô nương. Tại hạ trong lòng có mang mối huyết hải thâm cừu, suốt hai mươi năm nay, không lúc nào quên được mối thù chưa báo. Phiêu bạt qua bao dặm đường, mong sao sớm tìm ra vết tích kẻ cừu thù để đòi nợ máu, mối đại thù chưa báo được, tại hạ tuyệt nhiên không thể mạo hiểm lo lắng ân oán cho người khác được.

Chàng bỗng trầm sắc mặt, chậm chạp lên tiếng nói:

- Nếu như tại hạ liệu định không sai, ắt cô nương phải có chuyện khổ tâm gì đây, nên mới gởi tấm thân ngọc ngà trên khúc sông Tần Hoài này, tại hạ thật không muốn tìm hiểu sâu hơn để tránh...

Bạch Lãnh Thu gắng nở nụ cười buồn bã đáp:

- Tiện thiếp quả tình không có ý nhờ tướng công trợ giúp chỉ là...

Kim Phi Hùng không đợi nàng nói dứt lời, đã vội vòng tay ôm quyền bảo:

- Giả như tại hạ dùng lời trực ngôn nói thẳng mà có điều thất lễ, mong cô nương lượng thứ, tại hạ cáo từ.

Bạch Lãnh Thu thấy chàng quay người toan bước ra, vội gọi:

- Kim tướng công, hãy dừng bước.

Kim Phi Hùng lạnh lùng hỏi:

- Cô nương còn có điều chi chỉ giáo ?

Bạch Lãnh Thu liền nói:

- Tiện thiếp rất hiểu nỗi lòng của tướng công, chỉ vì vừa rồi muốn cảm tạ đại ân ra tay viện thủ, nên mới muốn tướng công lưu lại đây một khắc mà thôi.

Kim Phi Hùng hấp tấp đáp:

- Chỉ là chuyện nhỏ thôi, cô nương đừng nhắc đến làm gì. Mà giả sử tại hạ không xuất thủ thì cô nương cũng đủ sức đối phó với bọn giang hồ tiểu tốt hạ đẳng như vậy.

Giọng nàng bỗng cất lên u oán:

- Lễ nào tướng công lại tuyệt tình như vậy, ngay ở thời gian lưu lại uống với ta chén trà cũng không thể à ?

Kim Phi Hùng khẽ cau mày lặng im không đáp.

Tử Quyên đột nhiên quỳ xuống trước mặt chàng:

- Kim công tử, tiểu nữ còn chưa kịp đáp tạ ơn cứu mạng, xin công tử nhận cho một lạy.

Kim Phi Hùng thấy Tử Quyên quỳ xuống, bất chợt chàng cảm thấy lúng túng, chân tay bấn loạn, không biết làm sao cho phải.

Chàng hơi nhíu mày lắc nhẹ vai tránh qua một bên:

- Tử Quyên cô nương, đừng làm như vậy.

Tử Quyên cúi đầu đáp lời chàng:

- Kim công tử xin người hãy đợi một chút để tiểu nữ pha trà kính dâng để tỏ lòng tạ ơn nếu không lòng tiểu nữ áy náy không yên, chẳng thể nào đứng dậy được.

Kim Phi Hùng buông tiếng thở dài:

- Ôi, tại hạ là một tên võ phu các người bất tất phải làm như vậy.

Khóe môi Bạch Lãnh Thu thoáng hiện nụ cười, vội bảo:

- Tử Quyên người mau đứng lên đi, Kim công tử đã chịu lưu lại đây rồi.

Tử Quyên nghe vậy, trong lòng mừng rỡ bèn đứng dậy, ánh mắt cảm kích hướng về hướng Kim Phi Hùng:

- Đa tạ Kim công tử đã nhận tiểu lễ của tiện nữ.

Kim Phi Hùng cười khổ:

- Kỳ thực ta lưu lại đây chỉ thêm phiền cho cô nương mà thôi. Cô nương không biết ư ?

Bạch Lãnh Thu cười bảo:

- Công tử việc chi phải nói như vậy, thiếp đây không muốn đa sự hỏi rõ thân thế của công tử là được rồi.

Kim Phi Hùng thở dài:

- Hà tất phải thế.

Bạch Lãnh Thu lên tiếng:

- Mời công tử theo thiếp vào thư phòng.

Kim Phi Hùng theo Bạch Lãnh Thu đi vào thư phòng, sau khi phân ngôi chủ khách xong, chàng đưa mắt quan sát tứ phía quanh gian phòng.

Chỉ thấy bên trong thư phòng bố trí giống hệt như thư phòng của bậc thế gia, đầu đầu cũng la liệt những sách quý, đủ biết chủ nhân của chúng là người cao thâm uyên bác.

Một bên thư phòng có một khung cửa sổ, hiển nhiên là chủ nhân của nó nhìn qua cửa sổ này mà có thể quan sát được cảnh sắc ở bên ngoài.

Kim Phi Hùng chỉ vào khung cửa nhỏ mà hỏi:

- Có phải Bạch cô nương thông qua khung cửa này mà thấy tại hạ đứng trên bến phải không ?

Bạch Lãnh Thu gật đầu:

- Mỗi ngày tiện thiếp thường phải ở trong thư phòng này đọc sách độ chừng hai giờ, từ ngày hôm kia chợt thấy công tử đứng bên bờ sông nhìn về hướng này.

Nàng bỗng mỉm cười rồi nói tiếp:

- Y phục của công tử tuy tầm thường nhưng đứng trên bờ chẳng khác nào chim hạc, chim phượng lạc giữa bầy gà, thế đứng sừng sững như núi cao hiên ngang mọc lên giữa dải đất bằng, tiện thiếp sao không nhận ra được. Hơn nữa, điều khiến cho tiện thiếp hiếu kỳ là công tử cứ đứng nhìn không chớp mắt về phía này suốt hơn hai giờ rồi mới bỏ đi. Tối nay, tiện thiếp chuẩn bị sai Tử Quyên mời công tử lên thuyền, thật may...

Kim Phi Hùng điềm nhiên cười hỏi:

- Bạch cô nương muốn biết nguyên nhân tại sao tại hạ đứng trên bờ sông nhìn vào đây phải không ?

Bạch Lãnh Thu đáp:

- Tiện thiếp đang muốn nghe công tử nói rõ điều ấy.

Kim Phi Hùng nghiêm mặt đáp:

- Tại hạ chỉ muốn được thấy mặt cô nương một lần mà thôi.

Bạch Lãnh Thu thoáng đỏ mặt:

- Có phải vì tiện thiếp xấu xí khó coi, không được công tử hài lòng cho nên vừa thấy mặt đã muốn bỏ đi.

Kim Phi Hùng thấy nét mặt nàng thoáng lộ vẻ giận nên vội lắc đầu bảo:

- Cô nương lại hiểu lầm rồi, bởi vì tại hạ lầm tưởng cô nương là bảo muội của tại hạ.

Bạch Lãnh Thu lộ vẻ kinh ngạc:

- Kim công tử, xin chớ trách tiện thiếp đa sự, không rõ lệnh muội...

Kim Phi Hùng trầm giọng kể:

- Sáu năm trước ta và muội muội thất tán mỗi người một nơi, suốt sáu năm dài, không lúc nào tại hạ không nhớ đến nàng, không lúc nào ngừng tìm nơi hạ lạc của muội muội, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm thấy.

Bạch Lãnh Thu không rõ vì sao chàng và muội muội bị thất lạc nhau, song nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của chàng, nên có thể tưởng tượng được rằng khi thấy mình không phải là muội muội của chàng, chàng đã thất vọng đến mức nào.

Nghĩ đến đây, nàng có cảm giác đã hiểu chút về chàng, bao nhiêu bực bội này giờ đều tan biến cả.

Nàng lặng im một chút, đoạn cất giọng dịu dàng hỏi:

- Kim công tử, việc lệnh muội thất tán...

Kim Phi Hùng đột ngột ngắt lời:

- Cô nương đừng nên nhắc đến việc đó có được không ?

Bạch cô nương kinh ngạc liếc nhìn chàng, cúi đầu xuống, giọng nàng trở nên ai oán:

- Mỗi người đều có nỗi khổ của riêng mình, thân thế của công tử buồn thảm như vậy, chả lẽ ta lại không đáng thương hay sao ?

Kim Phi Hùng bỗng đưa mắt chờ nhìn nàng, khéo môi chàng khẽ mấp máy:

- Bạch cô nương đừng trách tại hạ thất lễ, quả tình tại hạ không có ý...

Bạch Lãnh Thu vội nói:

- Tiện thiếp rất hiểu tâm tình của công tử.

Kim Phi Hùng bật cười lên một tràng dài:

- Hiểu ta ư ? Thiên hạ có ai hiểu được ta ? Kẻ nào mà có phụ thân bị sát hại, mẫu thân bị làm nhục, muội muội bị bắt đi, kẻ nào đã từng đi hành khất khắp bốn phương thì mới có thể hiểu nổi.

Bạch Lãnh Thu vội nói:

- Công tử ! Mong chàng hãy bình tĩnh lại một chút.

Ánh mắt Kim Phi Hùng như ngây như dại, từng thớ thịt trên mặt không ngừng co giật liên hồi, lúc lâu sau mới thở hắt ra một tiếng, khuôn mặt lại trở nên lạnh lùng như cũ.

Chàng quay về phía Bạch Lãnh Thu ôm quyền đứng lên:

- Bạch cô nương mong nàng chớ trách tại hạ thất lễ, tại hạ phải đi đây.

Bạch Lãnh Thu liền gọi:

- Khoan đã, công tử còn chưa uống trà !

Kim Phi Hùng vội nói:

- Đa tạ cô nương.

Bạch Lãnh Thu thấy chàng kiên quyết, nàng chột cau mày giọng không được vui:

- Kim công tử, chàng còn chưa trả lời câu hỏi của tiện thiếp.

Kim Phi Hùng hỏi lại:

- Nàng nói sao ?

Bạch Lãnh Thu đáp:

- Công tử hãy ngồi xuống đây một lát nữa.

Kim Phi Hùng cương quyết lắc đầu:

- Bạch cô nương, tại hạ đã lưu lại đây đã lâu, thật không tiện làm phiền cô nương thêm một phút nào nữa.

Bạch Lãnh Thu đột nhiên cười hỏi:

- Chàng sợ ta sao ?

Sắc mặt Kim Phi Hùng trở nên kinh dị:

- Sợ nàng à ? Tại hạ thật sự chẳng biết sợ là gì ?

Bạch Lãnh Thu nói tiếp:

- Công tử đã không sợ ta tại sao phải gấp gáp bỏ đi như vậy ? Chàng cho là ta nhất định mời chàng trợ thủ à ? Ta nghĩ...

Kim Phi Hùng thấy nàng càng nói càng kích động, đã mấy lần chàng định thốt ra, song chàng không làm như vậy mà chỉ lắc đầu, lẳng lặng đi ra bên ngoài.

Bạch Lãnh Thu bỗng bật khóc nức nở:

- Người đi đi, đi ngay đi, suốt đời ta không muốn gặp mặt người nữa...

Lời nói chưa dứt, suối lệ đã tuôn xuống như mưa trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

o O o

Hồi 2

Thanh Y Tu La

Kim Phi Hùng đã bước ra tới cửa phòng, chàng nghe sau lưng vang lên tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của Bạch Lãnh Thu. Bước chân chàng chợt ngưng lại, nhưng không hề quay đầu ra sau, do dự một chút rồi đi mau về hướng mũi thuyền.

Chàng vừa định bước ra ngoài khoang thuyền đã thấy Tử Quyên đang bưng ấm trà nóng.

Tử Quyên hơi ngạc nhiên hỏi chàng:

- Kim công tử...

Kim Phi Hùng vội nói:

- Tại hạ phải đi ngay, phiền cô nương chuyển lời cáo lỗi với lệnh tiểu thư, tại hạ không thể...

Chàng thở dài một tiếng, không nói thêm, cúi đầu im lặng bước ra bên ngoài.

Tử Quyên bước vội lên trước ngăn Kim Phi Hùng lại:

- Công tử làm sao có thể bỏ đi trong lúc này được ?

Kim Phi Hùng cười khổ:

- Tại hạ phiêu bạt khắp nơi chân trời, góc bể, đâu đâu cũng là nhà, lưu lại đây làm chi cho thêm phiền não.

Tử Quyên liền bảo:

- Công tử có thể nghe tiểu nữ nói một lời không ?

Kim Phi Hùng thấy nét mặt nàng có vẻ tha thiết khẩn cầu, nên gắng gượng cười đáp:

- Cô nương còn có điều chi muốn nói ?

Tử Quyên đáp:

- Thân thể của tiểu thư chúng tôi cực kỳ đáng thương, sở dĩ tiểu thư tạm cư ngụ nơi đây chỉ vì muốn báo thù cho lão nhân gia mà thôi, công tử có nghe ai nói đến danh hiệu Thiết Diện ngự sử Bạch Tín đại nhân không ?

Kim Phi Hùng nghiêm mặt hỏi lại:

- Bạch cô nương không lẽ chính là...

Tử Quyên nói ngay:

- Bạch đại nhân chính là thân phụ của tiểu thư chúng tôi, người làm quan rất thanh liêm chính trực, nhưng bị gian thần hãm hại, vu cáo lão nhân gia, may mà Hoàng thượng thấy lão nhân gia có công nên chỉ phân xử bãi chức trở về quê nhà, nào ngờ giữa đường trở về cố hương gặp phải bọn cường đồ cướp của giết chết, lũ gian tặc còn không chịu tha cho gia môn họ Bạch...

Kim Phi Hùng vội ngắt lời nàng:

- Tử Quyên cô nương không nên nói nữa...

Tử Quyên ngừng lại giây lát đoạn nói tiếp:

- Tiểu thư chúng tôi trong lòng cực kỳ thống khổ, nàng giường buồm đậu thuyền nơi đây là vì muốn báo thù cho phụ thân. Từ trước đến giờ nàng chưa hề để mắt đến một nam nhân nào cả, công tử là nam nhân đầu tiên lọt vào mắt xanh của tiểu thư nhà tôi đó.

Kim Phi Hùng đáp ngay:

- Tại hạ không phải là không biết hảo ý của nàng đối với tại hạ, song điều tại hạ sợ nhất cũng chính là ở đây...

Tử Quyên nói:

- Vô luận công tử có khó khăn ra sao chẳng nữa, công tử quyết không thể bỏ đi vào lúc này được.

Kim Phi Hùng khẽ thở dài:

- Tử Quyên cô nương bất tất nói nhiều, tại hạ sẽ quay trở lại ngay đây.

Tử Quyên vui mừng ra mặt, liền cúi đầu:

- Đa tạ công tử !

Kim Phi Hùng quay lại bước vào trong thư phòng, chỉ thấy Bạch Lãnh Thu đang gục đầu xuống bàn trà khóc tức tưởi.

Chàng lúng túng xoa tay gọi:

- Bạch cô nương...

Bạch Lãnh Thu vẫn nức nở khóc không buồn để ý đến tiếng gọi của chàng.

Kim Phi Hùng nhất thời bối rối không biết tính sao, vừa lúc đó Tử Quyên đến, khê đẩy chàng ra sau, đoạn lên tiếng gọi Bạch Lãnh Thu rồi nàng đưa mắt ra hiệu cho chàng.

Kim Phi Hùng hiểu ý vội bảo:

- Bạch cô nương vừa rồi tại hạ xử sự không phải mong cô nương thứ lỗi.

Bạch Lãnh Thu ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn còn ràn rụa trên mặt:

- Người không đi đi, còn quay trở lại đây làm gì ?

Tử Quyên vội nói xen vào:

- Tiểu thư, Kim công tử muốn chuộc tội cùng tiểu thư đó.

Bạch Lãnh Thu giận hờn đáp:

- Ta không cần bất cứ ai thương hại hết !

Sắc mặt Kim Phi Hùng đột ngột biến đổi, chàng lạnh lùng bảo:

- Bạch cô nương, tại hạ quả là đa sự, xin bái biệt.

Nói xong, chàng quay người bước lẹ ra ngoài đầu thuyền.

Tử Quyên đứng sau lưng rồi rít gọi chàng, chàng vẫn không buồn chú ý nữa.

Chàng đi nhanh ra ngoài đầu thuyền, đầu hơi cúi xuống nhìn dòng nước lững lờ trôi.

Hấp...

Kim Phi Hùng hít một hơi dài, hai vai khẽ lắc nhẹ một cái, nhẹ nhàng phi thân lao vút lên bờ.

Đứng trên bờ chàng quay đầu nhìn lại hoa thuyền Kỷ La Xuân, chỉ thấy Tử Quyên đứng trên sàn thuyền không ngớt lên tiếng gọi chàng.

Nhưng chàng không hề đáp lại, mau chóng quay đầu lại hòa vào đám đông, rồi bước tới những bậc đá trước cửa miếu Phu Tử.

Chàng chẳng buồn để mắt đến đám đông náo nhiệt trước miếu Phu Tử, cắm cúi bước nhanh vào trong miếu.

Chàng đến Kim Lăng ba ngày nay do trong người không có bao nhiêu tiền, cho nên đành phải kiếm người giữ miếu xin thuê một căn phòng nhỏ ít tiền nhất để ở mé đông.

Lúc này chàng vừa trở về gian phòng nhỏ, ngăn mình cách xa với đám đông đang huyên náo bên ngoài, nhưng trong lòng chàng đang rối như có những cơn sóng mãnh liệt cuộn cuộn nổi lên, càng lúc càng trở nên cuồng loạn.

Chàng ngồi lên chiếc giường gỗ, trầm tư tốt độ, sau đó lấy từ trong mình ra một bức họa cuộn tròn, từ từ mở nó ra để trước mặt.

Ngọn đèn dầu trên tường hắt ra một ánh sáng màu vàng vọt chiếu lên bức họa chàng đang cầm trên tay. Trong tranh có một thiếu nữ hiện ra sống động như người thật trước mặt chàng.

Lúc này nếu như Bạch Lãnh Thu có mặt ở đây, thấy thiếu nữ trong bức họa nhất định nàng sẽ phải vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì thiếu nữ trong tranh, trừ ánh mắt còn đượm vẻ thơ ngây, ngoài ra nàng giống Bạch Lãnh Thu như hai giọt nước.

Kim Phi Hùng dùng tay giữ bức tranh, đoạn lặng thinh chăm chú ngắm nhìn hồi lâu, rồi mới cẩn thận cuộn bức tranh lại, buông tiếng thở dài sườn sượt, trước mặt chàng dường như lại hiện lên hình ảnh muội muội ngây thơ khả ái của mình.

Chàng lẩm bẩm một mình:

- Thiên hạ tại sao có hai người giống hệt nhau như vậy ? Chẳng lẽ...

Kim Phi Hùng nghĩ tới lần đầu nghe nói đến Bạch Lãnh Thu nổi tiếng xinh đẹp trên sông Tần Hoài, chàng hoài nghi đó chính là muội muội của mình, trong lòng đột nhiên xúc động dị thường, vội vã đi suốt ngày đêm, từ Lạc Dương tới Kim Lăng, hy vọng gặp lại muội muội thân thương sau bao năm xa cách.

Ai ngờ khi đặt chân tới Kim Lăng nghe nói Bạch Lãnh Thu đậu thuyền ở đây, kẻ nào không có tiền ngàn lượng vàng thì chẳng thể thấy mặt nàng.

Chàng đành phải đứng trên bờ sông từ xa xa ngó lên thuyền, hy vọng có thể thấy mặt Bạch Lãnh Thu một lần. Song chàng thất vọng khi rèm cửa màn che trên thuyền quá dày. Hơn nữa Bạch Lãnh Thu cũng không hề rời thuyền nửa bước.

Mãi cho đến hôm lễ mừng thọ của lão phu nhân. Thành tri phủ cho người đưa kiệu đến đón nàng vào chúc thọ, nghe được tin này chàng đã vội vàng chạy ra bờ sông, nhưng Bạch Lãnh Thu đã trở vào trong hoa thuyền rồi.

Chàng đang thất vọng đứng bên bờ sông, chờ cơ hội thập phần hiếm có để gặp được Bạch Lãnh Thu giải tỏa mối nghi ngờ mấy tháng nay.

Quả nhiên, trời không phụ công người khổ tâm, khiến cho Thái Hàng ngũ hổ nhảy lên hoa thuyền Kỷ La Xuân gây náo loạn, nhân đó chàng mới có cơ hội được chính mình trông thấy Bạch Lãnh Thu.

Không thấy thì tốt hơn, vì chàng vẫn còn có hy vọng, một khi thấy rồi bao nhiêu hy vọng đều tan biến như mây khói, chàng lại mất đi một cơ hội có thể tìm thấy muội muội thân yêu của chàng.

Bởi vì khi thấy ánh mắt rực sáng của Bạch Lãnh Thu, chàng biết rằng nàng không phải là một thiếu nữ nhu nhược mà trái lại, nội công của nàng đã đạt tới mức thâm hậu hơn cao thủ đệ nhất võ lâm.

Còn muội muội của chàng là một thiếu nữ nhu nhược không hề hiểu biết gì về võ công cả.

Nghĩ đến đây, bao nhiêu đợt sóng tràn dâng ào ạt trong lòng chàng tự nhiên lặng dần lặng dần. Chàng đang định vận công điều tức một lát, chợt nghe có tiếng bước chân gấp gáp đi về phía phòng của chàng.

Nơi chàng đang ở là một gian phòng nhỏ nằm ở mé đông, là gian cuối của dãy nhà bình thường rất hiếm người lui tới, ngay cả người giữ miếu cũng hiếm khi để mắt tới. Cho nên tiếng bước chân đột ngột vang lên đó làm cho chàng cực kỳ chú ý.

Chàng vội thu bức tranh lại nhanh chóng, cuộn tròn cất vào trong người.

Tiếng bước chân gấp gáp dừng lại trước cửa phòng chàng, tiếp đó từ trên cánh cổng vọng lại tiếng gõ cửa dồn dập rồi bỗng thấy cái dáng cao gầy cùng với khuôn mặt cực kỳ hoảng hốt của người giữ miếu hiện ra trên khung cửa.

Chàng vội hỏi:

- Lưu huynh có chuyện gì vậy ?

Người giữ miếu cấp tốc bước đến nói:

- Kim công tử gây ra việc gì vậy, có người vừa đến tìm đó, công tử sao không trốn mau đi ?

Kim Phi Hùng “ồ” lên một tiếng:

- Lưu huynh, có ai kiếm tại hạ vậy ?

Người giữ miếu hấp tấp nói:

- Có mấy đại hán hung dữ như quỷ sa tinh đến...

Người giữ miếu này họ Lưu trước đây đã đọc qua không ít cổ thư, từ lúc Kim Phi Hùng đến đây thường đàm luận kinh sử với y, nên y rất bội phục sự uyên bác về kinh sử thư pháp của Kim Phi Hùng.

Cho nên y vô cùng quý mến, lo lắng cho chàng, vừa thấy sự biến đã vội đến thông báo cho chàng ngay tức khắc.

Y nuốt ực một cái, đoạn nói tiếp:

- Bọn họ hỏi trong miếu này có người nào giống như huynh đệ không ? Bộ dạng của họ vô cùng dữ tợn, dường như muốn đến gây rắc rối cho huynh đệ, ta không biết huynh đệ đã gây chuyện với họ lúc nào cho nên đã nói với bọn họ là huynh đệ không có ở đây.

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Bây giờ bọn chúng ở đâu rồi ?

Người giữ miếu đáp:

- Bọn họ nghe nói huynh đệ không có ở đây, có tên thì bảo vào trong miếu đợi, có một đại hán có râu quai nón nói có lẽ huynh đệ đang ở trên hoa thuyền Kỷ La Xuân, cho nên bọn họ vội vàng đi ra phía bờ sông.

Người giữ miếu thở hắt ra một tiếng đoạn nói tiếp:

- Ta xem bộ dạng bọn hán rất hung bạo, chỉ sợ đến đó kiếm không thấy, bọn hán lại quay về đây, nên cấp tốc đến thông báo cho huynh đệ biết mà kịp trốn đi.

Kim Phi Hùng nghe vậy, biết ngay mấy gã đại hán chính là bọn Thái Hàng ngũ hổ, có lẽ lúc này kéo theo Cố Dương Võ đến tìm chàng để báo thù.

Trong mắt chàng đột nhiên chiếu ra một tia nhìn sắc lạnh ghê hồn, lòng thâm nghĩ:

“Mấy tên bại hoại này thật to gan, ta đã tha mạng cho bọn chúng. Tại sao bọn chúng dám đến kiếm ta gây sự ?”

Người giữ miếu họ Lưu đang muốn nói tiếp, bất ngờ thấy mặt chàng như có một lớp sương bao phủ, mắt chiếu ra tia nhìn lạnh như băng giá, bất giác y sợ đống người, ngậm miệng kinh hãi không thốt nên lời.

Ánh mắt Kim Phi Hùng chợt dịu lại, chàng thấy vẻ mặt sợ hãi của người giữ miếu bèn mỉm cười thu hồi tia nhìn đầy sát khí lạnh lẽo lại, đoạn lên tiếng nói:

- Đa tạ hảo ý của Lưu huynh, tiểu đệ muôn phần cảm kích.

Người giữ miếu lại nói:

- Kim công tử gây chuyện rắc rối lúc nào vậy ? Hình như ở bên sông Tần Hoài ?

Y nhìn Kim Phi Hùng một chút rồi bảo chàng:

- Công tử cần phải chuẩn bị cho kỳ thi đại khảo năm nay, đừng nên đến những chỗ như sông Tần Hoài làm gì, bởi vì nơi đó có những cạm bẫy khó lường, hại người vô kể.

Kim Phi Hùng đáp:

- Đa tạ hảo ý của Lưu huynh, tiểu đệ tự biết giữ mình.

Giọng người giữ miếu tỏ vẻ lo lắng:

- Ta thấy mấy tên đó hết sức hung ác, công tử hãy đi trốn mau, trong thành này ta có quen với một huynh đệ bán đậu phụ, chỗ đó...

Kim Phi Hùng điềm nhiên mỉm cười:

- Mấy chuyện nhỏ này, tiểu đệ tự có cách giải quyết, Lưu huynh không nên phí tâm lo lắng làm chi.

Người giữ miếu ngạc nhiên:

- Kim công tử ! Ý của công tử là...

Kim Phi Hùng liền nói:

- Tiểu đệ đi kiếm bọn họ nói rõ sự hiểu lầm này, tiểu đệ nghĩ bọn họ không phải là những kẻ không biết phải trái.

Người giữ miếu nói ngay:

- Cái loại người đó mà đếm xỉa gì đến lý lẽ phải trái, tên nào mặt mũi cũng ghê rợn như hung thần ác sát, e rằng ta chưa nói gì chúng đã vung quyền múa chưởng đánh chết người ta rồi.

Kim Phi Hùng cương quyết nói:

- Lưu huynh hà tất phải nói nhiều, tiểu đệ đã quyết định ra bờ sông một chuyến.

Nói rồi chàng vòng tay thi lễ, đoạn quay người cất bước chạy ra ngoài cửa.

Người giữ miếu vội chạy theo sau gọi lớn:

- Kim công tử hãy nghe ta nói đã.

Kim Phi Hùng càng chạy nhanh hơn, thoáng chốc chàng đã chạy ra khỏi ngôi miếu, men theo các bậc đá chạy về phía bờ sông.

Khi vừa chạy đến bờ sông, nơi đây thường ngày cực kỳ ồn ào huyên náo, lúc này không còn một khách bộ hành nào qua lại. Ngay cả những chiếc thuyền cũng dạt ra ngoài xa.

Chàng đưa mắt ngó kỹ lại thấy phía trong những túp lều tranh đông nghẹt những người đang thò đầu nhìn ra bên sông không rõ đang nhìn cái gì.

Chàng định thần đưa mắt ngó ra đằng xa, thấy dải đất nằm sát bờ sông có hai xác chết đang nằm sõng soài trên đó, máu tươi nhuộm đỏ khắp người.

Ánh đèn trên bến lờ mờ nên đứng xa xa không thể nào nhìn rõ hai người này là ai.

Lúc đi đến gần, Kim Phi Hùng mới nhìn rõ y phục hai xác chết mặc trên người chính là y phục của nha môn túc vệ.

Chàng chợt hiểu tại sao mà khách bộ hành phải trốn hết vào trong những túp lều tranh và nguyên nhân vì sao mà những chiếc hoa thuyền vội vã chèo ra đậu trên mặt sông.

Đây rõ ràng là do Thành tri phủ nghe nói có người gây náo loạn trên thuyền Kỷ La Xuân, nên mới phái hai tên nha môn túc vệ đến bảo vệ cho Bạch Lãnh Thu.

Lúc Thái Hàng ngũ hổ đến đây gây sự, thì hai người túc vệ này tự nhiên phải can thiệp vào, cho nên gây ra cố sự mà bị Thái Hàng ngũ hổ sát hại mất mạng một cách thảm thương.

Kim Phi Hùng bất giác nổi giận, đôi mắt chiếu ra những tia sát khí lạnh ghê hồn, trong lòng tự nhủ:

“Bọn này quả thật lớn gan, ở giữa chốn đông người mà dám ngang nhiên sát hại công sai, hiển nhiên là chúng dựa vào thế lực của Cửu đầu kim sư Cố Dương Võ, kết giao với bọn quyền quý ở Bắc Kinh, thế lực mạnh mẽ nên mới không sợ vương pháp.”

Chàng không cần hỏi thăm, cũng biết bọn Thái Hàng ngũ hổ này đang ở trên hoa thuyền Kỷ La Xuân. Song chàng không biết Bạch Lãnh Thu đối phó với bọn chúng ra sao ? Nàng có thể ẩn giấu tuyệt kỹ võ công của mình không ?

Trong lòng chàng miên man suy nghĩ, nhưng bước chân vẫn không hề chậm lại. Phút chốc, chàng đã vượt xa hàng mấy chục trượng đến sát mé sông nơi thuyền Kỷ La Xuân đang đậu lại.

Lúc chàng đến bên bờ sông, đột ngột phát hiện ra một sự việc vô cùng lạ lùng.

Gần bốn chục chiếc hoa thuyền lớn nhỏ trên sông Tần Hoài đã chèo ra giữa sông, có chiếc còn chèo thuyền sang nép dưới những bức thạch bình bằng đá. Ở bờ đối diện chỉ có hoa thuyền Kỷ La Xuân và hai chiếc hoa thuyền màu hồng bên cạnh là vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Kim Phi Hùng biết võ công của Bạch Lãnh Thu không phải tầm thường, sở dĩ nàng không muốn lộ diện xuất thủ chỉ là vì không để cho người ta biết thân thế lai lịch của mình mà thôi, tuyệt nhiên chẳng phải là khiếp sợ gì cả.

Nhưng điều lạ lùng là hai chiếc hoa thuyền màu hồng ở bên cạnh, đáng lý thấy Thái Hàng ngũ hổ làm náo loạn trên sông Tần Hoài cũng phải giống như các hoa thuyền khác mà dời ra giữa sông mới đúng, tại sao lại vẫn điềm nhiên đậu lại chỗ cũ ?

Trừ phi chủ nhân của hai chiếc hoa thuyền này cũng là bậc kỳ nữ có võ công tuyệt thế mới dám làm như vậy.

Kim Phi Hùng trong lòng chợt động tính hiếu kỳ, đưa mắt liếc nhìn hai chiếc hoa thuyền này, nhưng rèm buông kín mít không thể nhìn thấy bóng người bên trong.

Kim Phi Hùng cũng chẳng phải là kẻ thích đa sự dò xét việc riêng của kẻ khác, hơn nữa lúc này trong lòng chàng chỉ nghĩ đến Bạch Lãnh Thu cho nên tính hiếu kỳ vừa nổi lên đã bị dập tắt ngay tức khắc.

Thân hình chàng nhẹ nhàng di động, bay lên trên hoa thuyền Kỷ La Xuân cực kỳ êm ái, không hề gây ra một tiếng động nhỏ.

Sau khi lẳng lặng đặt chân lên sàn thuyền, chàng không hề đường đột xông thẳng vào trong mà cứ đứng im lặng ở bên ngoài quan sát tình thế, đầu khẽ cúi xuống thông qua khe hở của bức rèm nhìn vào trong khoang thuyền.

Từ trong thuyền vọng ra tiếng cười lớn:

- Tại hạ thật là hạnh ngộ mới có cơ hội ngàn năm để diện kiến Bạch cô nương một lần.

Một âm thanh thô lỗ lại vang lên:

- Bạch cô nương ! Thiếu bảo tiêu chủ của chúng tôi được cả thành Bắc Kinh xưng tụng là Ngọc diện lang quân, lại là huynh đệ kết nghĩa với đề đốc cửu môn, khắp thành Bắc Kinh đều biết tiếng Ngọc sư tử Cổ Tử Kỳ.

Lại có một người khác lên tiếng:

- Ngọc sư tử sở ngộ Kỳ La Xuân có thể nói sông Tần Hoài này lại có thêm một thiên tình sử diễm lệ, sau này sẽ có vạn người truyền miệng. Ha ha ha...

Kim Phi Hùng thấy kẻ đang nói là một nam nhân trung niên tuổi trạc ngoài tứ tuần, mặt trắng, râu thưa, tướng mạo đường đường là một trang nam tử, chỉ tiếc rằng đôi mắt y lão liên bất định, nét mặt thoáng hiện vẻ gian tà xảo quyệt.

Trừ người này ra trong thuyền còn có năm người nữa, trong đó có Bạch Lãnh Thu, Tử Quyên, Quyển mao hổ Ngô Dũng, Bạch hổ Lưu Bá. Còn một thiếu niên mình mặc áo bào gấm, lưng đeo trường kiếm thì Kim Phi Hùng không hề quen biết.

Thiếu niên mình mặc áo bào gấm mặt trắng như ngọc, khí khái phi phàm đem so sánh với Quyển mao hổ Ngô Dũng đứng bên cạnh thì hoàn toàn khác lạ.

Kim Phi Hùng vừa thấy liền biết ngay đó chính là Ngọc sư tử Cổ Tử Kỳ, kẻ vừa được Ngô Dũng nhắc đến.

Ánh mắt chàng đang nhìn vào mặt Cổ Tử Kỳ bỗng chuyển qua chiếu vào thân hình Bạch Lãnh Thu, thấy nàng cúi đầu im lặng không đáp, chẳng biết nàng đang nghĩ gì.

Cổ Tử Kỳ nghe nam nhân trung niên nói như vậy bèn cất tiếng cười lớn bảo:

- Cô nương chớ nên nghe lời bọn họ nói, tại hạ không phải là hạng cây thế bức hiếp người đâu, tại hạ cư ngụ trong thành Bắc Kinh song cũng chưa từng lui tới thanh lâu trà đình. Còn như ngô hẻm Hồ đồng đô đó thì càng không dám đặt chân tới. Hôm nay, nghe Ngô tiêu sư nói đến đại danh của cô nương, đồng thời không tiếc lời khen ngợi, tại hạ cho rằng tiêu sư có hơi quá lời, giờ được hội kiến mới thực sự tin rằng trên trần gian quả là có người nhan sắc cực kỳ diễm lệ làm minh chứng. Bạch cô nương thật đúng là đóa sen trắng giữa chốn bụi trần mà vẫn giữ được vẻ thanh khiết xinh đẹp, tại hạ hết sức ngưỡng mộ.

Kim Phi Hùng nghe đến đây bất giác hừ lạnh một tiếng, khế mắng:

- Đồ chết bầm.

Câu nói chàng vừa thốt ra khiến sáu người trong thuyền đều thất kinh cực độ. Mặt Cố Tử Kỳ đột nhiên biến sắc, hấn vừa đứng dậy, chợt nghe tiếng rèm cửa lay động rồi thấy một thiếu niên áo xanh đĩnh đạc bước vào.

Sáu người trong thuyền trừ mỗi mình Tử Quyên là không biết võ công, tuy công phu của Thái Hàng ngũ hổ còn có chỗ non kém, còn Cố Tử Kỳ và nam nhân trung niên đều thuộc hạng cao thủ, mặt khác võ công của Bạch cô nương không phải là loại tầm thường.

Nhưng bọn họ đều không hề hay biết có người phi thân lên thuyền, mãi đến khi Kim Phi Hùng lên tiếng bước vào bên trong, họ mới phái giác có kẻ đột nhập lên thuyền.

Sắc mặt của Cố Tử Kỳ và nam nhân trung niên nọ không ngừng biến đổi lúc xanh lúc trắng. Mắt mở to, trân trân nhìn vào thiếu niên áo xanh đang bước vào khoang thuyền.

Quyển mao hổ Ngô Dũng lớn tiếng nói:

- Thiếu bảo chủ, chính là y đó.

Tia nhìn của Kim Phi Hùng quét nhanh qua mặt các người đang ở trong thuyền một lượt.

Bởi vì tia nhìn của chàng gặp phải ánh mắt chan chứa cảm tình của Bạch Lãnh Thu, khiến cho lòng chàng thoáng xao động, bất giác chàng cảm thấy có một cảm giác lạ lùng không sao thốt được nên lời.

Kim Phi Hùng tuyệt nhiên không để cho cảm giác này làm chàng bấn loạn nên cố gắng định thần, gạt bỏ nó qua một bên để khỏi ảnh hưởng đến tâm trí chàng.

Luồng nhãn quang chiếu thẳng vào mặt Ngô Dũng, tia nhìn như mũi dao sắc lạnh lòng, xoáy vào y làm cho y bất giác run sợ vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mặt đối phương.

Ánh mắt lạnh lẽo của Kim Phi Hùng chợt đổi hướng chăm chú nhìn thẳng vào thân hình của nam nhân trung niên, rồi chàng lạnh lùng nói:

- Cứ như khẩu khí và võ công của tôn giá, dường như tôn giá không phải là người trong tiêu cục, tại sao người lại chịu đi chung với lũ giang hồ bại hoại này, tại hạ thực là thương hại giùm cho người đó.

Mặt nam nhân trung niên chợt đỏ bừng và nổi giận lên, điệu bộ cực kỳ hung hãn, quát lớn:

- Người còn quá nhỏ tuổi, chắc có lẽ còn chưa biết ta là ai ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ cho rằng mình là nhân vật ghê gớm lắm sao ?

Nam nhân trung niên trầm giọng nói:

- Ta đây đường đường là Quyền kiếm song tuyệt Tăng Vân Hạc chẳng lẽ không đáng vào tai người hay sao ?

Y ngừng lại một chút, đoạn nói tiếp:

- Người đã không coi Kim Sư tiêu cục ra gì, tất nhiên phải là cao thủ võ lâm, không rõ nên xưng hô ra sao cho phải ?

Giọng Kim Phi Hùng lạnh như băng:

- Những kẻ như các người mà cũng đòi ta xưng danh hiệu hay sao ?

Ngọc sư tử Cổ Tử Kỳ vội nói:

- Đối với tiểu tử này, y thật không biết trời cao đất dày sao cả, đạo trưởng không nên nói nhiều làm chi, vung kiếm giết chết hắn là xong chuyện.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Người nói sao ? Thử nói lại cho ta một lần nữa coi, cái giống bại hoại dựa thế bức hiếp người ta, cấu kết với bọn quyền quan hoành hành khắp thành Bắc Kinh, nay lại đến đây quấy rối, nhưng gặp phải ta thì người đừng mong sống sót mà trở về.

Bạch ngạc hổ Lưu Bá ngồi gần cửa ra khoang thuyền, cách chỗ Kim Phi Hùng đứng không xa, nghe vậy bất ngờ gầm lên như sấm:

- Tiểu tử lớn gan khoác lác, lão tử đây phải dạy cho người một bài học.

Nói dứt lời, gã vung mạnh thanh Ngô câu kiếm xuất chiêu “Dạ xoa thám hải” chém vào ngang lưng Kim Phi Hùng.

Gã nghĩ rằng mình đứng cách đối phương không đầy một thước, lại xuất thủ đột ngột như vậy thì Kim Phi Hùng khó mà phòng bị, chỉ cần đánh ra một chiêu kiếm là có thể lấy mạng đối phương một cách dễ dàng, cho nên chiêu kiếm đánh ra đã dồn hết công lực vào đó. Cơ hồ như muốn phanh thây đối phương tức khắc.

Nào ngờ gã chưa kịp mừng, chợt cảm thấy Ngô câu kiếm trên tay như trượt vào khoảng không, lướt qua thân hình đối phương mà thôi, lực đạo cũng nhân đó mà đánh vào hư không.

Trong bụng gã ngấm kinh hãi, biết sự đã hỏng, thân hình liền khựng lại, vội vã thu hồi lực đạo, song đã không kịp nữa rồi.

Gã thấy sau lưng bị Kim Phi Hùng đánh nhẹ một cái, một luồng kinh lực hết sức mãnh liệt đã xâm nhập vào cơ thể gã, khiến cho huyết mạch bị đứt đoạn, võ tim chết tại chỗ.

Những người trên thuyền thấy rõ Kim Phi Hùng vẫn đứng nguyên tại chỗ mà kiếm của Lưu Bá không thể nào đâm vào người chàng được, nhưng thân hình gã chồm tới trước.

Lúc đó các yếu huyết trên thân Lưu Bá đã phơi ra lồ lộ trước mặt đối phương, đây quả là điều tai hại khôn lường.

Cố Tử Kỳ và Tăng Vân Hạc biết là nguy hiểm nhưng không kịp ra tay ngăn cản.

Bạch ngạc hổ Lưu Bá hộc ra một búng máu tươi, rồi gục xuống sàn thuyền, không kịp thốt ra một tiếng.

Sự việc diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Quyển mao hổ Ngô Dũng nổi cơn thịnh nộ, chẳng cần nghĩ ngợi gì thêm, hét lên một tiếng, múa tít ngọn Cương tiên trong tay xông tới.

Cố Tử Kỳ biến sắc la lớn:

- Ngô tiêu sư, không nên...

Y đang muốn ngăn Ngô Dũng lại thì bóng Cương tiên trùng trùng điệp điệp, vừa chớp lên đã biến mất, Cương tiên trong tay Ngô Dũng không biết đã lọt vào tay Kim Phi Hùng ra sao.

Y thất kinh khi thấy Kim Phi Hùng một tay cầm ngọn Cương tiên, tay kia nắm chặt cổ áo Ngô Dũng, đoạn cất tiếng hừ lạnh, trở tay thật nhẹ ra sau một cái:

- Tỏm...

- Bùm...

Phía ngoài thuyền vang lên hai tiếng động, thân hình của Ngô Dũng cùng với ngọn Cương tiên đã rơi xuống sông, làm cho bọt nước bắn tung tóe.

Sắc mặt Cố Tử Kỳ chợt trở nên đỏ rực, dung y cực kỳ phẫn nộ, liền rút soạt thanh trường kiếm đang đeo trên lưng, miệng quát vang:

- Tiểu tử ! Ta tuy bất tài song cũng muốn lãnh giáo thủ pháp cao minh của người một chút.

- Trên thuyền không phải là nơi động thủ, chúng ta hãy lên bờ đi.

Cố Tử Kỳ quay qua nhìn Bạch Lãnh Thu rồi nói:

- Đúng thế, làm kinh động đến Bạch cô nương thật là không phải chút nào.

Y vung vẩy thanh trường kiếm trong tay:

- Tiểu tử ! Nếu như người có gan thì hãy lên bờ tỷ thí kiếm pháp với ta.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Cái thứ như người mà cũng dám nói đến kiếm pháp hả ? Hôm nay ta sẽ cho các người thấy kiếm pháp chân chính, các người có chết cũng không ân hận.

Nói xong chàng quay người bước ra ngoài thuyền. Tư thái của chàng cực kỳ thanh thản, không hề có vẻ gì là sắp sửa bước vào trận quyết đấu sinh tử, mà chỉ tựa như một võ nhân đang tản bộ ngâm thơ, thản nhiên không phòng bị những yếu huyệt sau lưng.

Quyền kiếm song tuyệt Tăng Vân Hạc, cao đồ của phái Võ Đang, công phu quyền thuật và kiếm pháp đều đã đạt tới độ tuyệt đối vi diệu, một trong những bằng hữu ưu diện của Cửu đầu sư tử Cố Dương Võ.

Lần này Kim Sư tiêu cực nhận áp tải một số lượng lớn châu bảo ngà ngọc từ Bắc Kinh đến Hàng Châu, khách nhân đã bỏ ra số nhân lực lớn để vận chuyển số châu ngọc này, sợ có điều chi sơ xuất nên mới đến mời Tăng Vân Hạc cùng đi để dọc đường có người trợ giúp.

Quyền kiếm song tuyệt Tăng Vân Hạc tung hoành trên giang hồ đã lâu nên có nhiều kinh nghiệm hơn Cố Tử Kỳ gấp bội. Khi thấy Kim Phi Hùng từ tốn bước ra khỏi thuyền, nhưng chẳng hề phòng bị, dù vậy trong lòng vô cùng cảnh giới đề phòng sợ đối phương ra chiêu thức sát thủ kỳ bí, thế nên y cũng không dám khinh thường.

Thần sắc y vô cùng nghiêm trọng, tay luôn luôn đặt trên chuôi kiếm, thân hình khẽ nhích động, vượt đi trước Cố Tử Kỳ, mắt chăm chăm quan sát từng cử động của Kim Phi Hùng.

Tất cả lần lượt bước ra ngoài đầu thuyền.

Cố Tử Kỳ thấy Kim Phi Hùng không hề phòng bị như vậy, hấn hết sức tức tối, tính vung kiếm đánh lén Kim Phi Hùng một cái cho đỡ tức.

Nhưng đứng trước mặt Bạch Lãnh Thu, cho nên hấn cố gắng nén lại, không dám thể hiện thủ đoạn đê tiện hèn hạ đó với đối phương đang đi trước mặt.

Hấn vòng tay hướng về phía Bạch Lãnh Thu rồi nói:

- Bạch cô nương, xin cô nương hãy đợi một lát, chúng ta sẽ cùng nhau đối ẩm trong men rượu mừng chiến thắng.

Bạch Lãnh Thu chột ngắc đầu bảo hấn:

- Cố công tử, không biết công tử có chịu nghe lời ta không ?

Cố Tử Kỳ liền đáp:

- Có việc gì, xin cô nương cứ nói !

Bạch Lãnh Thu đáp:

- Công tử niên kỷ còn quá trẻ, tương lai đang mở rộng trước mắt ! Hà tất phải chuốc lấy khổ mà liều mạng ở đây làm chi ? Theo như ta thấy, công tử nên sớm rời khỏi nơi đây thì hơn.

Cố Tử Kỳ nghĩ rằng chắc nàng sẽ cầu xin hấn buông tha cho Kim Phi Hùng, nhưng trong lòng cảm thấy chua xót, vì nào ngờ nàng đã nói ngược lại ý hấn.

Lập tức lửa giận trong lòng hấn bốc lên dữ dội, khiến cho khuôn mặt tuấn tú giờ đây bỗng trở nên dữ tợn vô cùng.

Hấn hàm hàm tức giận nói:

- Bạch cô nương ! Nếu như nàng nói như vậy, thì hôm nay ta nhất quyết phải lấy cái mạng của tiểu tử đó.

Hấn nắm chặt đốc kiếm, giận dữ bước ra ngoài thuyền.

Trên sàn thuyền, Kim Phi Hùng và Tăng Vân Hạc đang đứng cách nhau năm thước, bốn luồng nhãn quang chiếu thẳng vào nhau, mặt đối mặt.

Tăng Vân Hạc đang triển khai tuyệt kỹ đường quyền của phái Võ Đang, thần sắc ngưng trọng chuẩn bị xuất thủ.

Cố Tử Kỳ thấy Kim Phi Hùng vẫn thản nhiên, tư thế ung dung, khuôn mặt lạnh tựa như được tạc bằng đá, trơ trơ chẳng biểu lộ cảm xúc, nếu như vạt áo bào của chàng không phất phơ lay động trong gió đêm, sẽ khiến người ta tưởng lầm chàng chẳng phải là con người bằng xương bằng thịt, mà nghĩ rằng đó chẳng qua là một tảng đá có hình người không hơn không kém.

Cố Tử Kỳ hằm hằm giận tái mặt, đi ra ngoài sàn thuyền, bất chợt chạm phải tia nhìn lạnh như băng giá cùng với dáng đứng oai nghiêm của Kim Phi Hùng, bao nhiêu tức tối đã biến mất, ngược lại trái tim đang bị kích động gần như muốn ngưng đập.

Hắn phóng túng cao ngạo chẳng qua là dựa vào uy danh của Cửu đầu sư tử Cố Dương Võ mà thôi, chứ bản thân võ công của hắn chỉ đáng liệt vào hạng tầm thường trong võ lâm, chớ làm sao dám so sánh với các cao thủ như Quyền Kiếm Song Tuyệt.

Trong khi quá kích động, hắn đã thốt ra những lời phách lối, cậy thế tiêu cực mà hành sự. Nay bình tĩnh trở lại, hắn cũng cẩn trọng suy xét đến hậu quả tai hại của nó.

Hắn nghĩ đến thân pháp quỷ mị tuyệt luân của Kim Phi Hùng lúc này đã dùng để đối phó với Thái Hàng ngũ hổ đều là hai chiêu sát thủ cực kỳ chuẩn xác. Trong thâm tâm, hắn không khỏi khiếp sợ khi thấy thủ pháp của đối phương.

Hắn đứng trên sàn thuyền, lòng thầm nghĩ:

“Chuyến này gia phụ để cho ta bảo vệ số lượng châu báu cực kỳ quý giá từ Bắc Kinh chuyển tới Hàng Châu, trước lúc khởi hành còn dặn dò ta phải hết sức cẩn trọng, trên đường không nên gây chuyện rắc rối làm hỏng việc, vậy mà cái gã Ngô Dũng cứ...”

Hắn chợt cảm thấy hối hận, đang miên man nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác như có một luồng sát khí lạnh lùng đang áp tới.

Hắn ngược mắt nhìn lên đã thấy tả thủ của Tăng Vân Hạc bắt quyết để trước ngực, hữu thủ nắm chặt thanh trường kiếm không biết đã rút ra từ lúc nào đang chĩa thẳng vào ngực Kim Phi Hùng.

Trường kiếm trên tay Tăng Vân Hạc rung lên, chứng tỏ y đã dồn hết tâm huyết, sức lực vào trong thanh kiếm, chỉ đợi cơ hội thí mạng với đối phương mà thôi.

Cố Tử Kỳ biết rõ võ công của Tăng Vân Hạc, thấy y không dùng quyền cước tuyệt diệu của phái Võ Đang, mà lại sử dụng kiếm pháp, bất giác hắn vừa kinh sợ lại vừa cao hứng.

Điều làm cho hắn kinh ngạc vô cùng là sự thành tựu võ công của Tăng Vân Hạc và danh tiếng của Quyền Kiếm Song Tuyệt vang dội giang hồ, mà khi đối mặt với một gã thiếu niên trẻ tuổi lạ mặt không có danh tánh rõ ràng, lại không cách nào thi triển nổi một chiêu quyền pháp độc đáo của Võ Đang, lại bị bức bách đến độ phải sử dụng trường kiếm thì thật là khó hiểu.

Như vậy cũng đủ biết võ công của thiếu niên áo xanh lạ mặt này cao thâm vô cùng, cỡ như hấn làm sao có thể đương cự lại được.

Hơn nữa, Tăng Vân Hạc xuất thân từ phái Võ Đang, y là người có kiếm pháp cao diệu bậc nhất trong số các đệ tử tục gia của phái Võ Đang hiện thời.

Phái Võ Đang chủ yếu lấy sự tu luyện võ công lâu dài làm căn bản, bắt buộc kết hợp với kiếm pháp cao siêu mà truyền bá danh tiếng trong võ lâm. Trong số chín đại môn phái ở Trung Nguyên, phái Võ Đang có lực lượng và tài nghệ đông đảo không hề thua kém Thiếu Lâm, đồng thời cũng là kẻ đứng đầu trong hàng tứ đại kiếm phái trong võ lâm Trung Nguyên.

Tăng Vân Hạc xuất thân từ phái Võ Đang, tất nhiên phải có công phu độc dị về mặt kiếm pháp, chỉ cần y chịu rút kiếm ra là gã thiếu niên áo xanh dĩ nhiên khó thoát khỏi tay tử thần.

Cố Tử Kỳ đắc ý cười thầm, hấn nghĩ:

“Tiểu tử này cho dù có thân pháp quái dị đến đâu đi nữa, công phu của gã có tuyệt vời bao nhiêu thì cũng không sao so sánh được với Tăng lão gia, bởi vì gã còn quá nhỏ tuổi, cho dù gã có luyện kiếm từ lúc mới sinh cũng không thể bằng với công phu của Tăng lão gia khổ luyện trong mấy chục năm...”

Hấn nghĩ đến đây liền cảm thấy trong lòng có phần nhẹ nhõm thanh thoát được một chút, tâm trí có thể rảnh rang quan sát xung quanh.

Đến lúc này Cố Tử Kỳ mới phát hiện ra tiếng nhạc dịu dặt vang lên, lúc hấn mới lên thuyền giờ đây đã im bật. Những chiếc hoa thuyền hồi nãy còn đậu gần bờ sông, giờ đã chèo ra xa buông neo giữa sông, khiến cho khúc sông ngày thường ồn ào náo nhiệt, bây giờ chỉ còn là màn đêm đen kịt bao phủ. Trong các phạn điểm lều tranh có vô số người đứng chen chúc nhìn về hướng hoa thuyền Kỷ La Xuân.

Ánh mắt hấn nhìn ra xa một lát rồi lại đưa mắt nhìn lại trên thuyền.

Bởi vì hấn phát giác trường kiếm trên tay Tăng Vân Hạc đột nhiên rũ xuống, rồi lại thấy lão lùi ra sau một bước.

Cố Tử Kỳ đưa mắt kinh dị nhìn Tăng Vân Hạc, lập tức nhìn thấy trên trán của cao thủ Võ Đang này không rõ tự bao giờ đã tuôn ra những giọt mồ hôi, trong lòng Cố Tử Kỳ rung động, vội bước tới trước, giọng hốt hoảng:

- Tăng lão gia... Tăng tiên sinh người...

Tăng Vân Hạc cơ hồ như không nghe tiếng hắn nói gì, vội vã thu hồi trường kiếm về, tả thủ để bình ổn trước ngực trầm giọng hỏi:

- Tôn giá có võ công thật kinh người, tại hạ vô cùng khâm phục, không biết đại danh là gì để cho tại hạ ghi nhớ trong lòng. Ngày sau nếu như có duyên sẽ lại xin lãnh giáo vài chiêu của tôn giá ?

Từ lúc ra ngoài sàn thuyền, Tăng Vân Hạc đã đối mặt với Kim Phi Hùng, chứ không giống như Cố Tử Kỳ nhất gan đứng xa nhìn, cho nên đã được nếm mùi vị đặc biệt của thủ pháp đối phương.

Lúc đầu, lão định dùng Quyền thức để so tài với Kim Phi Hùng nhằm giải tỏa mối hận thù ở trong khoang.

Nào ngờ thế đứng của Kim Phi Hùng vững như một ngọn núi, mới thoát nhìn dường như không hề phòng bị, kỳ thực toàn thân chàng không hề lộ một kẽ hở để cho đối phương đánh vào.

Tăng Vân Hạc liên tục thay đổi thủ pháp, song chẳng những không thi triển được thế công mà còn cảm thấy áp lực của đối phương càng lúc càng nặng nề, tựa như có một bức tường vô hình sắp đổ ụp xuống đầu lão.

Thấy tình thế nguy cấp như vậy, bức bách lão phải rút ngay trường kiếm để chống lại áp lực vô hình của đối phương, mưu tính dùng kiếm áp đảo đối phương để xuất thủ trước chiếm lấy tiên cơ, mong phá vỡ được áp lực càng lúc càng nặng nề của Kim Phi Hùng.

Kiểm pháp của Võ Đang là kiếm pháp nội gia, lúc tĩnh thì cực kỳ bất động, lúc động thì lẹ hơn sao xẹt. Công phu nhần nại đã đến mức thượng thừa, đợi đến lúc đối phương không còn chịu đựng nổi nữa, tấn công trước mới thừa cơ đột nhập vào chỗ sơ hở đưa đối phương vào tử địa.

Bởi vì bất cứ một chiêu thức nào cũng phải có chỗ sơ hở của nó, đặc biệt là lúc động thủ, kẽ hở này càng lộ ra rõ hơn, có thể trở thành nhược điểm chết người. Vì vậy Tăng Vân Hạc chờ đợi cơ hội đối phương sơ hở để đánh vào, nên mới giữ thế kiếm bất động như vậy.

Kim Phi Hùng tuy tuổi còn trẻ hơn nhiều so với lão, song công phu nhần nại của chàng đã vượt xa sức tưởng tượng của lão, mặc dù thấy đối phương cầm kiếm chỉ thẳng vào mặt mình, nhưng chàng vẫn đứng vững, bất động.

Một áp lực vô hình càng lúc càng gia tăng mãnh liệt đè nặng lên lồng ngực của hai người, không khí bị nén chặt khiến cho lão có cảm giác nặng nề thở không ra hơi.

Tăng Vân Hạc thấy tình thế vô cùng bất lợi cho mình, nên lão phải thối lui ra sau một bước, khó nhọc thốt ra những lời nói vừa rồi.

Với thân phận của lão, những câu nói vừa rồi rõ ràng biểu lộ rằng mình hoàn toàn không phải là địch thủ của đối phương, muốn rằng sự việc kết thúc ở đây, ngày sau sẽ giải quyết.

Nào ngờ Kim Phi Hùng không chấp nhận lời chịu thua của lão, mặt chàng vẫn trở ra không hề biểu lộ một cảm xúc gì.

Tăng Vân Hạc mặt mày biến sắc, thái độ của đối phương lạnh lùng khiến lòng tự ái của lão bị tổn thương nghiêm trọng. Lão chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt, máu nóng chạy rần rật trong huyết quản, không cách nào chịu đựng nhẫn nhục được nữa.

Tuy lão nổi cơn thịnh nộ, nhưng cũng biết rõ lúc này mạo hiểm tấn công đối phương sẽ làm lộ ra nhược điểm của kiếm pháp Võ Đang, tự chuốc họa sát thân vào mình. Do đó lão không dám vùng kiếm xuất chiêu tấn công. Chính ngay lúc đó lão bỗng nghe Kim Phi Hùng trầm giọng đáp:

- Người đã nói như thế, ta cũng không bức bách người làm chi, nhưng người hãy để trường kiếm lại đây rồi rút đi cho mau khỏi mắt ta.

Tăng Vân Hạc thốt nhiên phát giác lúc Kim Phi Hùng vừa nói ra thì luồng áp lực vô hình đè nặng trên người lão đột ngột biến mất.

Lão đã chờ đợi hồi lâu mà không tài nào có được cơ hội hạ thủ. Nay thấy đối phương không có ý phòng bị, há lão có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này sao ?

Tăng Vân Hạc đột nhiên hét lên một tiếng, vũ lộng thần oai, kiếm quang bất ngờ chớp lên, cả người lẫn kiếm đã phóng xẹt tới trước mặt Kim Phi Hùng.

Lão tự biết chiêu kiếm mình vừa đánh ra lợi hại đến bậc nào, nên trong lòng cực kỳ tự tin, y nghĩ rằng nhất định đạt được mục đích gây hại đối phương.

Lão đột ngột hạ chiêu sát thủ như vậy là đã thi triển tuyệt kỹ kiếm pháp của phái Võ Đang.

Kim Phi Hùng hú lên một tiếng, phi thân bay khỏi vầng kiếm quang dày đặc trùng điệp của lão.

Cố Tử Kỳ đứng ở bên ngoài thấy rõ việc, trong bụng cũng thất kinh không hiểu Kim Phi Hùng đã dùng thân pháp quái dị gì mà thân hình cứ như chiếc lá bay lượn trên

vòng kim tỏa của kiếm quang, khiến cho chiêu kiếm lợi hại của Tăng Vân Hạc không chút nào gây thương tích cho chàng được.

Hắn đang kinh ngạc trong lòng, không biết có nên vùng kiếm trợ giúp Tăng Vân Hạc hay không.

Vùng kiếm quang đột nhiên biến đổi từ thế công hết sức mãnh liệt thành thế thủ.

Điều này hiển nhiên là Tăng Vân Hạc khi thấy thế công bất ngờ của mình vô hiệu quả, vạn bất đắc dĩ mới đổi thành thế thủ, để chờ xem đối phương thi triển thân pháp gì mà thay đổi đường kiếm.

Nào ngờ ngay lúc Tăng Vân Hạc đổi chiêu, từ thế công mãnh liệt chuyển sang thế thủ, trong nháy mắt Cố Tử Kỳ thấy tà áo xanh của Kim Phi Hùng bay phấp phới, không rõ chàng lấy từ đâu ra một thanh đoản kiếm cầm lăm lăm trong tay.

Thanh đoản kiếm phát ra một đạo hào quang xanh biếc, đột ngột xuyên thẳng vào giữa màn kiếm quang lấp lánh bao phủ, đồng thời phá tan nó thành từng phần đứt đoạn.

- Á... Chết ta rồi !

Một tiếng gào thê thảm vang lên. Tăng Vân Hạc ngã lăn xuống sàn thuyền, máu tuôn xối xả.

Từ lúc Kim Phi Hùng rút đoản kiếm ra cho đến lúc Tăng Vân Hạc đổ vật xuống sàn thuyền chỉ không quá một cái chớp mắt, giả như Cố Tử Kỳ không được tận mắt chứng kiến, có lẽ gã sẽ chẳng tin được rằng Quyền Kiếm song tuyệt vang danh khắp giang hồ lại không chịu nổi một đường kiếm của một thiếu niên vô danh như vậy. Thân hình lão tựa như một nhánh lúa bị trận cuồng phong thổi ngã rạp dưới đất.

Cố Tử Kỳ trong lúc chấn động tâm thần, hắn còn cho rằng mình nhìn lầm nên vội lắc đầu mấy cái rồi định thần nhìn lại, thấy nét mặt thiếu niên áo xanh lạnh hơn giá băng, Tăng Vân Hạc nằm trên sàn thuyền cách đó không bao xa, toàn thân nhuộm đỏ máu tươi, thều thào lên tiếng, giọng đứt đoạn:

- Bằng hữu... người... người là... là Thanh Y Tu La phải không ?

Nét mặt Kim Phi Hùng lạnh lùng không biểu lộ tình cảm, nghe hỏi như vậy khẽ gật đầu nói:

- Trên giang hồ có người xưng hô ta như thế đó !

Tăng Vân Hạc cười khổ cố gắng hít lấy một hơi:

- Gặp... phải người... ta chết là phải lắm rồi...

Lão chưa kịp nói xong câu này, hữu thủ đột nhiên buông lỏng xuống, thân hình mềm nhũn, nằm gục trên vũng máu, không thấy động đậy chi nữa, hiển nhiên lão đã chết rồi.

Cố Tử Kỳ nghe lời Tăng Vân Hạc thốt ra trước khi tắt thở, mới chợt nghĩ đến gần đây trên giang hồ đồn đại một thiếu niên trẻ tuổi vận y phục màu xanh, sử dụng đoản kiếm làm binh khí, có võ công siêu tuyệt, cao không tưởng nổi.

Do hành tung của thiếu niên này phiêu hốt bất định, võ công tuyệt cao và hành sự không phân biệt thiện ác. Thủ đoạn cực kỳ tàn độc, không hề đếm xỉa đến hai bên chính tà, cho nên được giang hồ gọi là Thanh Y Tu La.

Thanh Y Tu La xuất hiện trên giang hồ chỉ khoảng hai năm lại đây, nhưng lời truyền ngôn về nhân vật này nhiều vô kể, điều làm cho người trong võ lâm lạ lùng là đường lối võ công lộ số chiêu thức và thanh đoản kiếm quái dị trong tay người thiếu niên này.

Hai năm gần đây, cao thủ hai phái chính tà bị sát hại dưới tay y không phải ít, cũng có kẻ may mắn thoát chết, nhưng không ai biết được võ công của y thuộc môn phái nào, và do cao nhân nào truyền dạy.

Còn thanh đoản kiếm y đang cầm trong tay cũng càng gây ngạc nhiên cho người ta không ít. Bởi vì nó không phải là một đoản kiếm bình thường, mà lại chính là một thanh trường kiếm, không biết tại sao lại bị gãy làm hai đoạn, thành ra trường kiếm đã bị biến thành đoản kiếm. Mấy chuyện này không một ai được biết, bởi thế danh tiếng của y càng trở nên bí hiểm lạ lùng, đến nỗi được giang hồ liệt vào hàng cùng với ba cao thủ tuyệt đỉnh trong giới ma đạo làm thành tứ đại ma đạo tôn giả.

Cố Tử Kỳ nghe rất nhiều truyền ngôn trong giang hồ đồn rằng tứ đại ma tôn đều là những nhân vật kỳ bí lạ lùng, hành tung của bọn họ phiêu hốt bất định, không ai có thể đoán trước được cho nên hẳn không thể ngờ được thiếu niên áo xanh mặt mày anh tuấn nhưng lại có vẻ lạnh lùng tàn khốc này chính là Thanh Y Tu La, một trong tứ đại ma tôn khét tiếng trong giang hồ võ lâm.

Lúc này nghe lời nói của Tăng Vân Hạc trong lúc lâm chung, lại thấy Kim Phi Hùng gật đầu thừa nhận, bất giác hẳn kinh sợ tiêu hồn vía, không còn muốn liều mạng đấu với đối phương nữa.

Sắc mặt hắn lúc này trắng bệch rồi đến xám ngắt như xác chết, hắn chỉ hận Thái Hàng ngũ hồ vô cơ kéo mình vào chuyện rắc rối chết người này, hắn đâu còn nghĩ đến những lời nói khoác lác vừa rồi trước mặt Bạch Lãnh Thu cô nương ?

Chạy trốn là thượng sách, hắn cũng mặc kệ Bạch Lãnh Thu cười chê, ánh mắt hắn đảo qua một cái rồi đột nhiên phi thân ra giữa sông.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Cái con chuột nhát gan kia, người còn muốn chạy trốn hay sao ?

Nói chưa dứt lời, thân hình chàng lẹ hơn điện xẹt, bay vọt tới chỗ Cố Tử Kỳ định nhảy xuống, trong nháy mắt đã đuổi kịp hắn.

Hai chân Cố Tử Kỳ sắp sửa chạm xuống mặt nước, bất ngờ cảm thấy có luồng gió lạnh từ sau lưng thổi tới, rồi tiếng kiếm rít lên bên tai nghe rợn tóc gáy.

Hắn khẽ quay đầu lại liếc mắt ngó qua, đã thấy Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng phát nhẹ tay áo, thân hình bay lướt tới lẹ như gió cuốn.

Trong lúc kinh hãi cực độ, hắn vội cong mình lại thừa lúc Kim Phi Hùng còn chưa tới kịp để trắm mình vào trong dòng nước.

Không ngờ thuật khinh công của Kim Phi Hùng thật là kinh hồn, đầu của Cố Tử Kỳ chưa kịp lặn vào trong dòng nước thì một luồng kiếm khí đã bắn xẹt tới, đoạn tàn kiếm trong tay Kim Phi Hùng như một quầng sáng xanh chớp lên chém xuống mặt nước.

Cố Tử Kỳ dường như sắp sửa bị mất mạng dưới lưỡi tàn kiếm của Kim Phi Hùng, đột nhiên nghe tiếng Bạch Lãnh Thu vang lên:

- Kim công tử mong chàng hạ thủ lưu tình !

Lời nói vừa vọng đến thì một thanh đoản kiếm đã bay tới xẹt thẳng vào khe hở giữa Kim Phi Hùng và Cố Tử Kỳ.

Thanh đoản kiếm phóng tới cực kỳ linh diệu, chen ngay vào khoảng giữa hai người, là phương cách tốt nhất ngăn cản Kim Phi Hùng hạ thủ.

Bởi vì nếu như Kim Phi Hùng muốn giết chết Cố Tử Kỳ thì đoạn tàn kiếm của chàng đâm không tới đối phương, tất nhiên thân hình chàng phải hạ thấp xuống.

Giả như thân hình chàng hạ thấp xuống nữa thì sẽ đụng phải thanh đoản kiếm phóng tới.

Để bảo toàn tính mạng mình, tất nhiên chàng không thể hạ sát Cố Tử Kỳ được.

Nhưng Kim Phi Hùng thật không hổ danh Thanh Y Tu La mà giang hồ truyền tụng, vừa thấy thanh đoản kiếm phóng tới, chàng không hề thu kiếm trở lại mà cánh tay hơi nhích động chém xéo xuống dưới một chút.

- Úi da !

- Á !

Tiếng gào thảm thiết vang lên.

Thân hình của Cố Tử Kỳ sắp lặn sâu chìm trong dòng nước, trong một tích tắc ngắn ngủi, cánh tay phải cầm kiếm của hắn đã bị đoạn tàn kiếm của Kim Phi Hùng chém đứt, máu từ vết thương phun ra đỏ ngầu một khoảng sông.

Thân hình Cố Tử Kỳ mất hút dưới dòng nước, trong phút chốc không còn thấy bóng đâu nữa.

Thân ảnh Kim Phi Hùng lúc này lơ lửng cách mặt sông chừng hai tấc, chợt thấy thân người chàng uốn cong lại, gót chân chạm vào thanh đoản kiếm của Bạch Lãnh Thu phóng ra.

Chàng mượn đà phóng của lưỡi đoản kiếm, hít vội một hơi chân khí, khẽ lắc vai nhún mình bay vọt lên không lộn người đáp xuống khoang thuyền Kỷ La Xuân.

Đoản kiếm chúi mũi lao thẳng vào dòng nước rồi từ từ chìm xuống.

Bạch Lãnh Thu đứng trên hoa thuyền nhìn thấy Kim Phi Hùng thi triển thân pháp khinh công ảo diệu như vậy, nét mặt không khỏi lộ vẻ kinh dị, không ngờ chỉ mượn sức của lưỡi đoản kiếm mà chàng có thể bay trở lên thuyền được. Kim Phi Hùng lên trên thuyền rồi, ánh mắt chàng lạnh lùng liếc nhìn Bạch Lãnh Thu, đoạn cởi chiếc áo bào xanh đang mặc ra, phía trong để lộ ra bộ y phục kinh trang màu xanh, rồi giắt đoạn tàn kiếm vào trong thắt lưng.

Đoạn tàn kiếm của chàng dài không quá một thước, vì vậy bao kiếm được đặc chế hết sức vừa vặn, bị vạt áo bào bên ngoài bao phủ nên nhìn từ bên ngoài không cách nào thấy được đoạn tàn kiếm kỳ dị của chàng.

Khóe môi Bạch Lãnh Thu thoáng mấp máy đoạn lớn tiếng hỏi:

- Công tử, chàng giết y rồi sao ?

Kim Phi Hùng không đáp lời, chàng hỏi ngược lại:

- Tại sao cô nương không để cho ta giết hắn ?

Bạch Lãnh Thu đáp:

- Công tử, mời công tử vào trong khoang thuyền đã.

Kim Phi Hùng vội nói:

- Không cần.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta trở lại đây chỉ vì không muốn làm phiền cô nương mà thôi, bây giờ ta phải đi đây.

Bạch Lãnh Thu lên tiếng:

- Kim công tử, công tử cho rằng giết chết bọn họ thì sẽ không gây phiền hà cho tiện thiếp ư ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Trên giang hồ ân oán phân mình, ta không giết bọn họ, bọn họ tự khắc sẽ tìm ta mà trả thù. Làm thế nào có thể vô cớ trút lên đầu cô nương được ?

Bạch Lãnh Thu điểm nụ cười khổ:

- Công tử lúc nãy vừa mới thi thố võ công siêu tuyệt ảo diệu vô tưởng, người ở gần đây họ sẽ nghĩ thế nào. Huống hồ công tử giết bọn họ là vì thiếp, Kim Sư tiêu cục và người của Võ Đang phái tới, tất nhiên bọn họ đời nào lại chịu để yên cho tiện thiếp ?

Kim Phi Hùng nói:

- Thế cô nương bắt tại hạ phải làm gì ?

Chàng hơi nhếch môi điểm nụ cười lạt, nói:

- Chẳng lẽ cô nương muốn giết hết lũ đạo sĩ phái Võ Đang rồi san bằng Kim Sư tiêu cục thành bình địa mới được hả ?

Bạch Lãnh Thu đáp ngay:

- Tiện thiếp không hề có ý như vậy.

Nàng chợt buông tiếng thở dài, đoạn nói :

- Thiếp chỉ muốn nói từ nay về sau, thiếp không thể nào ở lại đây được nữa.

Kim Phi Hùng lặng thinh một lát, rồi bảo rằng:

- Nói vậy thì tại hạ cũng không biết làm sao cho phải.

Ánh mắt chàng chăm chú nhìn vào khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp của Bạch Lãnh Thu, rồi hỏi tiếp:

- Kỳ thực võ công của cô nương không phải tầm thường, tại sao cô nương cứ phải nhất định lưu lại trên sông Tần Hoài ?

Bạch Lãnh Thu nghe vậy vội đáp:

- Khắp chân trời bao la này, thử hỏi công tử bảo thiếp đi đâu để tìm kiếm kẻ thù.

Kim Phi Hùng bảo nàng:

- Gian tặc hãm hại lệnh tôn, năm đó có quan chức trong triều đình, nhất định phải có môn sinh đệ tử, cô nương cứ lần theo dấu đó ắt sẽ tìm ra hắc thủ, cố sao phải ở đây mà chịu khổ ?

Kim Phi Hùng thở dài một tiếng, nói tiếp:

- So với ta, cô nương còn may mắn hơn bội phần, ta truy tầm suốt mấy năm trời vẫn không thấy bóng kẻ giết hại phụ thân ta ở đâu cả.

Bạch Lãnh Thu bảo chàng:

- Kim công tử trong lòng nặng mối huyết hải thâm thù, quyết chí tìm kiếm cừu nhân báo thù, tuy không nhân hậu song cũng không nên tàn sát người ta vô cớ như vậy, hành sự sao lại lạnh lùng khốc liệt như thế ?

Giọng Kim Phi Hùng lạnh như băng:

- Cô nương cho rằng ta không có nhân tính hay sao ?

Bạch Lãnh Thu đáp:

- Thiếp tuyệt nhiên không có ý nói thế, chỉ mong công tử để cho người ta một con đường sống mà thôi.

Chàng phần nộ nói lớn:

- Đó phải chăng là lý do để cô nương phóng kiếm cứu người ? Những cái lũ chỉ biết cậy thế ức hiếp người ta, tại sao cô nương có thể nói là vô cớ ?

Bạch Lãnh Thu nói:

- Cố nhiên là y xử sự không phải, nhưng y còn quá trẻ. Công tử lẽ nào lại không cho hắc cơ hội thay đổi lối sống ?

Nàng ngừng lời điểm nọ cười khổ:

- Thực ra, hấn xuất thủ mà không lượng sức mình thì thiếp cũng không thể cứu tính mạng hấn được.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Ta đâu giết chết hấn, chỉ chém đứt một cánh tay của hấn mà thôi, để từ nay về sau hấn không thể làm ác được.

Bạch Lãnh Thu nói ngay:

- Cái này đâu khác gì giết chết y ?

Giọng nàng buồn rầu nói tiếp:

- Chém đứt cánh tay của hấn, lại để hấn bơi trong dòng nước, máu huyết bị nhiều quá nhiều, coi như hấn đã bị rơi vào tử thần rồi còn gì ?

Kim Phi Hùng hừ lạnh một tiếng:

- Vậy thì hãy phó mặc cho số mệnh vậy. Nếu như mạng hấn còn lớn.

Bạch Lãnh Thu lên tiếng bảo chàng:

- Công tử được giang hồ kinh sợ đặt danh hiệu là Tu La, chẳng lẽ trong lòng không còn cảm xúc, mà uất hận tạo ra sát kiếp vô biên hay sao ?

Tia mắt Kim Phi Hùng đột ngột phóng ra vẻ uất hận cực độ:

- Bởi vì tại hạ không có nhân tính, nhân tính của tại hạ đã bị kẻ khác cướp hết trong trận tai kiếp ghê sợ năm xưa rồi.

Bạch Lãnh Thu bắt gặp ánh mắt mênh mông thù hận uất ức, bất giác nàng sợ hãi người. Hồi lâu mới tiếp tục nói:

- Công tử, nỗi khổ của công tử ngoài thiếp ra đâu còn ai có thể hiểu được, người ta chỉ nghĩ rằng công tử là một kẻ hiếu sát, chỉ biết giết người như điên cuồng mà thôi.

Kim Phi Hùng cất lên một tràng cười dài, tiếng cười đượm vẻ thâm lương:

- Tại hạ đâu cần ai hiểu tại hạ, không cần một người nào cả, ngay cả cô nương cũng vậy.

Giọng Bạch Lãnh Thu vô cùng khẩn thiết:

- Giữa người và người tuyệt nhiên đâu chỉ có thù với hận, mà còn phải thông cảm, hiểu biết nhau để tồn tại nếu như người ta không hiểu, thì công tử chỉ cô độc suốt đời mà thôi.

Kim Phi Hùng lạnh lùng nói:

- Tại hạ đã chủ định suốt đời sống cô độc, kỳ thực cô độc có gì là không tốt ?

Bạch Lãnh Thu buông tiếng thở dài:

- Lẽ nào công tử lại muốn cô độc như vậy sao ? Tại sao không muốn thay đổi số mạng cô độc của mình ?

Kim Phi Hùng lặng im không đáp, thấy vậy Bạch Lãnh Thu nói tiếp:

- Nếu như chàng muốn thì đâu đâu cũng có những bằng hữu thân thiết, chỗ nào cũng...

Kim Phi Hùng vội lên tiếng ngăn lại:

- Cô nương đừng nói nữa, tại hạ cô độc đã quen không cần có thêm bằng hữu nữa.

Chàng vòng tay ôm quyền nói tiếp:

- Bạch cô nương, tại hạ phải đi đây.

Bạch Lãnh Thu buồn bã nhếch môi nói gượng:

- Công tử...

Kim Phi Hùng thở hắt ra một hơi rồi đáp:

- Đa tạ hảo ý của cô nương, tại hạ vĩnh viễn ghi nhớ lời vàng ngọc của cô nương, suốt đời tại hạ sẽ...

Mặt chàng khẽ giật lên một cái, giọng biến đổi:

- Nếu như có người nào đến đây gây phiền hà, cô nương cứ nói với bọn họ, những người này đều do Thanh Y Tu La gây ra cả, rồi bọn họ đến kiếm ta để thanh toán là được.

Chàng liếc nhìn nàng, đoạn quay người định rời khỏi thuyền.

o O o

Hồi 3

Phụng Thoa Họa Trụ

Kim Phi Hùng quay người bước ra, đang muốn phi thân lên bờ, đột nhiên thấy phía trên bờ người đứng đông nghệt như một đàn kiến, mười mấy tên tráng hán mặc đồ quan nha, hai tay xô vệt đám người đang đứng trên bờ ra làm hai bên.

Chàng biết ngay có kẻ thấy xác chết, nên báo với nha môn quan phủ, bởi vậy công sai nơi quan phủ mới đến đông đảo như vậy.

Đôi mày kiếm của Kim Phi Hùng chột cau lại, không biết có nên nhảy lên bờ lúc này không, chẳng rõ cái đám công sai có để yên cho chàng trở về miếu Phu Tử hay không ?

Nếu như chàng cứ xông đại vào giữa công sai để đi về nơi mình trú ngụ, thì cái đám đông công sai đó cho rằng chàng làm đạo tặc giang hồ. Tuy chàng không hề sát hại chúng, nhưng chàng không muốn gây ra chuyện phiền hà rắc rối nữa.

Giả sử chàng đa sự gây phiền phức, cho rằng quan phủ sẽ họa hình mà dán khắp thiên hạ để tầm nã, qui tội chàng là sát nhân, xử trị, đến lúc đó thì đi đâu cũng gây không ít điều phiền nhiễu khó chịu.

Chàng còn đang do dự chưa quyết định, chợt nghe Bạch Lãnh Thu nói:

- Kim công tử, tại sao công tử không lưu lại trên thuyền một lát, đợi cho bọn họ đi qua rồi hãy trở về.

Nàng thấy Kim Phi Hùng lặng im không đáp, bèn tiếp tục lên tiếng:

- Công tử tuy không sợ công sai của quan phủ, nhưng để bọn họ gặp mặt sẽ gặp vô số phiền phức, mong công tử lưu lại đây một khắc thì hơn.

Kim Phi Hùng thở ra một tiếng rồi đáp:

- Thôi được, ta phải làm phiền cô nương một chút vậy.

Bạch Lãnh Thu liền nói:

- Công tử thiệt quá khách khí, tiện thiếp hoan nghênh công tử lưu lại đây vô cùng.

Kim Phi Hùng đưa mắt liếc nhìn lên trên bờ:

- Nhưng mà bọn công sai đó thấy có người chết trên thuyền, chỉ sợ làm cho cô nương...

Bạch Lãnh Thu vội ngắt lời:

- Không sao cả, tiện thiếp tự có cách ứng phó.

Kim Phi Hùng không nói thêm nữa, lẳng lặng theo sau Bạch Lãnh Thu đi vào trong khoang thuyền.

Tử Quyên đứng ở góc thuyền dường như đang nghe họ nói chuyện, vội vàng chạy ra cúi mình thi lễ với chàng rồi nói:

- Xin mời Kim công tử theo sau tiểu nữ xuống dưới thuyền.

Bạch Lãnh Thu vội ngăn lại:

- Không cần đâu, người mau dẫn công tử vào trong thư phòng của ta, lát nữa nếu có công sai ở nha môn quan phủ đến, người bảo Bạch Phúc bắc ván cho họ lên là được rồi.

Tử Quyên ứng tiếng đáp:

- Dạ, thưa tiểu thư. Tỳ nữ pha cho công tử một bình trà thơm nhé ?

Bạch Lãnh Thu gật:

- Chẳng lẽ còn phải đợi ta sai bảo nữa sao ?

Nàng quay đầu về phía chàng điềm nhiên mỉm cười:

- Mời công tử vào thư phòng.

Kim Phi Hùng khẽ gật đầu:

- Mời cô nương...

Tử Quyên đứng bên cạnh nghe vậy liền bật cười hì hì. Bạch Lãnh Thu thấy vậy chợt hỏi:

- Tử Quyên, người cười gì đó ?

Tử Quyên cười đáp:

- Tiểu nữ cười là vì hai người đều khách sáo quá, một bên là công tử mời, rồi tiểu thư cũng mời...

Bạch Lãnh Thu nghiêm mặt quát:

- Tử Quyên, không được vô lễ.

Tử Quyên sợ hãi không dám cười nữa, cúi người bước ra.

Kim Phi Hùng đi theo Bạch Lãnh Thu vào trong thư phòng. Hai bên phân ngôi chủ khách rồi ngồi xuống chỗ của mình.

Sau khi hai người ngồi yên chỗ, không ai biết mở miệng bắt đầu ra sao.

Kim Phi Hùng ngồi trên ghế mặt lộ vẻ âm trầm tựa như được khắc bằng đá, khiến cho Bạch Lãnh Thu cũng bối rối không biết nên mở đầu câu chuyện như thế nào nữa.

Lát sau Tử Quyên bưng trà bước vào.

Nàng thấy Kim Phi Hùng ngồi lặng im, nét mặt lạnh lùng như một vị Bồ Tát, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng không dám cười ra thành tiếng, nên mím chặt môi lại rót trà cho lẹ rồi đi mau ra khỏi phòng để cười cho thoải mái.

Bạch Lãnh Thu thấy Tử Quyên đi rồi bèn nói:

- Mời công tử dùng trà.

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Đa tạ cô nương.

Chàng bưng tách trà thơm lên hộp một ngậm rồi đặt xuống bàn khoan khoái thở ra một hơi.

Bạch Lãnh Thu cất tiếng:

- Mấy năm nay dường như công tử gặp không ít chuyện khổ tâm phải không ?

Kim Phi Hùng trả lời:

- Khổ như vậy có đáng gì ? Cho dù có rơi vào bể trầm luân cực khổ gặp nạn lần đi nữa, song chỉ cần tìm được kẻ cừ thù đã sát hại gia phụ, tại hạ cũng không sợ.

Bạch Lãnh Thu buông tiếng thở dài:

- Tiện thiếp lúc này có nói công tử xuất thủ cực kỳ tàn độc, bây giờ nghĩ lại cảm thấy mình có hơi quá lời. Kỳ thực công tử bôn ba trên giang hồ gặp bao điều khổ tâm, lúc nào cũng tâm nguyện nghĩ đến việc báo thù, đương nhiên khó tránh...

Kim Phi Hùng lạnh lùng mỉm cười đáp:

- Tại hạ chẳng phải vì nguyên nhân đó mới bị người ta cho là hạ thủ tàn độc, mà là tại hạ nghĩ rằng thiên hạ sở dĩ có quá nhiều chuyện bi thảm là do những kẻ chuyên

gây việc ác chưa bị trừng phạt mà thôi. Nếu như ác nhân trên thiên hạ bị giết chết tuyệt, thì thế nhân sẽ không hề có chuyện bi thảm xảy ra nữa.

Điều chàng suy luận tưởng đúng, nhưng xét lại hoàn toàn sai lầm. Bạch Lãnh Thu nghĩ rằng chàng sai, trong bụng muốn cãi lại. Song nàng chợt nghĩ đến cá tính ương ngạnh của chàng, cho dù có nói ra chỉ làm cho khoảng cách giữa hai người càng xa hơn, cho nên nàng gắng nhịn không hề phản bác ý kiến của chàng.

Nàng nghĩ ngợi một lát, rồi nói với chàng:

- Tiện thiếp hơi có điều mạo muội, dường như tình hình của công tử hiện nay rất quần bách ?

Kim Phi Hùng mỉm cười, giọng lạnh lùng:

- Cô nương cho là trong tay tại hạ không có tiền hay sao ? Tại hạ quên rằng kẻ nào bước lên hoa thuyền Kỷ La Xuân, trong mình ít nhất cũng phải có trên ngàn lượng bạc, xem ra kẻ nghèo hèn như tại hạ phải đi rồi đây.

Bạch Lãnh Thu giậm chân tức tối:

- Người tính đi đâu hử ? Ý của ta đâu có nói...

Nàng thốt ra đến đây, bỗng thấy khóe môi của Kim Phi Hùng thoáng hiện nụ cười ngụ ý, mặt nàng bất giác đỏ bừng rồi lên tiếng nói tiếp:

- Người rõ ràng là biết ta không có ý đó sao cứ chọc ta không vậy ?

Kim Phi Hùng thấy nét mặt nàng như vậy, vẻ lạnh lùng trong mắt chàng dần dần tan mất hết.

Trong ký ức của chàng mấy năm trước đây, chàng cũng đã nghĩ ra nhiều cách để chọc phá tiểu muội của mình cho đến khi nàng bưng bưng giận dữ, thậm chí có lúc phải òa lên khóc chàng mới buông tha.

Nhưng niềm vui thú ấu thơ cũng mất mau chóng khi gia đình chàng bị tan nát.

Từ lúc đó, chàng khổ luyện võ công, quyết chí phục thù, tự bắt mình phải luyện tập cực kỳ nghiêm khắc, áp chế tất cả tình cảm, biến bản thân thành một người lạnh lùng, tàn khốc, không hề có cảm tình.

Trong suốt khoảng thời gian này, lòng chàng được tôi luyện đến mức ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình sắp biến thành một khối sắt vô tri.

Nhưng ngay lúc này, chàng chợt khôi phục lại tính trẻ con thích đùa nghịch của mình, chàng cao hứng nghĩ ra ý muốn đùa nghịch Bạch Lãnh Thu, nên mới thốt ra lời nói như vậy.

Khi vẻ lạnh giá trong ánh mắt chàng dần dần biến mất, Bạch Lãnh Thu cũng nhận ra điều đó, nên tia nhìn trong mắt nàng lấp lánh chăm chú nhìn Kim Phi Hùng, đột nhiên hiện ra một tình cảm nồng nàn khó tả.

Trong lòng Kim Phi Hùng cũng cảm nhận được ánh mắt lạ lùng đang chiếu vào mình, bất chợt lòng cảm thấy bồi hồi xúc động, nhưng chỉ trong chốc lát lại khôi phục tính cứng rắn đối với nữ nhân như trước.

Trên khuôn mặt tuấn tú của chàng, hình như có một lớp sương lạnh bao phủ, ánh mắt phóng ra những tia nhìn sắc lạnh như dao đập vào mắt Bạch Lãnh Thu, khiến cho nhân tình trong lòng nàng vừa bốc lên đã đột ngột tắt ngấm.

Không khí trong thư phòng trở nên trầm mặc khác thường.

Bạch Lãnh Thu nhấp một ngụm trà, rồi bảo chàng:

- Dựa vào tài hoa và tuyệt nghệ của công tử, công tử không nên...

Kim Phi Hùng lạnh lùng ngắt lời:

- Hừ, không nên phóng túng tự do như vậy chứ gì ? Tại hạ không muốn cướp lấy tài lực của người ta, lại cũng chẳng thích trở thành kẻ móc túi người ta giữa đường, thế thì tiền tài ở đâu mà đến nhiều vậy ?

Bạch Lãnh Thu nói:

- Công tử lại hiểu lầm ý của tiện thiếp rồi, thiếp nói rằng cần có người hiểu được công tử, giúp đỡ công tử để công tử không bị cảnh bần cùng theo đuổi nữa.

Kim Phi Hùng nghiêm mặt đáp:

- Bần cùng đối với tại hạ cũng là một việc mài luyện lòng tại hạ. Tại hạ không muốn ai giúp đỡ mình, càng không cần ai hiểu.

Ánh mắt chàng bỗng nhiên sáng rực:

- Bạch cô nương, hy vọng rằng cô nương từ nay về sau không nên nhắc đến chuyện đó nữa, để tránh cho tại hạ khỏi hiểu lầm.

Bạch Lãnh Thu thấy sắc mặt chàng trở nên nghiêm nghị, trong lòng thầm khâm phục. Nàng cũng không dám nói những điều khiến cho chàng bất mãn nữa, thế là nàng vội nói lảng sang chuyện khác:

- Kim công tử, công tử đã từng bảo lệnh muội rất giống tiện thiếp, nhưng không rõ ai đã bảo công tử như vậy ?

- Tại hạ có một bức họa của xá muội.

Kim Phi Hùng chậm rãi nói tiếp:

- Lúc đó xá muội được mười bốn tuổi, gia mẫu đã đích thân họa tượng.

Chàng như bị đắm chìm trong dòng hồi ức xa xôi, trước mắt chàng như có một màn sương mênh mông che phủ, miệng chàng lẩm bẩm:

- Lúc đó tại hạ mới mười sáu tuổi. Ngân Thi thì mười bốn tuổi tròn, một bữa họ mẫu thân tại hạ hứng khởi vô cùng, kêu huynh muội tại hạ lại để họa tượng. Mẫu thân tại hạ họa tượng rất tài ba, nhưng người chỉ vẽ tranh sơn thủy mà thôi, không hiểu sao hôm đó lại họa tượng cho huynh muội tại hạ. Lúc đó huynh muội tại hạ đều cao hứng, đi mài mực và màu để cho người họa tượng. Ai có ngờ rằng...

Kim Phi Hùng ngừng lời, mặt hiện ra nét đau đớn khôn cùng, lát sau mới tiếp tục kể:

- Khi đó thân mẫu tại hạ đã mất trọn hai ngày để họa cho huynh muội tại hạ mỗi người một bức họa, đoạn bảo mỗi người giữ một bức để ngày sau dù có cách xa chẳng nữa, cũng không quên được tình huyết nhục. Thật ra lúc đó tại hạ đâu biết được trong lòng gia mẫu có cảm giác gì, đến bây giờ tại hạ mới rõ đây là linh cảm của người về sự biến...

Nói đến đây, bàn tay cầm chén trà của chàng bỗng run lên bần bật, nét mặt chàng cực kỳ bi thương, những ngón tay cứng như sắt dường như không còn sức để đỡ nổi chén trà.

Bạch Lân Thu im lặng ngược nhìn chàng, không khí tĩnh mịch trầm lắng, nàng cũng bất động như sợ rằng sẽ cắt ngang dòng hồi ức của chàng khi mình cử động.

Kim Phi Hùng không hề chú ý tới ngón tay của mình đã thọc vào trong chén trà từ lúc nào, vẫn cứ trầm tư nhớ lại hồi ức, đoạn nói tiếp:

- Ba ngày sau khi thân mẫu họa tượng xong, sư phụ tại hạ từ đại danh phủ tới, người là bằng hữu của gia phụ năm xưa, từ lúc ấu thơ tại hạ đã làm môn hạ của người. Mấy năm gần đây, nhân vì gia đình tại hạ sắp rời Hà Bắc, nên người lưu lại nhà tại hạ vài hôm. Có ngờ đâu, tối hôm đó lũ gian tặc kéo đến.

Chàng vừa nói đến đây, hơi thở bỗng nhiên nghẹn lại, nét mặt xám xanh, không nén được đau thương, hai dòng lệ trong khóe mắt tuôn ra như suối.

Chàng đột nhiên ôm mặt rồi bật lên tiếng khóc thảm thiết, đoạn nói trong hai hàng nước mắt:

- Mấy tên gian tặc đó võ nghệ cao cường, gia đình tại hạ đều bị chúng sát hại ngay cả sư phụ tại hạ cũng bị chết thảm. Kiếm pháp của bọn gian tặc vừa nhanh vừa hiểm độc. Kim long kiếm của gia phụ tại hạ bị hấn chém đứt làm ba mảnh, còn gia mẫu thì...

Chàng hầu như chìm đắm trong dòng hồi tưởng càng lúc càng sâu thêm, nhất thời không tài nào thoát ra khỏi chuyện bi thảm đã xảy ra trong quá khứ.

Bất ngờ có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai chàng.

Bàn tay trắng muốt, mềm mại, làn da mịn màng song không hề để lộ một chút gân xanh nào cả, may mà bàn tay đặt lên vai chàng tỏ vẻ trù mến thương yêu không hề có ý thù hận, nếu không thì chàng đã mất mạng rồi.

Bạch Lãnh Thu đưa hai tay vuốt nhẹ lên vai chàng, tỏ ý vỗ về an ủi rồi nhẹ nhàng ôm lấy chàng vào lòng mình.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng cũng nhòa lệ, ánh mắt cảm thông, thương mến nhìn chàng chăm chú, giọng nàng dịu dàng cất lên:

- Kim Phi Hùng, không nên đau thương phiền não như vậy.

Kim Phi Hùng mắt đang nhòa lệ, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Bạch Lãnh Thu đang xúc động mặt mày đầm lệ, nên nhất thời cho rằng nàng là muội muội của mình.

Chàng liền vươn tay ra ôm lấy nàng kêu lên mừng rỡ:

- Ngân Thi, Ngân Thi. Ta tìm kiếm muội suốt mấy năm nay.

Bạch Lãnh Thu thấy trong lúc hoảng hốt, chàng đã nhận lầm người, dù vậy nàng cũng không lên tiếng phủ nhận.

Bạch Lãnh Thu chợt nghĩ đến lai lịch của nàng cũng thế lương không kém, bất giác cũng không nén được tự thương cảm cho mình, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn.

Vừa lúc đó, Tử Quyên chợt đi tới, lên tiếng gọi:

- Tiểu thư, Trương lão đầu trong nha môn...

Tử Quyên thấy Kim Phi Hùng và Bạch Lãnh Thu đang ôm nhau khóc nức nở, nên vừa mới thốt ra nửa câu đã vội im bật, nàng cứ đứng trân trân ngay trước cửa thư phòng, ngạc nhiên đứng nhìn hai người, không biết làm sao cho phải.

Bạch Lãnh Thu qua phút kinh ngạc, nàng cố trấn tĩnh, ngẩng đầu lên thấy Tử Quyên đang đứng tựa cửa, lập tức mặt nàng đỏ bừng xấu hổ, nhích người qua một bên, nhẹ nhàng dùng tay đẩy Kim Phi Hùng ra, khẽ chùi những giọt nước mắt trên mặt mình, đoạn lên tiếng hỏi:

- Tử Quyên, có chuyện gì vậy ?

Tử Quyên hốt hển đáp:

- Trương lão đầu trong nha môn quan phủ nói là muốn gặp tiểu thư.

Bạch Lãnh Thu liền đáp:

- Người mời lão lên thuyền đợi ta một lát, ta sẽ ra ngay đây.

Tử Quyên quay người bước đi, không dám lưu lại đây lâu hơn, trong lòng nôn nao khó tả.

Bạch Lãnh Thu thấy Tử Quyên đã đi ra, liền quay mặt về phía Kim Phi Hùng, thấy những giọt lệ trên khóe mắt chàng đã khô từ lúc nào, nét mặt đã trở lại vẻ lạnh lùng ban đầu.

Nếu như nơi đuôi mắt chàng không có vết hồng lưu lại, thì Bạch Lãnh Thu có thể cho rằng chân tình chàng lộ ra với nàng lúc này chỉ là mộng ảo, chứ hoàn toàn không phải là sự thật.

Ánh mắt nàng hàm chứa ân tình, khẽ ngược nhìn chàng, giọng tha thiết:

- Kim Phi Hùng, ta phải ra gặp Trương lão đầu ở nha môn quan phủ một chút rồi sẽ quay lại ngay.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Mong cô nương không nên nhắc đến tên ta làm gì. Vừa rồi ta thật là thất lễ với cô nương.

Bạch Lãnh Thu vội ngắt lời chàng:

- Mối chân tình từ đáy lòng mỗi người thốt lộ ra, có sao công tử lại cho là thất lễ. Chuyện này chỉ chứng tỏ rằng công tử đúng là một trang nam nhi hảo hán có bầu nhiệt huyết đáng khâm phục, tuyệt nhiên chẳng phải một kẻ lạnh lùng tàn khốc vô nhân tính như lời giang hồ đồn đại.

Kim Phi Hùng vẫn giọng lạnh như băng đáp:

- Nhiệt huyết của tại hạ đã đóng thành băng giá từ lâu rồi, tính tình tại hạ cũng trở thành buốt giá từ khi nào tại hạ còn không nhớ nữa. Cô nương nói như vậy thật là sai lầm.

Bạch Lãnh Thu có phần kích động:

- Tại sao công tử lại cố ý tỏ ra lạnh lùng như vậy. Chẳng lẽ công tử nghĩ rằng cái danh hiệu Thanh Y Tu La có thể mang lại niềm vui sướng cho công tử sao ?

Kim Phi Hùng càng trở nên lạnh lùng nói:

- Ta chỉ cần biết rằng bản thân không sai lầm, cho dù kẻ khác đồn đại về ta ra sao, cũng mặc xác hắn.

Chàng chợt im lặng một lát rồi nói tiếp:

- Còn như cái danh hiệu Thanh Y Tu La đối với ta chỉ là một cái biệt hiệu không hơn không kém, nói chi tới việc ta có cao hứng hay không cao hứng với nó.

Bạch Lãnh Thu lắc đầu đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa trên mặt, rồi nói:

- Thiếp sẽ không nhắc tới chuyện này nữa, công tử ở đây đợi thiếp, thiếp sẽ quay lại ngay.

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Cô nương đi đi !

Bạch Lãnh Thu vừa đi được hai bước, bỗng ngoái đầu lại dặn:

- Công tử nhất định phải đợi ta đó nhé.

Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng:

- Tại hạ chẳng có lý do để rời thuyền vào lúc này.

Bạch Lãnh Thu say đắm nhìn chàng một lát rồi mới cất bước đi ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng dáng tha thướt của nàng dần dần mất hút trước mắt, Kim Phi Hùng hơi thoáng kinh ngạc đoạn khẽ buông tiếng thở dài trong lòng thầm nghĩ:

“Xem ra nếu như mình không quyết tâm chia tay với nàng lúc này, chỉ sợ suốt đời phải buộc chặt vào cái bóng hình này mà không cách nào thoát ra được.”

Chàng tự biết tình cảm cứng rắn của mình, suốt mấy năm phiêu bạt giang hồ, chàng đã gặp không ít thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, song chàng không hề động tâm thốt ra câu chuyện thương đau đã chôn chặt tận đáy lòng.

Nhưng hôm nay, trước mặt Bạch Lãnh Thu vẻ mặt lạnh lùng của chàng như bị tan chảy, để lộ ra tâm hồn thật của chàng mà bấy lâu chàng cố sức giấu kín. Việc này cũng chứng tỏ chàng dần dần rơi vào tấm lưới vô hình của nàng, tự cổ chí kim biết bao anh hùng hào kiệt đã không cách nào thoát khỏi tấm lưới vô hình của nữ nhân cả.

Chàng là một nam nhân trẻ tuổi lại đã gặp qua không ít thiếu nữ xinh đẹp, cho nên chàng rất hiểu tâm lý của nữ nhân.

Chính vì vậy mà chàng hết sức sợ tình cảm của nữ nhân bó buộc chàng, nên lúc đầu gặp Bạch Lãnh Thu, chàng không dám thốt ra một lời mà chỉ muốn rời xa nàng càng xa càng tốt.

Bởi vì mối thâm thù còn luôn canh cánh bên lòng, chàng không muốn bị vướng bận liên lụy đến bất cứ ai, e rằng sẽ khiến cho mình trở nên nhu nhược mà quên đi mối gia thù nặng trĩu trong lòng.

Nghĩ vậy, chàng đột nhiên đứng phắt dậy, định lợi dụng lúc Bạch Lãnh Thu chưa trở về mà rời khỏi thuyền.

Nhưng khi chàng đi đến bên cửa sổ nhìn dòng nước sông Tần Hoài dập dờn xao động, bất giác trong lòng do dự, không nỡ nấn tâm rời khỏi thuyền lúc này. Hơn nữa, chàng không muốn Bạch Lãnh Thu phải đau khổ thêm vì mình.

Chàng chấp tay sau lưng đứng bên cửa sổ ngó ra bên ngoài, ánh mắt mông lung bất định, lòng nghĩ ngợi hồi lâu mà không biết làm sao cho phải.

Chàng cũng không rõ tại sao sau năm năm khắc khổ luyện tập định tâm, mà còn bị nữ nhân làm cho xao động khiến tâm thần bất định không tài nào khắc chế được tình cảm của bản thân.

Kỳ thực chàng không hề hiểu được rằng, khi con người cho dù làm cách nào đi nữa, cũng chẳng thể khắc chế hoàn toàn tình cảm của mình được, chàng là người cứng rắn song chàng không thể luyện tim mình biến thành sắt đá, bởi vì thế giới chàng đang sống là thế giới hữu tình, người là vật linh tính nhất làm sao có thể vô tình được ?

Kim Phi Hùng đang chìm đắm trong dòng tâm tư bỗng cảm thấy như có bàn tay ai đặt lên vai, vội quay đầu nhìn lại, thì ra Bạch Lãnh Thu sau khi chào hỏi Trương lão đầu xong, đã quay trở vào thư phòng của mình.

Chàng không dám lưu lại lâu, vừa định lên tiếng cáo từ trở về miếu Phu Tử, đã bị Bạch Lãnh Thu cướp lời:

- Thiếp biết công tử có ý rời khỏi nơi này, thiếp cũng không muốn miễn cưỡng giữ công tử ở lại, thiếp định tặng công tử một vật để tỏ lòng cảm tạ.

Nói đoạn nàng rút chiếc ngân thoa có chạm hình đầu phượng đang giắt trên tóc xuống.

- Cô nương...

Bạch Lãnh Thu đã đặt chiếc ngân thoa vào tay Kim Phi Hùng rồi nhỏ nhẹ cất tiếng:

- Đây là di vật của mẫu thân tiện thiếp để lại, nó đã theo tiện thiếp từ nhỏ. Công tử hãy nhận nó làm... làm vật kỷ niệm...

Kim Phi Hùng thấy nàng nói xong liền xoay người bước đi.

Chàng kinh ngạc đứng bất động một chút, rồi như chợt tỉnh, chàng giậm chân cất tiếng than dài:

- Ôi, cô nương hà tất phải làm như vậy. Chẳng lẽ nàng...

Bạch Lãnh Thu thấp giọng bảo:

- Chỉ cần công tử vĩnh viễn ghi nhớ lấy thiếp thì lòng thiếp cũng mãn nguyện lắm rồi...

Kim Phi Hùng ngẩng nhìn ngân thoa trong tay hồi lâu, rồi lẳng lặng cất vào trong người. Do dự một hồi, đoạn rút bức họa cuộn tròn mà chàng đã trân trọng giữ gìn suốt mấy năm, lên tiếng bảo nàng:

- Cô nương giữ lấy bức họa này, nếu nội trong một năm mà tại hạ không trở lại thì cô nương hãy thiêu hủy nó đi thay tại hạ nhé.

Bạch Lãnh Thu bất ngờ quay người lại hỏi:

- Tại sao vậy ?

Kim Phi Hùng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt long lanh chứa chan tình cảm của nàng, đầu chàng hơi cúi xuống đáp:

- Trong vòng một năm, giả sử tại hạ không quay lại thì nhất định là đã chết rồi, cô nương...

Bạch Lãnh Thu bật khóc như mưa, giọng nghẹn ngào:

- Thiếp đợi công tử trở lại, nhất định công tử sẽ trở lại...

Kim Phi Hùng bước tới trước mặt nàng, khẽ đặt bức họa vào tay nàng, sau đó lấy tay nhẹ lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp, bốn mắt nhìn nhau hồi lâu rồi chàng mới xoay người bước đi.

Bạch Lãnh Thu nhìn theo bóng chàng mấy lần, định cất tiếng gọi, nhưng nàng biết rằng nếu như mình làm như vậy thì có thể sẽ mất chàng suốt đời.

Bạch Lãnh Thu đem tình cảm của mình ra mạo hiểm một phen, nàng liều mạng thi triển tuyệt chiêu, quả nhiên sự dự liệu của nàng không sai, Kim Phi Hùng thực sự dành một cảm tình đặc biệt với nàng.

Bạch Lãnh Thu nắm chặt bức họa trong tay nhìn Kim Phi Hùng bước ra khỏi phòng, hai dòng lệ từ trong khóe mắt tuôn ra như suối.

Niềm vui vừa bùng lên trong lòng, bây giờ chợt tắt lịm, nhìn thấy chàng bước ra khoang thuyền lòng nàng đau khổ không sao tả xiết.

Nhưng trong cõi nhân gian, bể khổ mệnh mông vô bờ, còn vui sướng mấy khi được trọn vẹn.

Kim Phi Hùng bước ra ngoài khoang thuyền, chàng cảm thấy trong lòng nặng nề vô cùng, tựa như đã bỏ quên lại một vật gì ở phía sau khiến chàng có cảm giác như đang vướng sợi dây vô hình mà mình không cách nào dứt bỏ được.

Chàng nghe thấy tiếng Bạch Lãnh Thu ghen ngào rơi lệ trong thư phòng, đã nhiều lần chàng nhin không được tính quay đầu lại, nhưng chợt nghĩ lại mình không thể làm như vậy được.

Chàng đã để lại một phần con tim mình ở trên thuyền, nếu như chàng còn quay đầu lại, thì e rằng từ đây chàng sẽ không muốn rời xa nàng nữa.

Đến lúc này, chàng đành phải cương quyết đè nén nỗi xúc động, dẹp bỏ tình cảm lưu luyến vừa bị Bạch Lãnh Thu gợi lại, tạm thời không nghĩ đến nữ nhân bởi vì mối huyết hải thâm thù trĩu nặng trong lòng, e rằng nếu để cho tình cảm lưu dấu thì khó có thể báo thù.

Bước chân chàng chậm chạp, nặng nề như có tảng đá đè xuống, song rốt cuộc chàng cũng rời được khỏi thuyền từ từ bước lên ván bắc nối thuyền với bờ.

Bóng trăng nhợt nhạt chiếu lên thân hình chàng soi bóng xuống nước, trước mặt chàng hiện ra một vầng xám ảm đạm thê lương vô cùng.

Bờ sông Tần Hoài lúc này náo nhiệt như vậy, bây giờ sự việc xảy ra đã khiến cho mọi người sợ rước họa vào thân, nên tản đi hết sạch, bờ sông bỗng trở nên vắng lặng lạ lùng.

Kim Phi Hùng yên lặng đứng trên mảnh ván nhìn xuống dòng nước xám xịt thỉnh thoảng có điểm một vài chấm sáng lấp lánh, tâm hồn đang bị kích động dần dà đã trở nên bình tĩnh thư thái như cũ.

Tiếng khóc thầm thì của Bạch Lãnh Thu vẫn vang lên bên tai chàng, nhưng cũng không làm cho chàng xúc động nữa.

Kim Phi Hùng chỉ cảm thấy kỳ quái về cảm giác đau khổ của mình lúc này, tựa như có một lò lửa dữ dội ẩn tàng trong lòng, đột nhiên bùng lên thiêu đốt tim chàng.

Nghĩ ngợi một lát, chàng chợt buông tiếng thở dài cất bước cúi đầu buồn bã đi lên trên bờ.

Bỗng nhiên trên mũi thuyền phía sau lưng chàng có tiếng người vang lên kinh ngạc:

- Người là ai ?

Kim Phi Hùng không khỏi ngạc nhiên, chưa kịp quay đầu nhìn lại không biết Bạch Lãnh Thu gặp chuyện gì, chợt có tiếng la ngắn ngủi thất kinh:

- Kim Phi Hùng...

Tiếng la đột nhiên tắt lịm giữa chừng như ai dùng lưới kiếm cắt ngang vậy.

Kim Phi Hùng biết rằng đã có tai kiếp xảy đến, chàng không chần chừ nghĩ ngợi, thân hình nhích động lẹ hơn gió cuốn, lao vút vào trong thư phòng của Bạch Lãnh Thu.

Trong thư phòng tĩnh lặng đến ghê người, chẳng khác gì lúc chàng rời khỏi phòng, song điều khác lạ là bóng dáng Bạch Lãnh Thu biến mất từ lúc nào.

Ánh mắt chàng lướt nhìn quanh bốn phía một cái, lập tức dừng lại nơi cửa sổ duy nhất trong thư phòng.

Nơi chiếc cửa sổ đang mở, tấm rèm đang rũ xuống lúc này, giờ hơi thoáng lay động, chứng tỏ có người vừa mới rời khỏi nơi đó.

Kim Phi Hùng chiếu ra tia nhìn sáng và thân ảnh nhanh như luồng điện, bay vọt đến bên cửa sổ, tay trái chàng ấn nhẹ vào mé cửa, lộn người lên trên mui thuyền.

Chàng sợ rằng có kẻ sau khi bắt cóc Bạch Lãnh Thu rồi sẽ còn mai phục trên mui thuyền để ám toán, cho nên đã phòng bị từ trước. Nào ngờ khi lên đến mui thuyền,

chung quanh im ắng không một bóng người, chỉ có làn gió nhẹ không ngừng thổi trên mặt sông mát rượi.

Kim Phi Hùng ngẩn người đứng lặng, trong lòng hơi thất kinh. Chàng không thể tưởng được trên giang hồ có kẻ lạnh lẽo đến mức chỉ trong nháy mắt bắt cóc Bạch Lãnh Thu mà còn trốn thoát ngay trước mặt mình.

Bốn bề sông nước mênh mông, chiếc hoa thuyền gần nhất cũng cách chàng khoảng nửa trượng, nếu như người đó có bắt cóc Bạch Lãnh Thu rồi phi thân trên mặt nước ẩn mình trong một hoa thuyền cũng khó mà thoát khỏi đôi tai cực kỳ thính nhạy của chàng.

Kim Phi Hùng kinh hãi, sắc mặt xám xanh lại, chàng không tin rằng có thuật khinh công nào lại có thể nhanh hơn tuyệt kỹ khinh công “Quỷ ảnh thiên biến” của mình. Chàng nghĩ một chút, chợt đoán ra nguyên nhân làm sao mà đối phương thoát khỏi tầm nhìn của mắt chàng một cách dễ dàng như thế.

Chàng lạnh lùng “hừ” lên một tiếng, đang tính quay người trở vào trong thuyền đã nghe trong khoang có tiếng thét lạnh lạnh vọng tới.

Tiếng thét lạnh lút chẳng cần phí công nghĩ ngợi đã nhận ra thanh âm này chính là Tử Quyên chứ không phải ai khác.

Trong chớp mắt đã thấy thân hình Tử Quyên hơi lão đảo tựa như gã say rượu loạng choạng sắp té, bóng người lay động bước vào trong thư phòng.

Chàng không kịp nhìn Tử Quyên, vội vàng vọt thẳng qua người nàng men theo đường đi ra đằng sau con thuyền.

Phía đuôi thuyền có mấy người đang ngồi ăn cơm, họ vừa ăn cơm vừa nói chuyện ồn ào một góc thuyền nên không ai nhìn thấy Kim Phi Hùng từ trong khoang bước ra.

Chàng liếc mắt ngó quanh bốn phía, trong lòng như có tảng đá trĩu nặng cột chặt.

Chàng bị kẻ lạ mặt trêu chọc một chút, hóa ra là kẻ đó sau khi bắt cóc Bạch Lãnh Thu đã thi hành kế điệu hổ ly sơn làm cho bức rèm lay động lừa cho chàng nhảy lên mũi thuyền, kỳ thực lúc đó y đã thừa cơ lên phía sau đuôi thuyền.

Đợi đến lúc tiếng la kinh ngạc từ đuôi thuyền của Tử Quyên vang lên, thì kẻ lạ mặt đã lủi nhanh ra phía sau mất rồi.

Chàng phóng tầm mắt nhìn lên những chiếc hoa thuyền gần đó, chàng mới nhận thấy cho dù lúc này có ra sức tiếp tục tìm kiếm chẳng nữa cũng không cách nào tìm

được Bạch Lân Thu, còn như đi hỏi những tên ngồi ở đằng đuôi thuyền đang dùng cơm là có ai đi qua không, thì càng là chuyện tốn công vô ích.

Kim Phi Hùng xem xét bốn phía một lát, rồi lại đi trở vào trong khoang. Chiếc hoa thuyền này rất lớn mà người ở trên thuyền cũng không nhiều, lúc bình thường đều ở dưới khoang thuyền, cho nên không ai phát hiện ra chuyện Bạch Lân Thu mất tích và Tử Quyên bị điểm huyết nằm mê man bất tỉnh trên thuyền.

Kim Phi Hùng quay trở về thư phòng, gặp Tử Quyên nằm bất động trước cửa phòng, chàng cúi mình xuống nhìn kỹ, lập tức phát hiện nàng bị ai đó bất ngờ điểm trúng các huyết đạo.

Chàng bế nàng lên đi vào trong thư phòng, đặt nàng nằm trên chiếc bàn dài trong phòng, đoạn giải khai huyết đạo cho nàng, chợt thấy nơi huyết đạo bị điểm trúng có dính một hạt đậu xanh.

Hạt đậu đó bị chủ nhân dùng một lực kinh búng ra lún sâu vào da thịt của nàng, trong nhất thời chàng không thể phát hiện ra được.

Công phu “Đậu lập đả huyết” này chứng tỏ kẻ sử dụng nó đã có một trình độ nội công đạt tới mức cao thâm tuyệt đỉnh, nếu không thì khó có thể búng ra hạt đậu nhỏ, nhẹ và chuẩn xác vào ngay huyết đạo của đối phương, làm cho đối phương mê man bất tỉnh như thế.

Kim Phi Hùng tự hỏi không biết dựa vào công lực của bản thân mình, có thể búng ra một hạt đậu nhẹ một cách chính xác vào huyết đạo của người đang di động hay chăng ?

Chàng nhìn chăm chú vào hạt đậu đang cầm trên tay, nét mặt thoáng vẻ trầm tư, chàng không rõ Bạch Lân Thu rơi vào tay con người lạ mặt có bản lĩnh cao cường như vậy từ lúc nào ?

Kim Phi Hùng trầm nghĩ:

“Chẳng lẽ cừu nhân của nàng đã phát giác ra hành tung của nàng hay sao, nên mới tìm đến đây, hoặc là Cố Tử Kỳ sau khi bị chém đứt một cánh tay đã tìm được trợ thủ có bản lĩnh cao cường, song không dám gây sự với mình nên mới bắt cóc Bạch Lân Thu ?”

Chàng đang suy tư nghĩ ngợi, chợt thấy bên cạnh án thư có một mảnh giấy nhỏ rơi xuống, cắt ngang dòng suy nghĩ. Chàng vội cúi xuống nhặt mảnh giấy lên, chỉ thấy phía trên có ghi mấy chữ.

“Muốn tìm Bạch Lân Thu hãy đến Trường Xuân đảo.”

Kim Phi Hùng đọc thầm hai lần, mặt hiện lên vẻ phẫn nộ, chàng hừ một tiếng thầm nhủ:

“Người thiệt là khinh thường ta quá sức, giở trò chọc tức ta, nếu như ta không san bằng Trường Xuân đảo ra thành bình địa, thật không xứng đáng với danh hiệu Thanh Y Tu La nữa.”

Nét bút gầy sắc nét trên mảnh giấy lưu lại, nét mực chưa kịp khô, hiển nhiên là vừa mới viết cách đây không lâu.

Chàng thấy vết mực trên giấy chưa khô, thì đoán rằng mấy chữ này được viết vội vàng, trong lúc chàng còn đang ở trên mũi thuyền kia, và kẻ lạ mặt xâm nhập vào thuyền.

Đây quả là kẻ lạ mặt đã khinh thường chàng tốt độ, sau khi đã dùng kế diệu hổ ly sơn đánh lừa chàng, lại cả gan trở vào trong thư phòng viết giấy để lại cho chàng nữa, Kim Phi Hùng càng nghĩ càng tức giận, mắt chàng chiếu ra những tia sát khí kinh hồn, khiến cho Tử Quyên vừa mới tỉnh dậy sợ hãi mất vía, kêu lên một tiếng.

Tiếng la thất thanh đã làm cho Kim Phi Hùng chợt tỉnh, vội cất tiếng:

- Tử Quyên, cô nương tỉnh rồi à ?

Sắc mặt Tử Quyên đầy vẻ hoảng sợ:

- Kim công tử, công tử...

Kim Phi Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy ? Cô nương đừng sợ, có tại hạ ở đây.

Tử Quyên liền nói:

- Mặt của công tử lạnh lùng đáng sợ.

Chàng chợt hiểu ra nàng nhìn mặt mình nên sợ hãi như vậy, chàng vội thu ngay cái nhìn đầy sát khí, miệng khẽ điểm nụ cười:

- Đừng sợ Tử Quyên, cô nương cứ từ từ mà nói.

Tử Quyên bây giờ mới định thần lại, giọng run run:

- Công tử ơi, không xong rồi, tiểu thư của chúng tôi...

Nàng ngồi phịch xuống khoang thuyền, nhìn quanh tứ phía rồi kêu thất thanh:

- Tiểu thư ơi, tiểu thư...

Nàng nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi, hai mắt lại đỏ hoe, cơ hồ như sắp bật khóc.

Kim Phi Hùng trầm giọng:

- Cô nương không nên hoảng hốt, hãy thuật lại cho tại hạ nghe.

Tử Quyên ghen ngào lên tiếng:

- Tiểu thư chúng tôi bị người ta bắt đi, công tử hãy mau tìm cách cứu tiểu thư.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Cô nương đừng hoảng hốt, hãy kể rõ cho tại hạ nghe, nhất định tại hạ sẽ có cách cứu tiểu thư các người.

Tử Quyên gật đầu lia lịa:

- Vừa rồi tiểu tỳ nghe thấy tiểu thư khóc, cho nên chạy đến xem. Lúc vừa đặt chân đến cửa phòng, thấy có người bế xốc tiểu thư đi ra, tiểu tỳ kinh sợ la lên, chợt thấy người đó vung tay hạ thủ thế là tiểu tỳ...

Kim Phi Hùng chặn ngang:

- Cô nương không thấy mặt mũi kẻ đó ra sao ư ?

Tử Quyên lắc đầu nói:

- Mặt người này bị miếng lụa đen che kín chỉ còn lộ ra đôi mắt, cho nên tiểu tỳ chỉ thấy được y phục người đó mặc mà thôi.

Kim Phi Hùng vội hỏi:

- Cô nương thử nghĩ lại xem ngoài y phục của người đó mặc còn có điểm gì đặc biệt nữa không ?

Tử Quyên không hiểu hỏi lại:

- Đặc biệt là cái gì ?

Kim Phi Hùng vội nói:

- Giả như mặt người đó có sẹo không ? Râu dài hay ngắn ?

Tử Quyên đột nhiên cười hì hì.

Kim Phi Hùng trở mặt hỏi:

- Cô nương cười cái gì hả ?

Tử Quyên vội lên tiếng:

- Đó là một nữ nhân làm sao mà có râu được ?

Kim Phi Hùng kinh ngạc hỏi:

- Thì ra đó là một nữ nhân.

Chàng cứ hiểu lầm rằng kẻ bắt cóc Bạch Lãnh Thu mang đi là một nam nhân, lòng chàng không nhin được thắm bật cười.

Nghĩ một lát, chàng lại hỏi:

- Cô nương có còn nhớ hình dáng của nữ nhân đó không ?

Tử Quyên trả lời:

- Nữ nhân đó vận bộ y phục màu vàng nhạt, trên vai chụp một miếng gấm màu hồng, đầu cuốn một dải lụa vàng, mặt đường như cực kỳ xinh đẹp.

Kim Phi Hùng chợt bảo:

- Cô nương không nói rằng nữ nhân đó bịt mặt bằng một miếng lụa đen hay sao ? Tại sao lại nói thấy người đó đẹp hay không đẹp nữa ?

Tử Quyên vội thanh minh:

- Mắt của nữ nhân đó đen huyền, sáng long lanh, làn da mịn màng, không cần nhìn rõ mặt cũng biết đó là một giai nhân tuyệt thế.

Nàng vừa nói xong, như chợt nhớ điều gì, vội nói tiếp thêm:

- Nhưng mà tiện tỳ nghĩ rằng nữ nhân đó tuyệt đối không thể nào xinh đẹp bằng tiểu thư của chúng tôi.

Kim Phi Hùng cười lạt, không hỏi nàng thêm câu nào nữa, chàng âm thầm nghĩ ngợi:

“Nữ nhân lạ mặt nọ cứ sao lại bắt cóc Bạch Lãnh Thu ? Lẽ nào người đó muốn ta phải đến Trường Xuân đảo ? Người này dường như rất quen với Bạch Lãnh Thu, song ngược lại Bạch Lãnh Thu có vẻ không quen biết người này. Thật lạ lùng !”

Kim Phi Hùng suy đoán một hồi, chợt nghĩ đến lúc xảy ra sự tình, hoàn toàn là do người nữ nhân lợi dụng lúc Bạch Lãnh Thu đang khóc mới từ ngoài cửa sổ lướt vào.

Bởi vì xuất hiện quá đột ngột, lại xuất hiện ngay lập tức nên khiến cho Bạch Lãnh Thu dù có võ công cao cường cũng không thể nào phản ứng kịp đành phải thúc thủ mà thôi.

Lúc đó, lúc chàng còn đang lưu luyến chậm chạp bước ra thư phòng, thì nữ nhân đó đã có mặt bên ngoài rồi.

Chàng tự trách mình lúc đó đã để cho tinh thần xao động, không phát hiện ra có kẻ lạ mặt trên thuyền, khiến cho Bạch Lãnh Thu mất tích.

Chàng lẩm bẩm một mình:

- Trường Xuân đảo ? Trường Xuân đảo là nơi nào vậy, tại sao trong suốt mấy năm bôn tẩu trên giang hồ, chàng chưa hề nghe ai nhắc đến cái tên đảo này ?

Tử Quyên thấy chàng lẩm bẩm trong miệng, liền nói:

- Kim công tử, công tử nhất định phải tìm cách cứu tiểu thư của chúng tôi, giả như tiểu thư lọt vào tay kẻ bại hoại thì...

Kim Phi Hùng vội trấn an:

- Cô nương cứ yên tâm, tại hạ sẽ cố gắng trong một thời gian ngắn nhất giải thoát cho Bạch cô nương.

Chàng vừa nói đến đây đột nhiên nghe thấy dưới sàn thuyền có thanh âm rất nhẹ vọng đến, ánh mắt chàng lộ vẻ nghi hoặc lắng tai nghe kỹ.

Tử Quyên thấy điệu bộ của Kim Phi Hùng, nàng vội lên tiếng hỏi:

- Kim công tử có chuyện gì vậy ?

Kim Phi Hùng liền bảo nàng:

- Cô nương đừng nói nữa, có kẻ lên thuyền.

Tử Quyên tròn xoe đôi mắt giọng kinh hãi:

- Kẻ bại hoại... đó... lại đến rồi sao ?

Kim Phi Hùng bảo nàng:

- Cô nương đừng sợ, đã có tại hạ ở đây.

Khóe môi chàng khẽ điểm nụ cười:

- Cô nương ngồi đây, đừng lên tiếng để tại hạ ra ngoài xem thử.

Tử Quyên không khỏi run sợ, gật đầu đồng ý.

Kim Phi Hùng đi ra khỏi thư phòng, bước ra đầu thuyền, mặt chàng u ám tựa như có một áng mây đen bao phủ, mắt chiếu ra hai luồng nhãn quang sắc lạnh kinh hồn. Chàng nhẹ nhàng bước tới đầu thuyền thì nghe có âm thanh khàn đặc từ dưới thuyền đến:

- Chính là con thuyền này không hề sai.

Tiếp đó lại có tiếng Cố Tử Kỳ vang lên:

- Đại sư phụ, tiểu nhân đâu dám lừa gạt người.

Thanh âm của một kẻ lạ mặt vọng đến:

- Được lắm. Người ở đây đợi tái gia lên đó xem !

Kim Phi Hùng vén rèm nhìn ra thấy phía mũi thuyền có ba người đang đứng ngay đó.

Người đứng phía bên tả là một đầu đà, trên đỉnh đầu quấn một chiếc khăn màu hoàng kim, tóc phủ dài xuống vai, mặt lấm tẩm rỗ, thân hình cao lớn đầy đà.

Người ở chính giữa đúng là Cố Tử Kỳ, kẻ mà lúc này đã bị chàng dùng kiếm chém đứt một cánh tay rồi chìm ngấm xuống dòng nước.

Lúc này y đã thay một bộ y phục khác, chỗ cánh tay bị chém đứt đã được băng bó cẩn thận, song do máu ra quá nhiều, khiến cho khuôn mặt y đã trắng trẻo giờ đây lại thành trắng bệch như tờ giấy không còn chút huyết sắc.

Cánh tay trái còn lại của hắn lúc này đang bị một nam nhân trung niên mặc áo xám bóp chặt, vì nam nhân áo xám này dùng lực quá mạnh, nên mặt y nhăn lại, thần sắc tỏ vẻ cực kỳ đau đớn.

Kẻ mặc y phục xám đứng bên cạnh Cố Tử Kỳ, khuôn mặt dài như ngựa, đôi mắt có vẻ gian xảo hiểm độc, đôi mày rậm, khóe môi mỏng dính, sau lưng lộ ra một thứ binh khí hình dáng tựa như một cái chày dài, từ xa nhìn lại trông giống hệt như con quỷ Táng môn thần.

Kim Phi Hùng thấy cách phục sức và bộ dạng của hai người này, chàng chợt nhớ tới hai hung thần trong giới hắc đạo mà giang hồ truyền ngôn là Táng môn thần Đặng Thông và Kim đầu đà Lưu Hành.

Táng môn thần Đặng Thông lúc đầu vốn xuất thân từ Ứng Trảo môn, nguyên đạo hạnh không tốt, nên bị đuổi khỏi môn phái. Sau đó đến làm môn hạ của Âm Sơn thần ma, một trong tứ đại ma tôn ở Trung Nguyên, nên võ công của hắn đã tăng tiến bội

phần, hành sự càng tàn độc hơn. Nếu như hấn không dựa vào danh tiếng của Âm Sơn thần ma, thì có lẽ hấn đã bị giang hồ võ lâm liên thủ tiêu diệt từ lâu rồi.

Còn Kim đầu đà do luyện được công phu Kim Cương trạo, nghe nói y đã đạt tới chín thành hỏa hầu công phu, nên đao kiếm binh thường không thể nào đả thương xâm phạm đến da thịt của y được.

Công phu ném ám khi phi tiền của y vô cùng nổi danh, khét tiếng trong giới hắc đạo giang hồ, phi tiền một lúc bay ra mười hai mặt khiến cho đối phương không biết đường tránh. Vì vậy uy danh của y càng vang vọng khắp chốn.

Kim Phi Hùng hành tẩu trên giang hồ hơn hai năm, song không có cơ hội gặp những hung thần gian ác này, nhưng đã nghe nhiều người nói đến thủ đoạn tàn độc của bọn họ. Trong lòng chàng cảm thấy kỳ quái, hai kẻ hung ác hoành hành nơi hai vùng Cam Túc, Thiểm Tây xa xôi, tại sao lại đến Kim Lăng, lại còn bắt giữ thiếu bảo tiêu chủ của Kim Sư tiêu cục.

Chàng trầm nghĩ:

“Cửu đầu kim sư Cố Dương Võ tuy rằng không xuất thân từ danh môn chính phái, nhưng bình thường lão luôn giao thiệp với những nhân vật tự cho mình là chính phái võ lâm, lão tuyệt nhiên không giao hảo với các loại bại hoại hung ác như hai kẻ này. Có lẽ là Cố Tử Kỳ vừa về đến khách điểm trong Kim Lăng thành, gặp hai kẻ ác này dẫn đến đây.”

Chàng cũng không hiểu tại sao Cố Tử Kỳ lại dẫn cái lũ bại hoại này đến bên thuyền Kỷ La Xuân này.

Chàng còn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe tiếng của Kim đầu đà vang lên:

- Lão Đặng người đứng đây canh chừng tiểu tử này, nếu như hấn nói láo chúng ta sẽ móc tim, moi gan, lột da hấn cho hả dạ.

Táng môn thần Đặng Thông ứng tiếng đáp:

- Lão Lưu, người cứ đi đi, tiểu tử này dù có mọc cánh cũng không cách nào thoát khỏi tay ta được đâu.

Đặng Thông xuất thân từ Ưng Trảo môn, dè dặt đạo dòn vào cánh tay không có là nhẹ vào lưng, Cố Tử Kỳ vừa thọ thương, nên cảm thấy đau buốt không sao tả xiết.

Cố Tử Kỳ mặt nhăn nhó mếu máo bảo:

- Xin lão tiền bối nhẹ tay một chút, quả thật tiểu nhân đau quá chịu không xiết.

Táng môn thần hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như người còn lười thối nhiều lời thì lão phu đây sẽ phế bỏ luôn cánh tay còn lại của người đó.

Cố Tử Kỳ thấy bộ dạng của y hung hăng quá độ, nên sợ hãi không dám rên rỉ nữa, chỉ cúi đầu cắn răng chịu đau mà thôi.

Kim Phi Hùng thấy thế, bất giác cau mày, rồi chậm chậm bước tới.

Kim đầu đà sắp bước tới cửa khoang thuyền, thấy Kim Phi Hùng lặng lẽ bước ra không một tiếng động, khiến cho y hơi thoáng kinh ngạc, quay đầu ra sau nói:

- Cố Tử Kỳ, người nói chính là tiểu tử này phải không ?

Cố Tử Kỳ thấy Kim Phi Hùng đi tới, mặt y biến sắc, sợ hãi gật đầu đáp:

- Đúng chính là y đó.

Kim đầu đà cười nham hiểm:

- Tiểu tử giỏi thật, ta cứ tưởng ai dám to gan lớn mật như vậy, hóa ra là người.

Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng:

- Người cho rằng ta là ai ?

Kim đầu đà bực tức mắng chửi:

- Người không biết ta là ai hả ? Tổ bà mi, hãy giao Mật Đà Thần Châu lại cho ta.

Hắn chửi chưa dứt lời, bỗng thấy trước mắt mình hoa lên, trên mặt hắn in dấu năm ngón tay đỏ chót, thân hình lão đảo một hồi mới đứng vững lại được.

o O o

Hồi 4

Trường Xuân Tiên Tử

Kim đầu đà Lưu Hành sau khi đứng vững lại rồi, nét mặt vẫn chưa hết kinh dị, bộ mặt đầy rỗ của hắn hiện ra thần sắc lạ lùng quái dị vô cùng.

Giả như nửa bên mặt của hắn không có cảm giác tê rát như chạm phải lửa, thì hắn không thể tin rằng mình lại có thể bị một thiếu niên trẻ tuổi, phong thái tuấn tú phiêu dật tát cho một cái nặng nề như vậy.

Bởi vì Kim Phi Hùng cứ lặng yên không nói, lạnh lùng đứng nơi cửa vào khoang thuyền, hai tay rũ xuống căn bản không giống như dáng vẻ của một người vừa mới xuất thủ đánh người.

Kim đầu đà ngậy người một lúc rồi chợt hỏi:

- Tiểu tử, người đánh ta phải không ?

Kim Phi Hùng giọng lạnh như băng:

- Không sai !

Bộ mặt rỗ của Kim đầu đà đột nhiên hiện ra sắc đỏ đang từ ngạc nhiên đột ngột chuyển thành phần nộ.

Hắn gầm lên một tiếng, đoạn cất giọng thóa mạ:

- Sư tổ nhà ngươi, cái đồ chuột nhắt nhà ngươi to gan dám...

Chàng không đợi cho Kim đầu đà chửi hết câu, đã lạnh lùng hừ lên một tiếng bước lên trước vung chưởng đánh vào mặt hắn.

Kim đầu đà lúc này do sơ ý mới bị lãnh trọn một chưởng của Kim Phi Hùng, nay vừa mở miệng ra chửi trong lòng đã phòng bị, không hề mảy may khinh suất.

Hắn thấy Kim Phi Hùng vung chưởng đánh tới cũng vội ngừng lời không chửi nữa, song chưởng cùng lúc đẩy ra nhằm vào giữa ngực đối phương.

Nội công của hắn là công phu ngoại môn lại có kim cương trạo hộ thân, cho nên chưởng phong phát ra cực kỳ mãnh liệt, thế chưởng đánh ra hoàn toàn là công chứ không hề có một chiêu thức nào là thủ cả.

Chưởng lực của y âm thầm hung mãnh, nếu trúng phải một chưởng thì ngay cả sọ cứng như trâu cũng phải nứt ra, nói chi đến sọ người.

Hắn còn luyện được công phu Kim cương trạo đến chín thành hỏa hầu, cho dù có bị chưởng lực nội gia đánh trúng cũng không thể nào làm chấn thương đến da thịt phủ tạng của hắn được.

Hắn thi triển chiêu “Thiên vương thác tháp”, làm cho cuồng phong cuộn lên dữ dội, rít lên vù vù bên tai, chỉ mong đánh chết thiếu niên đứng trước mặt đã dám khinh thường hắn. Nào ngờ tả chưởng của hắn vừa đánh ra đã rơi vào khoảng không trước mặt.

Hữu chưởng của y cũng vừa phát ra, bỗng nhiên thấy trước mặt trống không, vội vàng thu hồi trở lại.

Đột nhiên hắn nghe tiếng Táng môn thần từ phía sau vọng tới:

- Lưu huynh coi chừng ở sau lưng kìa.

Y vừa nghe lời cảnh báo, thân hình đột nhiên đổi hướng trở bộ biến chiêu “Đảo đả sơn môn”, thân hình y xoay tròn nửa vòng, song chưởng hợp lại làm một chuyển mình đánh ngược ra sau.

Nhưng mà cử động của hắn làm sao có thể lanh lợi thần diệu bằng Kim Phi Hùng được.

Trong lúc hắn chuyển động xoay người lại thì tả chưởng của chàng hàm ẩn một kinh lực kinh người đã vỗ trúng ngay đỉnh đầu của hắn.

Lúc này nếu như là một người khác thì có lẽ đã vỡ sọ nằm gục xuống chết ngay tại chỗ, may nhờ Kim đầu đà có ngoại công hộ thân vì vậy chỉ cảm thấy như có vật nặng nện xuống đầu, thân hình bị chấn động lảo đảo đứng không vững.

Chợt nghe...

- Ái da !

Kim đầu đà la lên một tiếng, đoạn ngồi phịch xuống sàn thuyền, làm cho sàn thuyền bị thủng một lỗ lớn, nửa thân người phía trên như tê dại không còn cảm giác.

Kim Phi Hùng thấy bộ dạng thảm hại của hắn, chàng lạnh lùng cười mỉa:

- Bất quá chỉ là một cái đồ vô dụng mà thôi.

Chàng từ từ quay người lại, ánh mắt lạnh lùng chiếu vào Táng môn thần Đặng Thông:

- Còn mi có muốn thử không ?

Táng môn thần Đặng Thông thấy Kim đầu đà ngồi xuống sàn thuyền la lên như con heo bị chọc tiết, vội phong bế huyết đạo của Cố Tử Kỳ rồi vút gã nằm trên sàn thuyền, rút cây Táng môn chữ ở sau lưng ra đợi lúc động thủ. Nhân lúc Kim Phi Hùng quay người đi, y vội hít một hơi dài để trấn tĩnh tinh thần rồi lên tiếng:

- Bằng hữu, người...

Kim Phi Hùng liền ngắt lời hắt, giọng chàng trầm lạnh:

- Ai là bằng hữu của cái giống sát sư nghịch đồ nhà ngươi.

Đặng Thông cười âm hiểm:

- Hắc, người đừng tưởng có võ công cao cường mà ức hiếp người ta như thế, đại gia đây không sợ người đâu.

Kim Phi Hùng hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như hai người chán sống quá rồi, thì cứ đồng loạt ra tay xuất thủ, nhưng mà ta cảnh cáo cho người biết, kiếm của ta vô tình lắm, lo giữ tròn cái mạng người đi.

Táng môn thần Đặng Thông nói:

- Khẩu khí của tiểu tử thật là lớn lối, có biết bọn ta là ai không mà dám phách lối như vậy hả ?

Kim Phi Hùng lên tiếng giọng lạnh băng:

- Ta tưởng rằng lúc các người đến đây cũng phải nghe ta là ai chứ ?

Chàng vừa nói xong liền đưa mắt nhìn Kim đầu đà đang ngồi trên sàn thuyền bị lủng lỗ, đoạn bảo y:

- Người đã được nếm vị ngọt rồi đó, hai người sao không động thủ nữa cho biết.

Đặng Thông sở dĩ kéo dài thời gian đấu khẩu với Kim Phi Hùng là vì hấn lượng sức mình nếu đơn độc động thủ thì tuyệt nhiên không phải là đối thủ của chàng, cho nên hấn đợi Kim đầu đà đứng dậy, hai tên sẽ cùng nhau liên thủ đối phó với chàng.

Nếu như bình thường, hấn sẽ không lôi thôi nhiều như vậy, mà lập tức rút binh khí ra xuất thủ như bây giờ, thấy tâm ý của mình bị đối phương nói rõ, mặt hấn bất giác nhả lại, trông cực kỳ khó coi, giọng âm u:

- Bây giờ mặc cho người phách lối, đợi chút nữa đại gia sẽ cho người biết khổ là gì !

Ánh mắt của y hướng về phía Kim đầu đà, thấy gã đang lấy tay xoa đầu, thân hình hơi chao đi rồi từ từ đứng lên, y phục ở nửa phần dưới bị xé rách tơi tả, nhìn có vẻ hết sức thảm hại, liền hỏi:

- Lưu huynh có sao không ?

Kim đầu đà nhếch môi cười khổ, rồi đáp:

- Tiểu tử này hạ thủ tàn độc quá chừng.

Hắn trúng một chưởng của Kim Phi Hùng, đầu óc choáng váng qua một hồi sau mới tỉnh lại như bình thường.

Đến lúc này hắn mới biết Kim Phi Hùng không phải là một nhân vật tầm thường.

Đặng Thông hừ lạnh một tiếng:

- Ta thật không tin rằng chúng ta liên thủ mà không hạ được tiểu tử này.

Kim Phi Hùng cười lạnh nói:

- Vậy thì hai người cùng lên động thủ với ta.

Đặng Thông lại nói:

- Ở đây động thủ không tiện chút nào, chúng ta hãy lên trên bờ tử thí.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Đến đâu ta cũng tiếp các người chu đáo, nhưng mà ta có một chuyện này muốn hỏi các người trước đã.

Giọng của Táng môn thần Đặng Thông trở nên lạnh lùng:

- Hừ ! Nếu như người đã biết sợ thì chúng ta sẽ cùng nhau thương lượng. Chỉ cần người giao lại Mật Đà Thần Châu cho bọn ta, thì tất cả ân oán này giờ đều xóa bỏ hết.

Giọng Kim Phi Hùng lạnh lùng vang lên:

- Cái gì là Mật Đà Thần Châu ?

Đặng Thông tỏ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ Mật Đà Thần Châu là cái gì người cũng không biết hay sao ?

Kim đầu đà chen vào nói:

- Đặng huynh đừng nghe gã nói láo, con bà nó chớ, người đã lấy mất Mật Đà Thần Châu lại còn giả bộ không biết.

Kim Phi Hùng trầm giọng nạt hấn:

- Kim đầu đà, nếu như ngươi còn nói những lời hồ đồ nữa, thì ta sẽ bẻ gãy hết hàm răng của ngươi đó.

Kim đầu đà đỏ mặt rút từ trong thắt lưng hai miếng phi tiền màu vàng rồi quát lớn:

- Tiểu tử phách lối kia, ngươi đừng tưởng rằng đại gia sợ người dâu.

Kim Phi Hùng cất tiếng:

- Tại hạ không nói người sợ tại hạ, nhưng mà khắp trên giang hồ có không ít kẻ phải khiếp sợ tại hạ đó.

Táng môn thần lên tiếng hỏi:

- Ngươi là ai mới được chớ ?

Kim Phi Hùng trợn mắt hỏi:

- Bọn người bắt Cố Tử Kỳ dẫn bọn người đến đây, lẽ nào y không nói cho hai cái đồ vô dụng bọn người biết ta là ai sao ?

Kim đầu đà bực tức:

- Con bà nó, chúng ta đâu cần biết y là ai ? Đã bắt y thì làm sao còn sợ y không nói ?

Kim Phi Hùng giọng lạnh lạnh:

- Kim đầu đà, hèn chi mà ngươi chỉ luyện một cái công phu ngu xuẩn đó, người quả là một tên xuẩn ngốc không hơn không kém.

Kim đầu đà lắp bắp:

- Tiểu tử, ngươi...

Kim Phi Hùng nổi cơn thịnh nộ, trợn mắt quát lớn:

- Ngươi bức bách ta phải giết ngươi thật sao ?

Kim đầu đà chạm phải tia mắt sắc lạnh của chàng, y khiếp sợ không dám nói nhiều nữa.

Táng môn thần ho khan một tiếng, rồi cất tiếng hỏi:

- Tôn giá, ý người nói là người không hề đoạt lấy Mật Đà Thần Châu trong người Cố Tử Kỳ phải chăng ?

Kim đầu đà đột nhiên nghe thấy Táng môn thần đổi giọng lễ độ khách khí như vậy, hấn cực kỳ kinh ngạc, thét lớn:

- Đặng huynh, người làm sao vậy ? Tiểu tử này...

Táng môn thần bảo hấn:

- Lưu huynh, nếu như ta đoán không lầm, e rằng vị đại hiệp này chính là Thanh Y Tu La.

Kim đầu đà trợn tròn hai mắt, miệng há hốc, thất kinh, nhìn chăm chăm vào mặt Kim Phi Hùng, bất giác thoái lui ra sau một bước, giọng lạc hẳn đi:

- Thanh Y Tu La ?

Hấn áp hai miếng phi tiền trước ngực rồi lại hỏi:

- Người đích thực là Thanh Y Tu La ư ?

Kim Phi Hùng nhếch môi cười lạnh:

- Thế bọn người tưởng ta là ai hả ?

Kim đầu đà nhớ tới lời đồn đại trên giang hồ về Thanh Y Tu La bất kể hai phái chính tà đều sợ đoạn tàn kiếm của y xuất thủ, khó ai có thể toàn mạng, bất giác hấn rùng mình ớn lạnh, trong bụng thầm nhủ:

“May mà ta không bức bách y động kiếm, nếu không một chút công phu của mình làm sao ngăn nổi đoạn tàn kiếm của y, cái mạng của mình cũng khó mà bảo toàn nguyên vẹn.”

Táng môn thần thấy Kim đầu đà không thốt thêm lời nào, trong lòng thầm kêu lên may mắn.

Nếu như Táng môn thần không đột nhiên nhớ đến y phục và nét mặt của Kim Phi Hùng giống tựa như một sát tinh trong giang hồ hai năm gần đây, thì cho dù hấn và Kim đầu đà hợp sức lại cũng không tránh khỏi bị mất mạng dưới tay nhân vật mà giang hồ đặt biệt hiệu là Thanh Y Tu La.

Táng môn thần Đặng Thông tuy chưa có cơ hội gặp mặt Kim Phi Hùng lần nào, nhưng vì hấn là đồ đệ của lão ma đầu Âm Sơn thần ma. Thanh Y Tu La mới xuất hiện trên giang hồ trong hai năm gần đây, song chàng đã ra tay giết chết hơn mấy chục cao thủ hai phái chính tà, nên được người trong giang hồ liệt vào hàng tứ đại ma tôn, có uy danh ngang hàng với lão Âm Sơn thần ma đã từng lặn lội trong giang hồ suốt

mấy chục năm. Táng môn thần đã nghe rất nhiều lời đồn đại về hành tung quái dị, thủ pháp tàn khốc của nhân vật kỳ lạ này.

Táng môn thần không tin nổi tuổi của chàng còn nhỏ mà có bản lĩnh cao cường như vậy, nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm lấy tính mạng của mình ra làm vật thử tài nghệ võ công của Thanh Y Tu La.

Nghĩ đến đây, hắn vội thu Táng môn chữ về, đoạn bảo chàng:

- Hai huynh đệ chúng tôi có điều thất lễ, mong tôn giá lượng tình tha thứ.

Kim Phi Hùng vẫn giữ giọng lạnh lùng:

- Ta hành sự chỉ cầu tâm an, từ trước đến nay cho dù thiên hạ bàn luận ra sao, ta cũng mặc, chỉ cần người khác đừng đụng đến ta, ta sẽ tuyệt đối không làm khó họ. Hai người lúc mới đến, hùng hùng hổ hổ bức bách ta giao cho các người cái Mật Đà Thần Châu gì đó, nếu như ta bỏ tha cho các người dễ dàng thì há chẳng phải là ta đã vi phạm nguyên tắc của mình sao ?

Đặng Thông nghe Kim Phi Hùng nói vậy, trong lòng thầm kêu khổ.

Y khẽ ho khan lên một tiếng đoạn bảo chàng:

- Gia sư Âm Sơn thần ma...

Kim Phi Hùng cười lạnh ngắt lời:

- Bất tất phải nhắc đến sư phụ người làm chi, cho dù lão có xử sự với ta như vậy, ta cũng không để cho lão bỏ đi dễ dàng đâu.

Táng môn thần biến sắc, mặt mày tái mét, miễn cưỡng điểm nụ cười:

- Chuyện này đều do một mình Cố Tử Kỳ gây ra hết, nếu như gã không nói thì chúng tôi đâu có...

Kim Phi Hùng bảo y:

- Chuyện này đầu đuôi ra sao ta không được rõ, còn về Mật Đà Thần Châu...

Táng môn thần vội tiếp lời:

- Mật Đà Thần Châu là vật trấn tự chi bảo của Thiên Long tự nơi Tạng thổ, hai mươi năm trước có một vị Lạt ma khi vào đất Trung Nguyên nói là vật châu bảo này có thể dùng trị nội thương, khôi phục nguyên khí rất thần diệu, bất cứ người nào nếu như tâm mạch không bị đoạn tuyệt thì dù có bị nội thương trầm trọng đến đâu đi nữa, chỉ

cần để bảo châu đó vào nơi huyết đan điền, không quá một giờ sau là có thể khôi phục lại chân nguyên như thường.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên thốt lên:

- Ô, có chuyện như thế sao ?

Táng môn thần nói tiếp:

- Mật Đà Thần Châu không chỉ như vậy thôi đâu, nghe nói áp nó vào trong da thịt mỗi ngày thì có thể làm cho công lực của bản thân tăng tiến một cách vô hình, không quá một năm công lực sẽ tăng lên gấp đôi.

Kim Phi Hùng lạnh lùng hỏi:

- Thiên hạ lại có chuyện ly kỳ như vậy sao ?

Táng môn thần vội đáp:

- Điểm này thì tại hạ cũng không tin, nhưng mà người trên giang hồ ai ai cũng đều nói như vậy cả.

Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng:

- Nếu chuyện này là sự thực, trong người Cố Tử Kỳ có bảo châu, tất phải có công lực cái thế, tại sao gã lại bị ta chặt đứt một cánh tay ?

Táng môn thần liền nói:

- Bảo châu này không phải là vật sở hữu của Cố Tử Kỳ mà là vật mà hắn có nhiệm vụ bảo tiêu áp tải đi đến chỗ hẹn mà thôi.

Kim Phi Hùng lại cất giọng nói:

- Vật quý báu như vậy, làm sao để cho gã bảo vệ hộ tống. Hơn nữa ta nghe nói võ công của Thiên Long tự chẳng phải tầm thường, có thể nói là đệ nhất cao thủ nơi Tạng thổ, bọn họ há lại để cho cái gã Cố Tử Kỳ vô dụng này vận chuyển đến Kim Lăng hay sao ?

Táng môn thần gật đầu cười đáp:

- Tôn giá nói chí phải, nhưng Mật Đà Thần Châu không phải là do bọn Lạt ma ở Thiên Long tự nhờ gã hộ tống mà là Hàng Không Không nhờ Kim Sư tiêu cực vận chuyển nó đến Hàng Châu.

Kim Phi Hùng gật gù:

- Hóa ra là đồ ăn trộm của Thiên Long tự.

Táng môn thần im lặng một lát, rồi tiếp tục kể:

- Việc này không biết do đâu mà lọt ra giang hồ, khiến cho vô số nhân vật võ lâm từ phương xa kéo đến, huynh đệ chúng tôi cũng nghe được tin này nên đuổi theo tới thành Kim Lăng.

Kim đầu đà liền tiếp lời:

- Chúng tôi truy theo đến nơi khách điểm mà bọn hắc trứ ngụ, thì thần thâu Hàn Không Không chẳng biết biến đi đường nào mất, kết quả gặp tiểu tử này trở về mình mấy ươi sùng, cho nên...

Kim Phi Hùng cắt ngang lời hắc:

- Cho nên các người mới đến kiếm ta để đòi Mật Đà Thần Châu phải không ?

Kim đầu đà không trả lời mà lên tiếng nói tiếp:

- Tiểu tử này nói hắc đến sông Tần Hoài tìm vui kết cục gặp phải tôn giá, tôn giá đã lấy mất thần châu lại còn chặt đứt hắc một cánh tay, nhân đó chúng tôi mới...

Chàng lạnh lùng lên tiếng:

- Hừ, xem ra các người cũng là những nhân vật thành danh trên giang hồ, để con người ta lừa gạt mà không hay biết. Ta thật cảm thấy thương hại cho các người...

Kim đầu đà lấp bắp:

- Tôn giá nói vậy nghĩa là...

Kim Phi Hùng ngắt lời hắc:

- Ta chưa hề thấy vật mà các người gọi là Mật Đà Thần Châu gì gì đó.

Chàng cười lạnh một tiếng, đoạn nói tiếp:

- Giả sử ta có cầm nó đi chẳng nữa, thì việc gì ta phải phủ nhận với các người.

Kim đầu đà gạt đầu đáp:

- Tôn giá nói thật chí phải.

Y vội nói với Táng môn thần:

- Đặng huynh hãy làm cho tiểu tử đó tỉnh lại để chúng ta hỏi kỹ hắc một chút.

Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo y:

- Bọn người muốn làm gì hãy mau lên bờ, đừng có làm trò hề gây sự trước mặt ta.

Kim đầu đà vòng tay thi lễ:

- Tôn giá nói phải lắm. Chúng tôi thật đắc tội, mong tôn giá lượng thứ.

Kim Phi Hùng hừ một tiếng, bảo hấn:

- Hôm nay nếu như ta không có việc quan trọng, thì tuyệt đối không thể buông tha các người dễ dàng vậy đâu.

Chàng dừng lại một lát, rồi nói tiếp:

- Lần sau, nếu như các người làm như vậy ta thề là sẽ lấy cái mạng của các người đó !

Kim đầu đà nhăn mặt cơ hồ như chịu không nổi, Táng môn thần thấy vậy vội vã đáp:

- Tôn giá cứ yên tâm, lần sau chúng tôi không dám đắc tội với tôn giá nữa đâu.

Kim Phi Hùng vẫy tay bảo hấn:

- Các người đi đi !

Táng môn thần cười nói:

- Đại danh của tôn giá, huynh đệ chúng tôi nghe nói đã lâu, không biết người có thể...

Kim Phi Hùng lạnh lùng quát:

- Bọn người còn muốn thấy bảo kiếm của ta hả ?

Táng môn thần vội đáp:

- Không dám. Ý tại hạ muốn là món nợ ở đây xí xóa hết để biểu lộ tâm ý.

Kim Phi Hùng nổi giận hét lớn:

- Người mà nói thêm một câu nữa, ta sẽ...

Táng môn thần kinh sợ vội lên tiếng:

- Được rồi, chúng tôi đi.

Kim Phi Hùng liếc nhìn Cố Tử Kỳ đang nằm cuộn tròn trên sàn thuyền, rồi nói:

- Hai người hãy để gã lại trên thuyền, ta có chuyện muốn hỏi gã.

Táng môn thần hơi biến sắc mặt:

- Vừa rồi tôn giá nói là...

Kim Phi Hùng vẻ mặt lạnh giá:

- Lúc này ta nói để cho các người mang gã đi, nhưng ta đâu có nói cho các người mang gã đi ngay bây giờ đâu.

Táng môn thần hỏi lại:

- Ý của tôn giá là...

- Hai người lên bờ đứng chờ một lát, ta hỏi chuyện gã xong sẽ giao lại cho các người ngay lập tức.

Giọng Táng môn thần ấp úng:

- Cái này thì...

Kim đầu đà chợt gầm lên:

- Người bức bách người ta thái quá chừng.

Sắc mặt Kim Phi Hùng đột nhiên trầm mặc đáng sợ vô cùng:

- Các người muốn thế nào ?

Kim đầu đà biến sắc, mặt tái xám nói:

- Chúng ta đã đối xử với tôn giá rất lễ độ, nếu như tôn giá không kể gì đến đạo nghĩa giang hồ thì...

Kim Phi Hùng hừ lạnh:

- Ta không hề đếm xỉa gì đến cái đạo nghĩa giang hồ của bọn người, ta muốn làm cái gì là làm cái đó, bọn người chuẩn bị cái gì ?

Kim đầu đà sắc mặt tái mét, rút vôi song kiếm ra:

- Người đừng tưởng rằng bọn ta sợ người đâu !

Kim Phi Hùng thoáng điểm nụ cười miệt thị:

- Người chuẩn bị động thủ phải không ?

Táng môn thần xảo quyệt hơn Kim đầu đà nhiều, y đã không chịu để mất Cố Tử Kỳ vào tay chàng, nhưng lại không dám ra tay động thủ với chàng, bèn cười giả lả đáp:

- Tại hạ thực không dám động thủ.

Kim đầu đà giận dữ quát vang:

- Lão Đặng, người...

Táng môn thần không thèm để ý đến đồng bọn, mỉm cười nói với Kim Phi Hùng:

- Tôn giá cũng nên biết chúng ta đây không phải là hạng vô danh tiểu tốt trên giang hồ, nếu như tôn giá không lộ tuyệt kỹ võ công thì...

Kim Phi Hùng cất tiếng cười lớn bảo hấn:

- Nói đi nói lại thì ra các người còn chưa phục, được lắm các người cứ động thủ, ta sẽ cho các người hài lòng mãn nguyện.

Táng môn thần nháy mắt ra hiệu cho Kim đầu đà rồi lớn tiếng nói:

- Lão Lưu chúng ta hãy lãnh giáo mấy tuyệt chiêu của Thanh Y Tu La.

Kim Phi Hùng cười lạnh lùng:

- Động thủ thì là động thủ, chẳng có cái gì là lãnh giáo lãnh gươm cả, nếu như các người động thủ có bị thương thế gì thì đến lúc đó chớ trách ta là hạ thủ tàn độc vô tình nhé.

Táng môn thần run sợ:

- Tôn giá nói vậy là...

Kim đầu đà nộ khí hét lớn:

- Lão Đặng, chớ nói lời thôi với y làm gì, y thiệt là khinh thường người ta thái quá.

Hấn gầm lên một tiếng, song kiếm cùng với phi tiên đồng thời bay thẳng về phía đối phương.

Táng môn thần Đặng Thông hốt hoảng la lớn:

- Lão Lưu không được.

Thanh âm vang lên còn chưa dứt, một cái bóng áo xanh đã lướt tới trước mặt, hai miếng phi tiêu màu vàng đã bị vỡ tan thành mấy mảnh bay ra ngoài mặt sông rồi mất hút dưới làn nước.

Táng môn thần trong lòng chấn động, tình thế đã nguy hiểm, đang muốn rút binh khi Táng môn chữ ở sau lưng tiếp trợ Kim đầu đà. Nhưng chợt nghe Kim đầu đà kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình cao lớn của hấn đổ vật xuống sàn thuyền.

Ầm...

Táng môn thần kinh hoàng thất sắc, vội chạy về hướng Kim đầu đà, đoạn lớn tiếng gọi:

- Lão Lưu, người làm sao rồi ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng:

- Người có muốn thử sức với bảo kiếm của ta nữa không.

Táng môn thần đang lao mình về phía Kim đầu đà liền bị chàng cản đường, vội rút binh khí ra hộ vệ trước ngực.

Lưỡi đoạn tàn kiếm của chàng ánh lên những tia hàn quang lạnh ngắt, xanh biếc khiến cho Táng môn thần cực kỳ khiếp sợ. Giọng hắn run rẩy lắp bắp:

- Người... người làm gì hắn vậy ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Y không tự lượng sức cứ đòi động thủ với ta, ta lấy đi một ít công phu của y mà thôi, để từ nay về sau y sẽ không thể hoành hành ngang dọc nữa.

Sắc mặt Táng môn thần trắng bệch:

- Người... người hóa giải công phu Kim cương trạo của hắn ư ?

Kim Phi Hùng hừ lạnh:

- Người có muốn thử nữa không ?

Táng môn thần chợt biến sắc cắn răng chịu nhục, thu hồi Táng môn chử về, giọng căm hận:

- Được, hôm nay coi như ta sợ người rồi, sẽ có ngày...

Đôi mắt Kim Phi Hùng chiếu ra tia mắt lạnh lẽo, chàng trầm giọng hỏi:

- Người nói cái gì ?

Táng môn thần lên tiếng:

- Núi tuy không đổi, nhưng đường đời, ngày sau chúng ta sẽ còn gặp lại, lúc đó ta sẽ lãnh giáo tuyệt chiêu của người.

Kim Phi Hùng lạnh lùng nhếch mép cười mỉa:

- Người có gọi Âm Sơn thần ma đến đây cũng chẳng sao, ta sẽ tính sổ với lão.

Nói rồi chàng thu đoạn tàn kiếm cất vào trong mình rồi chậm rãi bước đi.

Mắt Táng môn thần lóe lên những tia hung quang, ánh mắt dữ tợn ngó theo chàng, đoạn chạy đến bế thốc Kim đầu đà lên.

Vạt áo phía trước của Kim đầu đà bị thủng một lỗ lớn phía trước ngực, nơi miệng vết thương máu tươi tuôn ra xối xả nhuộm đỏ bộ y phục mà y đang mặc trên người.

Táng môn thần thấy sắc mặt Kim đầu đà xám ngắt như xác chết, toàn thân mềm nhũn bất động trên sàn thuyền. Trong lòng lạnh buốt, bao nhiêu can đảm đều tiêu tan mất hết.

Táng môn thần chợt nghĩ tới chuyện mình giao hảo với Kim đầu đà suốt mười mấy năm cũng không cách nào có thể chế ngự nổi lão, mà Thanh Y Tu La vừa mới gặp lần đầu đã hạ thủ phá vỡ công phu tu luyện mấy chục năm của Kim đầu đà. Luồng nhân lực ghê rợn, công phu võ công tuyệt thế, thủ đoạn tàn độc vô tưởng khiến cho Táng môn thần cảm thấy lạnh người, hướng chi là tận mắt chứng kiến thảm trạng của Kim đầu đà.

Trong lòng hấn cực kỳ đau đớn, biết rằng võ công của Kim đầu đà đã bị hủy, từ nay về sau Kim đầu đà đã trở thành một phế nhân không hơn không kém.

Hấn cũng Kim đầu đà chẳng hề để ý tới vết máu dính vào y phục mình, sải chân bước nhanh, muốn sớm thoát khỏi nơi này để lên bờ, khỏi bị Kim Phi Hùng gây rắc rối thêm nữa.

Trước đây y chỉ nghe nói Thanh Y Tu La độc thủ vô tình, bây giờ chính mắt nhìn thấy cho nên y không có gan đem mạng mình mà thử lưỡi kiếm sắc bén của đối phương.

Y còn chưa đến mũi thuyền, bỗng nghe Kim Phi Hùng trầm giọng quát:

- Đứng lại !

Thân hình Táng môn thần rung động, không biết nên nhanh lẹ phi thân lên bờ hay đứng lại chịu trận thì tốt hơn. Lúc này hấn cảm thấy toàn thân tê liệt, hai chân như muốn mềm ra sụm xuống sàn thuyền.

Y do dự một lát rồi đứng lại, quay người lại hỏi:

- Người còn điều chi chỉ giáo ?

Kim Phi Hùng lên tiếng:

- Người ngang dọc trên giang hồ bao nhiêu năm rồi ?

Thanh âm của chàng lạnh lẽo âm u, câu hỏi đột ngột làm cho Táng môn thần ngây người, kinh ngạc, thậm nghĩ không biết mình có gì không phải khiến cho đại sát tinh này chưa hài lòng vừa ý.

Trong lòng y cực kỳ bối rối đáp:

- Tính ra cũng gần hai chục năm.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Nói như vậy người cũng đáng kể là già dặn trong giang hồ, trưởng bối võ lâm rồi.

Táng môn thần biến sắc trầm giọng nói:

- Nếu như tôn giá muốn làm nhục ta...

Kim Phi Hùng ngắt lời:

- Ta không hề có ý làm nhục người đâu.

Đặng Thông chợt hỏi:

- Vậy thì người nói như vậy là có ý gì ?

Kim Phi Hùng vội nói:

- Ta có một chuyện muốn hỏi người.

Chàng im lặng một lát rồi ngược nhìn Đặng Thông, lên tiếng hỏi y:

- Người đã hành tẩu trong giang hồ gần hai chục năm, có khi nào nghe nói tới một địa phương tên là Trường Xuân đảo không ?

Táng môn thần Đặng Thông la lên thất thanh:

- Trường Xuân đảo ? Nơi đó chính là chỗ ở của Trường Xuân tiên tử.

Sắc mặt của y đột nhiên biến đổi, kinh ngạc nhìn Kim Phi Hùng, giọng nói cực kỳ sợ hãi:

- Người... Người là người của Thái Dương cốc...

Lời nói của y vừa thốt ra khỏi miệng, chân đã vội vã co lên bỏ chạy thục mạng ra đầu thuyền, rồi phi thân lên bờ.

Y còn sợ Kim Phi Hùng đuổi kịp nên không đếm xỉa gì đến Kim đầu đà đang bị trọng thương, vội vàng trút bỏ gánh nặng trên người, ném ngay Kim đầu đà xuống sông rồi bỏ chạy như điên cuồng.

Kim Phi Hùng đứng ngẩn người, ngạc nhiên, nghĩ thầm:

“Xem cái nét mặt kinh hoảng và bộ dạng hấp tấp của hấn, cho rằng ta là người từ Thái Dương cốc đến, chẳng lẽ Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo đều là những vùng đất hung hiểm trong võ lâm hay sao ?”

Đặng Thông cầm đầu chạy như điên cuồng, làm cho tính hiếu kỳ của chàng nổi lên, lập tức chàng đề khí phi thân đuổi gấp theo sau.

Thân pháp khinh công của Kim Phi Hùng ảo diệu vô cùng, thân hình chàng chuyển động nhẹ nhàng như một làn khói xanh bay theo gió. Khoảng cách xa gần hai chục trượng mà chỉ hai nhíp bước đã lướt đến sau lưng Đặng Thông.

Chàng lạnh lùng cười một tràng dài:

- Đặng Thông ! Người định chạy đi đâu ?

Đặng Thông liều mạng chạy như điên không hề dám quay đầu lại, trong bụng chỉ muốn chạy vào trong thành kiếm một nơi nào kín đáo bí mật để ẩn mình thoát nạn.

Ai ngờ y vừa mới chạy được gần hai chục trượng đã thấy tiếng của Kim Phi Hùng vọng đến sau lưng.

Thanh âm vang lên lạnh lùng tựa như tiếng quỷ gọi hồn, khiến cho hấn vô cùng khiếp hãi, toàn thân lạnh ngắt, hai chân mềm nhũn vô lực.

Hấn biết rằng thân pháp khinh công của Thanh Y Tu La lạ hơn điện xẹt, vô luận hấn có dùng cách nào đi chăng nữa, cũng không sao thoát nổi bàn tay đối phương.

Trong lòng Táng môn thần cực kỳ thất vọng, nghĩ rằng cái mạng này khó mà sống sót, liền đột ngột dừng lại vận toàn bộ công lực vào tả thủ sử dụng công phu “Ứng trảo công”. Năm ngón tay cong lại như móc câu, trở ngược cánh tay chụp mạnh ra sau.

Tả thủ vừa móc ngược ra, nguyên cả thân hình cấp tốc quay lại, hữu thủ nhân đó rút vội binh khí Táng môn chữ chuẩn bị vung ra liều mạng với Thanh Y Tu La.

Táng môn thần nghĩ rằng nếu như y xuất kỳ bất ý đánh ra một chiêu sát thủ, có thể do đối phương chưa kịp rút tay về, thì hấn sẽ chiếm được tiên cơ, ắt có thì giờ rút Táng môn chữ đánh bại Thanh Y Tu La đang tay không đuổi theo sau mình.

Ngờ đâu, thân pháp “Quỷ ảnh thiên biến” của Thanh Y Tu La ảo diệu vô tưởng, tuy chàng đuổi sát sau lưng y, nhưng thân hình chàng mềm dẻo tựa như không xương, chỉ hơi nhích động là có thể tránh độc chiêu sát thủ của Đặng Thông.

Trảo công của hắn lập tức chụp vào khoảng không, hắn vội xuất chiêu vung Táng môn chữ đập xuống, nhưng bóng hình đối phương không biết đã biến đâu mất rồi.

Hắn vừa đập Táng môn chữ xuống, thấy không có bóng người, trong bụng biết mọi việc đã hỏng. Trong lúc chưa kịp thu chiêu thì sau lưng đã bị đối phương nắm chặt, lực đạo toàn thân bị tiêu tán. Thân hình của hắn chợt bị nhấc bổng lên.

Bình khí Táng môn chữ mà hắn cầm trong tay nặng hơn bốn chục cân, lúc này lực đạo toàn thân bị tiêu hết, không sao nhấc bình khí lên được nữa, năm ngón tay buông ra.

- Keng...

Táng môn chữ rơi xuống đất vang lên một tiếng.

Cho dù Táng môn chữ rơi xuống đất, hắn cũng không sợ mà hắn chỉ sợ không biết Kim Phi Hùng dùng thủ đoạn gì để đối xử với hắn mà thôi.

Sắc mặt hắn tái ngắt như xác chết, mồ hôi đầm đìa trên trán mặc cho Kim Phi Hùng nhấc bổng hắn lên rồi ném vào trên khoang thuyền hắn vẫn không có phản ứng.

Táng môn thần thở hắt ra một hơi, hắn biết rằng cho dù Thanh Y Tu La không phong bế huyết đạo của hắn thì hắn cũng không tài nào trốn thoát được, cho nên hắn cứ nhắm mắt nằm trên thuyền giả bộ như đã chết.

Kim Phi Hùng nhìn thấy bộ dạng buồn cười của hắn, chàng lạnh lùng cười bảo:

- Đồ vô dụng, dám giả chết trước mặt ta hả ? Sao không mau đứng dậy cho ta hỏi, nếu không...

Táng môn thần hé mắt nhìn chàng, giọng lạc đi:

- Người nhất quyết giết ta phải không ?

Giọng Kim Phi Hùng lạnh giá:

- Hừ ! Giết người chỉ làm bẩn tay ta thôi, ta giết người làm chi cho mệt ?

Táng môn thần chấn động tâm thần, lên tiếng hỏi tiếp:

- Tôn giá thực sự không giết ta sao ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Ta chỉ cần hỏi người mấy câu mà thôi.

Chàng nói chưa dứt lời đã nghe Đặng Thông nhảy dựng lên mặt lộ vẻ vui mừng.

- Ta tin rằng tôn giá là nhân vật thành danh trên giang hồ, một lời nói ra thì không hề thay đổi, chắc như đinh đóng cột.

Kim Phi Hùng thấy bộ dạng hấn như vậy, chàng càng khinh miệt hơn, lạnh lùng bảo hấn:

- Chả trách nào cái thứ người dám sát hại ân sư bỏ mặc bằng hữu không đếm xỉa gì đến đạo nghĩa giang hồ, cái giống nhà người thật không phải là người.

Đặng Thông cười khở:

- Kim đại hiệp ! Kỳ thật ta không có gì đắc tội với người, cái này là do Kim đầu đà không tự lượng sức mà thôi.

Kim Phi Hùng trợn mắt nhìn hấn:

- Đừng nhiều lời, ta muốn hỏi người vài câu, nếu như người không nói thật ta sẽ phế bỏ võ công của người.

Đặng Thông lạnh run người lắp bắp trả lời:

- Tôn giá cứ hỏi, tiểu nhân biết được điều gì sẽ nói hết, không dám giấu gì tôn giá.

Kim Phi Hùng gật đầu lên tiếng hỏi:

- Trường Xuân đảo nằm ở địa phương nào ?

- Điều này thì tiểu nhân quả thực không biết.

Kim Phi Hùng trầm sắc mặt:

- Câu đầu tiên người đã dối ta rồi sao ?

Nét mặt Đặng Thông tỏ vẻ cực kỳ khổ sở:

- Tiểu nhân không dám nói láo, tiểu nhân thực sự không biết Trường Xuân đảo ở đâu cả.

Kim Phi Hùng nạt lớn:

- Vậy thì tại sao người biết Trường Xuân tiên tử ?

Đặng Thông liền đáp:

- Tại hạ nghe sư phụ nói giang hồ có hai địa phương cực kỳ thần bí, một nơi là Trường Xuân đảo, còn nơi kia là Thái Dương cốc, hai nơi này có các cao thủ võ công cao không tưởng nổi.

Đặng Thông len lén liếc mắt nhìn Kim Phi Hùng rồi nói tiếp:

- Nghe nói cao thủ trong Thái Dương cốc toàn là nam nhân, còn ở Trường Xuân đảo thì cao thủ đều là nữ nhân, vị trí những nơi này hạ lạc chỗ nào thì không ai biết được. Nhưng ba mươi năm trước đều đã có người của hai nơi này xuất hiện trên giang hồ.

Hắn ngừng lại một chút đoạn lên tiếng kể tiếp:

- Theo sư phụ ta nói, lúc đó võ công các phái đang hồi đỉnh thịnh, môn hạ đệ tử đều là tinh anh xuất thế. Ngay cả cao thủ tà đạo hắc phái cũng nhiều không kể xiết, vậy mà chỉ nội trong một tháng ngắn ngủi, quá nửa cao thủ võ lâm các phái nếu không bị người của Thái Dương cốc giết chết thì cũng phải mất mạng dưới tay nữ nhân của Trường Xuân đảo.

Hắn rung mình ớn lạnh rồi kể tiếp tục:

- Cao nhân ở hai nơi này đều có võ công cao tuyệt, chiêu số kỳ nguy, hành sự lại tàn độc khôn lường, phàm là ai đã gặp bọn họ bất luận là chính hay tà thì chỉ có cái chết, chớ không mong chi sống nổi.

Kim Phi Hùng cười lạnh, chặn lời hắn:

- Vì thế người cho rằng ta là người của Thái Dương cốc phải không ?

Đặng Thông nhìn chàng với vẻ nghi ngờ và hỏi:

- Tôn giá không phải từ Thái Dương cốc phái đến ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Đương nhiên là không phải !

Đặng Thông thoáng kinh ngạc:

- Vậy thì tôn giá...

- Người không cần biết tại sao ta hỏi về chuyện này.

Chàng lạnh lùng nói tiếp:

- Chỉ cần người nói cho ta nghe về sau tình hình ra sao ?

Đặng Thông nghĩ ngợi một chút đoạn lên tiếng kể tiếp:

- Theo như sư phụ ta nói, lúc đó hai phái chính tà bị tổn thương nghiêm trọng, số cao thủ bị mất đi quá nhiều nên chưởng môn nhân các phái cực kỳ lo sợ, vội tập hợp các cao thủ hai phái chính tà còn lại để hợp sức đối phó với hai lực lượng của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc.

Kim Phi Hùng nghe đến đây cảm thấy thú vị, liền hỏi tiếp:

- Rồi kết quả ra sao ?

Đặng Thông vội đáp:

- Sau khi võ lâm các phái ở Trung Nguyên thương lượng xong, trên giang hồ không thấy các cao thủ quái dị có võ công kỳ nguy xuất hiện nữa, võ lâm Trung Nguyên không yên tâm bèn phái người đi tra xét cho đến ba năm sau mới giải tán minh ước giữa hai phái chính tà lúc trước.

Hắn thở ra một hơi rồi nói tiếp:

- Từ đó về sau, mãi cho đến bây giờ, trên giang hồ không còn nghe thấy có ai nhắc đến những cao thủ đến từ Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo nữa. Nếu như không được sư phụ kể lại thì sợ rằng không người biết mấy chục năm trước giang hồ đã bị tai kiếp lớn lao như vậy.

Kim Phi Hùng trầm ngâm giây lát, rồi lại hỏi:

- Âm Sơn thần ma có nói cho người biết nguyên nhân vì sao các cao thủ ở hai nơi đó đột nhiên biến mất trên giang hồ không ?

Đặng Thông nói tiếp:

- Lão nhân gia đã từng nói nguyên nhân chân chính thì không ai được biết. Nhưng mà cứ theo như suy đoán có thể là do bọn họ nghe hai phái chính tà của võ lâm Trung Nguyên hợp nhất lại, sức mạnh không thể khinh thường, nên mới rút lui toàn bộ, hoặc là trong nội bộ hai phái đó phát sinh tranh chấp gì đó.

Kim Phi Hùng gật gù đáp:

- Cũng có thể là Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo không hợp với nhau.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Bọn họ xuất hiện trên giang hồ trước sau một tháng, chẳng lẽ không có ai biết về hai nơi đó à ?

Đặng Thông liền trả lời:

- Có lẽ có người biết, nhưng mà những người đó đều bị giết chết cả rồi.

Kim Phi Hùng tròn đôi mắt nhìn hắn:

- Bây giờ ta tha cho người, nhưng mà ta cảnh cáo trước, lần sau đừng để ta thấy cái mặt của người nghe chưa.

Đặng Thông vui lộ ra mặt, gật đầu lia lịa đáp:

- Lần sau tiểu nhân sẽ trốn thật xa, tuyệt đối không dám gặp mặt quấy rầy tôn giá.

Kim Phi Hùng trầm giọng thét vang:

- Cút đi !

Đặng Thông không dám nhiều lời thêm nữa, nhanh lẹ phi thân lên bờ, cầm đầu hốt hoảng chạy trốn bởi vì hấn sợ Kim Phi Hùng đổi ý.

Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn theo sau lưng hắn, mặt lạnh như băng. Chàng lặng yên đứng đó trầm tư nghĩ ngợi về những điều Đặng Thông vừa kể lại, chàng không hiểu người của Trường Xuân đảo có sao lại bắt Bạch Lãnh Thu, rồi bắt mình phải đến Trường Xuân đảo.

Chàng cau mày thâm nhủ:

“Bọn họ đã bắt ta đến Trường Xuân đảo, tại sao lại không nói rõ cho ta biết nơi đó ?”

Suy nghĩ một hồi chàng bất ngờ ngẩng đầu lên tiếng hỏi:

- Có ai trong đó vậy ?

Nói vừa dứt lời, Tử Quyên mình mặc áo tím từ trong khoang thuyền bước ra, sắc mặt còn kinh hãi, run run hỏi chàng:

- Kim công tử, những kẻ lên thuyền đã đi rồi sao ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Ta đã tha cho chúng đi rồi.

Chàng chợt nghĩ ra một điều, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Tử Quyên, cô nương từ Trường Xuân đảo đến đây phải không ?

Tử Quyên kinh ngạc vội đáp:

- Khỏi bẩm công tử, tiểu nô là người Dương Châu.

Kim Phi Hùng chăm chú nhìn nàng một lúc, trong lòng thầm cười nhạo bản thân:

“Ta thực là quá đa tâm nghi ngờ, Tử Quyên chẳng hề có chút võ công, thì làm sao là cao thủ của Trường Xuân đảo được ?”

Chàng quyết định tạm thời gác chuyện Bạch Lãnh Thu mất tích qua một bên, trước tiên hãy hỏi chuyện về Mật Đà Thần Châu. Thế là chàng đi đến đầu mũi thuyền, cúi mình, nhắc bổng Cổ Tử Kỳ còn hôn mê chưa tỉnh lại.

Tử Quyên thấy trong tay Kim Phi Hùng đang nhắc bổng một người liền hỏi:

- Kim công tử, người đó là ai vậy ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Y chính là...

Lúc chàng đang nói đột nhiên phát hiện một việc lạ, lời nói vừa thốt ra chợt dừng lại giữa chừng, chàng đưa mắt ngó quanh bốn phía. Lúc này chàng mới phát giác ra hai chiếc hoa thuyền màu hồng đậu hai bên tả hữu đã không còn thấy ở chỗ cũ nữa.

Liên tiếp trong ba ngày nay, chàng đứng trên bờ chăm chú nhìn lên hoa thuyền Kỷ La Xuân, tự nhiên cũng chú ý tới hai hoa thuyền hồng đậu hai bên thuyền Kỷ La Xuân.

Bây giờ, đột nhiên không thấy, tất nhiên cảm thấy có điều khác lạ cũng là chuyện thường.

Chàng lại đưa mắt ngó quanh tứ phía một hồi nữa, ánh mắt lướt qua các hoa thuyền gần đó, nhưng cũng không phát hiện ra bóng dáng hai chiếc hoa thuyền màu hồng kia đâu nữa.

Trong lòng chàng bỗng nổi lên sự nghi hoặc, lại nghĩ đến những lời Đặng Thông vừa nói, chàng chợt hiểu ra mọi chuyện, liền lẩm bẩm:

- Đúng rồi, hai chiếc hoa thuyền đó có thể là của Trường Xuân đảo phái đến.

Tử Quyên ngơ ngác hỏi chàng:

- Kim công tử, công tử nói gì vậy ?

Kim Phi Hùng vội hỏi:

- Tử Quyên, nàng có để ý đến hai chiếc hoa thuyền màu hồng ở hai bên tả hữu không ?

Tử Quyên nhìn ra mặt sông, giọng vô cùng kinh ngạc:

- Thật là kỳ quái, vừa mới thấy nó ở đây, làm sao...

Kim Phi Hùng liền bảo nàng:

- Nàng đi nhanh ra phía đuôi thuyền, gọi trưởng đà lại đây, ta có việc hỏi hấn.

Tử Quyên la lên thất thanh:

- Công tử, có phải là người trên thuyền đó bắt cóc tiểu thư chúng tôi không ?

Kim Phi Hùng đáp ngay:

- Rất có thể là như vậy. Tử Quyên, mau gọi trưởng đà lại đây.

Tử Quyên ứng tiếng, hấp tấp đi ra phía sau.

Kim Phi Hùng vội bước theo sau đi vào khoang thuyền đặt Cố Tử Kỳ nằm trên sàn thuyền, đầu óc quay cuồng càng nghĩ càng thấy mình hành động đúng.

Sắc mặt Kim Phi Hùng trở nên âm trầm, lòng nghĩ thầm:

“Nếu như không phải bọn họ từ bên hoa thuyền màu hồng đi qua thì ắt sẽ lộ dấu vết chớ không thể bắt cóc Bạch Lãnh Thu ngay trước mặt ta một cách dễ dàng như vậy được.”

Chàng nhớ khi mình mới nhảy lên mũi thuyền xem xét, thì vẫn còn thấy hai hoa thuyền đó đậu ở gần đây.

Nếu cứ theo lẽ thường mà xét, hoa thuyền dựa vào sông Tần Hoài để mưu sinh, thì không lý nào mà rời bỏ đoạn sông Tần Hoài này được.

Không còn nghi ngờ chi nữa, hai chiếc hoa thuyền màu hồng đậu gần đây là có mục đích, khi đạt được rồi, tất phải trở về Trường Xuân đảo.

Bởi vì chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hai chiếc thuyền lớn đã đi xa như vậy, giả như không phải là bắt cóc Bạch Lãnh Thu, thì chẳng thể lựa dịp này mà trốn đi được.

Kim Phi Hùng đang miên man nghĩ ngợi, chợt nghe tiếng bước chân từ mé sau vọng lại, tiếp đó thấy Tử Quyên dắt theo hai người tiến vào trong khoang.

Trong hai người này, người đi trước là lão gia nhân Bạch Nghĩa, phía sau là một người thuyền phu trung niên, hai chân đỏ hồng, quần dài phủ gót.

Người thuyền phu trung niên có bộ mã phong sương, không biết đột nhiên bị kéo lên khoang thuyền làm gì, mặt bỗng lộ ra vẻ sợ hãi.

Bạch Nghĩa bước tới vòng tay thi lễ chào Kim Phi Hùng, rồi nói với chàng:

- Mong Kim công tử cứu tiểu thư chúng tôi, nàng là người thân duy nhất của lão nhân gia, chủ nhân của chúng tôi còn sống sót đó.

Nói rồi lão gần như quỳ sụp xuống đất. Kim Phi Hùng thấy vậy liền đưa tay ngăn cản lại:

- Lão nhân gia bất tất phải lo lắng như vậy, tại hạ nhất định sẽ tận sức cứu Bạch cô nương thoát khỏi tai nạn, lão hãy đợi một chút, tại hạ có điều muốn hỏi người thuyền phu này.

Chàng quay về phía người thuyền phu rồi lên tiếng hỏi:

- Người là lão đại trông thuyền này phải không ?

Người thuyền phu cúi mình đáp:

- Tiểu nhân là Lưu Thất... là trưởng đà coi thuyền này.

Kim Phi Hùng bảo y:

- Người chớ hốt hoảng như vậy, hãy bình tĩnh nhớ lại coi hai chiếc thuyền hồng ở hai bên đây mấy hôm nay vừa đi về hướng nào ?

Lưu Thất liền hỏi lại:

- Phải chăng công tử muốn hỏi về hoa thuyền Trường Hưng và Xuân Phong ? Lúc nãy tiểu nhân thấy họ căng buồm đi lên thượng du rồi.

Kim Phi Hùng vừa nghe tên của hai chiếc hoa thuyền, chàng càng tin chắc rằng dự đoán của mình không sai. Chàng hấp tấp hỏi:

- Bọn họ đi được bao lâu rồi ?

Lưu Thất đáp:

- Ước chừng được hơn một giờ đồng hồ.

Chàng ngẫm nghĩ thấy đúng là khoảng thời gian mà Kim đầu đà và Táng Môn Thần lên thuyền gây sự, nên chàng hỏi tiếp:

- Lưu Thất ca, người tính thử xem, bây giờ chúng ta đuổi theo bọn họ thì bao lâu mới đuổi kịp ?

- Bây giờ sức gió quá yếu, không thể căng buồm được. Lại thêm đi ngược nước, chắc rằng đến ngày mai mới có thể theo kịp họ.

Kim Phi Hùng nói:

- Bạch cô nương bị người ta bắt đi, theo như ta suy đoán rất có thể là do người trên hai thuyền đó gây ra. Cho nên chúng ta phải cố gắng đuổi theo để thừa lúc bọn họ chưa kịp lên bờ thì chúng ta có thể gặp họ.

Lưu Thất chợt nói:

- Sớm nhất thì cũng phải đến trưa mai mới có thể đuổi kịp.

Kim Phi Hùng cương quyết:

- Cho dù thế nào đi nữa, thì người cũng phải tận lực mới được. Tính mạng của Bạch cô nương nằm trong tay các người đó.

Lưu Thất kinh ngạc:

- Bạch cô nương bị...

Kim Phi Hùng gật đầu xác nhận:

- Bạch cô nương đã bị người ta đem đi mất tích, rất có thể là người trên hai thuyền đó chủ mưu.

Lưu Thất lắc đầu:

- Tô cô nương và Lăng cô nương trên hai thuyền đó rất khâm phục cô nương chúng ta, trưởng đà bên thuyền đó nói nhị vị cô nương của họ rất muốn kết nghĩa với Bạch cô nương mà.

Kim Phi Hùng nghe Lưu Thất nói vậy, chàng đột nhiên cảm thấy nghi hoặc vội cắt ngang lời y:

- Người nói là người quen với hai cô nương bên hoa thuyền đó hả ?

Lưu Thất đáp lại:

- Không phải là quen biết, mà tiểu nhân đã thấy mặt bọn họ thôi, hai cô nương đó rất là vui vẻ hòa nhã, lại còn lo lắng cho bọn tiểu nhân chúng tôi nữa. Đáng tiếc là mấy cô nương đó bận rộn quá, không thể...

Kim Phi Hùng thấy gã cứ nói mãi vội khoát tay ra hiệu cho gã đừng nói nữa, đoạn trầm giọng bảo:

- Người hãy đi ra sau thuyền bảo họ chuẩn bị lát nữa khởi hành một chuyến, hãy coi kỹ mọi vật dụng rồi nói lại cho ta rõ.

Lưu Thất lên tiếng:

- Công tử à, cứ theo như tiểu nhân nghĩ, Bạch cô nương không phải bị người trên hai thuyền đó bắt cóc đâu, bọn họ lại chẳng phải...

Kim Phi Hùng trầm sắc mặt:

- Người không phải lo về chuyện này, hãy lo chuyện mà ta nói vừa rồi là đủ.

Lưu Thất không dám nói nhiều nữa, lập tức ứng tiếng đi ngay về phía đuôi thuyền.

Bạch Nghĩa đợi cho Lưu Thất đi khuất, mới nói:

- Kim công tử dứt khoát phải cứu tiểu thư chúng tôi, vì nàng đã đau khổ quá nhiều rồi, giả như nàng rơi vào tay những kẻ bại hoại thì thật là tai hại không sao kể xiết.

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Lão nhân gia, điều này thì không cần lão đa tâm, tại hạ đã ra tay can thiệp vào thì không dễ gì buông ra đâu.

Bạch Nghĩa cất tiếng bảo:

- Lão nô xin thay mặt cố chủ nhân đã khuất núi, có lời cảm tạ công tử.

Kim Phi Hùng hấp tấp lấy tay nâng lão đứng dậy, giọng chàng có vẻ bối rối:

- Lão nhân gia hãy lui vào trong ghế ngồi, để tại hạ nghĩ cách cứu nàng.

Tử Quyên đang đứng bên cạnh cũng nói:

- Nghĩa bá, Kim công tử thân có trọng trách, nay chàng chịu giúp một tay, nhất định sẽ tìm được tiểu thư mà, Nghĩa bá hãy vào trong ghế ngồi một lát đi.

Kim Phi Hùng chột bảo:

- Tử Quyên cô nương hãy đưa lão nhân gia vào trong đi.

Tử Quyên hơi kinh ngạc:

- Công tử...

Vẻ mặt Kim Phi Hùng không vui:

- Ta cần ở đây một mình để nghĩ cách cứu Bạch cô nương.

Tử Quyên ngược mắt ngó chàng một hồi, đoạn nói:

- Công tử có việc gì cần sai bảo xin cứ lắc chiếc chuông trên bàn này, tiểu nữ sẽ đến ngay lập tức.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Ta biết rồi, cô nương đi đi.

Đối với Bạch Lãnh Thu trong lòng chàng có một tình cảm cực kỳ phức tạp, có lẽ do nàng giống y hệt người em gái mà bấy lâu bị xa cách.

Chàng nhớ đến những nữ nhân bí mật đến bắt cóc Bạch Lãnh Thu mang đi, rồi chợt nghĩ đến hai vùng đất bí mật mà giang hồ võ lâm thường hay đồn đại là Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, rồi tiếp đó là chuyện Mật Đà Thần Châu mà Táng Môn Thần vừa nhắc tới.

Chuyện phiền phức tai họa thường là như vậy, đã không đến thì thôi, một khi đã đến là dồn dập nhiều chuyện liên tiếp, khiến người ta không khỏi luống cuống.

Kim Phi Hùng thầm nhủ:

“Cái này đều là do Cố Tử Kỳ bịa đặt nói láo, đem chuyện mất Mật Đà Thần Châu đổ lên người mình.”

Chàng nghĩ đến Cố Tử Kỳ nên vội đứng dậy đi ra ngoài khoang thuyền.

Lúc này con thuyền đã bắt đầu nhổ neo, cánh buồm được căng ra, làn gió thổi khiến cho mảnh vải buồm bay phấp phật trong đêm vắng lặng.

Kim Phi Hùng đứng trên sàn thuyền nhìn những đốm sáng nhấp nháy ở đằng xa, trong lòng dường như có chút sầu muộn.

Cảm giác này đột nhiên nổi lên mỗi khi chàng rời khỏi một địa phương để khởi hành đến một địa phương khác, lòng chàng bồi hồi, không sao trầm tĩnh lại được.

Chàng cảm thấy mình tựa như một cánh diều lang thang phiêu bạt không hề bắt rễ tại một nơi nào được cả, chỉ liên tục từ nơi này trôi dạt đến nơi khác không lúc nào được ngơi nghỉ.

Cô độc và buồn rầu luôn làm bạn đồng hành suốt tháng năm dài với chàng, khiến chàng không thể tìm được một chốn nương thân thích hợp.

Chàng nhìn vào những ánh đèn phía xa xa, miệng cười khổ:

- Ta chắc phải suốt đời phiêu lãng, thành ra chẳng có cơ hội nào để kiếm được một mái nhà yên ấm.

Con thuyền đi ngược sông trong đêm, nước sông đập vào hai bên mạn thuyền, chàng đứng lặng một lát để bao nhiêu đợt sóng dịu lắng sâu xuống đáy lòng. Đoạn chàng đi đến đầu thuyền, Cố Tử Kỳ vẫn còn nằm ở đó bất tỉnh không hề cử động.

Bởi vì thuyền đi quá nhanh, lại thêm ngược dòng cho nên nước sông văng lên tung tóe, ướt đầm y phục của Cố Tử Kỳ.

Khi Kim Phi Hùng nhắc y vào trong khoang thuyền, hai mắt Cố Tử Kỳ không còn một tia huyết sắc, giọt nước lấm tấm khắp người, còn đâu vẻ phong lưu khoáng đạt như lúc trước ở trên thuyền nữa ?

Kim Phi Hùng giải khai huyết đạo cho y xong, bèn đặt y nằm dưới sàn thuyền, ngồi đợi một lát mới nghe tiếng thở yếu ớt phát ra.

Mặt Cố Tử Kỳ hiện ra vẻ đau đớn cực độ, ắt là do vết thương nơi tay phải chưa khép miệng đã bị Kim đầu đà đến bắt đi, trên đường tới đây do giãy giụa nên vết thương chưa kín miệng lại bị rách thêm ra.

Lúc này vì bị Đặng Thông phong bế huyết đạo, huyết mạch không thông, nên vết thương chưa bị ra máu, bây giờ tỉnh lại được cảm thấy chỗ cánh tay bị chém đứt đau buốt không sao kể xiết, chịu không nổi y bèn bật lên tiếng rên rĩ.

Kim Phi Hùng thấy nét mặt của y, nghĩ đến cách đây không lâu còn tác oai tác oái, khoác lác trước mặt mình, trong lòng chàng vừa bực lại vừa cảm thấy thương hại cho y.

Chàng trầm giọng hỏi:

- Vết thương của người đau lắm phải không ?

Cố Tử Kỳ nghe hỏi hết sức kinh ngạc, mở choàng mắt thấy người ngồi trước mặt chính là nhân vật mà y cực kỳ khiếp hãi, được giang hồ gọi là Thanh Y Tu La.

Qua phút kinh ngạc, y ngồi bật dậy định kiếm cách chạy trốn.

Kim Phi Hùng hét lớn:

- Đứng lại ! Người định chạy đi đâu ?

Cố Tử Kỳ ngó quanh bốn phía không phát hiện ra Kim đầu đà và Táng môn thân đâu nữa. Y biết rằng hai kẻ này gặp phải Kim Phi Hùng thì khó mà còn đường sống.

Kỳ thực y cũng biết rõ mình bị mất máu quá nhiều, nếu như còn lặn xuống nước một lần nữa thì cho dù có trốn thoát thì cũng không cách nào sống sót mà trở về thành Bắc Kinh được.

Y chậm chạp quay người lại, giọng run run:

- Người... người đã để cho ta sống, lẽ nào lại...

Kim Phi Hùng cất lời y:

- Người hỏi ta có thể giết người hay không chứ gì ?

Khóe miệng của Cố Tử Kỳ hơi máy động, đột nhiên y quỳ mọp xuống sàn thuyền, lớn tiếng than khóc:

- Tôn giá, mong người tha mạng cho tiểu sinh, thân phụ mẫu chỉ còn tiểu sinh là con trai độc nhất mà thôi.

Kim Phi Hùng quát lớn:

- Câm mồm, người còn nhớ bộ dạng hùng hổ của người lúc nãy không ? Người đã biến thành vẻ mặt thương hại mau quá vậy ?

Cố Tử Kỳ run rẩy đáp:

- Lúc nãy tiểu nhân có mắt mà như mù không thấy Thái Sơn trước mặt, xin tôn giá vui lòng bỏ qua.

Kim Phi Hùng cất tiếng hừ lạnh:

- Thật không ngờ đường đường là một thiếu bảo tiêu chủ, tại sao lại hèn nhát đến thế !

Cố Tử Kỳ đỏ mặt lúng túng đáp:

- Tôn giá, chỉ cần người tha mạng, tiểu nhân nhất định sẽ mời phụ thân đến tạ lỗi cùng người.

- Người đã sợ ta như vậy, tại sao còn dám nói ta lấy mất Mật Đà Thần Châu của người.

Cố Tử Kỳ run sợ đáp:

- Tiểu nhân dù có to gan bằng trời cũng không dám đổ tội cho người.

Kim Phi Hùng trợn mắt:

- Người còn dám chối nữa sao ?

Cố Tử Kỳ nét mặt khổ sở đáp:

- Tiểu nhân không dám chối, lúc nãy do bọn họ bức bách tiểu nhân, chớ bản thân tuyệt nhiên không có ý định đó.

Kim Phi Hùng thét vang:

- Người còn định nói láo à ? Lẽ nào người không sợ bảo kiếm sắc bén của ta ?

Cố Tử Kỳ vội đáp:

- Nếu như tiểu nhân nói láo, tùy tiền bối xử trí ra sao cũng được, nếu như không tin, tiền bối có thể tìm họ lại đây.

Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo y:

- Hừ ! Người biết rằng bọn chúng không dám trở lại trên thuyền cho nên...

Cố Tử Kỳ lắp bắp lên tiếng:

- Tiểu nhân dám thề rằng...

Kim Phi Hùng nạt lớn:

- Không cần người thề thốt làm chi, vì ta làm sao tin lời thề của người được.

Cố Tử Kỳ ra sức biện bạch:

- Thật đó mà, lúc đó tiểu nhân vừa tới khách điểm, bọn họ đã đợi ở đó rồi, cả thủ hạ trong Kim Sư tiêu cục đi chuyển bảo tiêu bị bọn họ giết hết, thấy tiểu nhân mình mẩy ướt đầm, bọn họ bức bách tiểu nhân giao Mật Đà Thần Châu.

Y hít vào một hơi rồi nói tiếp:

- Lúc đó tiểu nhân vừa lạnh vừa khát, vết thương đau nhức không sao chịu thấu, nên bọn họ mới để cho tiểu nhân thay y phục, trong lúc thay y phục, bọn họ hỏi tiểu nhân gặp sự tình gì vậy, nên tiểu nhân mới kể hết với bọn họ, cho nên họ mới bức tiểu nhân đến đây gặp người.

Y nói đến đây thấy sắc mặt Kim Phi Hùng vẫn lạnh giá, lặng im không thốt ra lời nào, lại hoảng hốt phát thệ:

- Tiểu nhân này giờ nói thiệt đó, giả như câu nào dối trá thì xin trời tru đất diệt, chết không toàn thây.

Kim Phi Hùng không buồn để tâm nghe y nói, mà ánh mắt lạnh lẽo của chàng chiếu thẳng vào mặt, khiến cho y rùng mình, lạnh gáy, hai hàm răng bất giác dính chặt vào nhau, người không ngớt run lên từng chập.

Lúc này y cơ hồ như quên cả đau đớn, đầu cúi thấp xuống giống như kẻ tử tù sắp sửa bị giết chết.

Trong lòng y vô cùng tuyệt vọng, chợt nghe Kim Phi Hùng âm thầm cất tiếng:

- Người đứng dậy đi !

Cố Tử Kỳ ngạc nhiên, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn Kim Phi Hùng, không biết mình có nghe lầm hay không.

Kim Phi Hùng lấy từ trong mình ra một chiếc lọ nhỏ đưa cho Cố Tử Kỳ, đoạn bảo y:

- Đây là thuốc trị thương, người hãy cầm lấy mà dùng.

Cố Tử Kỳ càng thêm kinh ngạc, tưởng như mình đang nằm mộng, ngẩn người, chụp lấy lọ thuốc mà không biết nói sao cho phải.

Kim Phi Hùng lại lên tiếng:

- Người hãy cởi bỏ y phục bị ướt ra, lấy trường bào ta đang mặc mà dùng tạm.

Cố Tử Kỳ định thần lại, vội vàng đứng lên, y cúi người đáp:

- Đa tạ tôn giá, đa tạ tôn giá.

Kim Phi Hùng lạnh lùng nói:

- Các hành động mà người gây ra ban nãy cũng đủ để cho ta lấy mạng người rồi, nhưng ta tha cho người, không giết chết người nữa.

Cố Tử Kỳ vui mừng ra mặt, giọng rồi rít cảm tạ:

- Đa tạ đại ân của tôn giá.

Kim Phi Hùng nói tiếp:

- Người đừng tưởng ta tha cho người mà vội mừng, nếu như từ nay về sau không chịu thay đổi tính tình thì sẽ phải chết thảm bởi kiếm của ta đó.

Cố Tử Kỳ vội đáp:

- Tiểu nhân nhất định sẽ sửa mình, từ nay về sau sẽ đối xử với người ta tốt hơn.

Kim Phi Hùng đứng dậy, cởi bỏ chiếc trường bào màu xanh đang khoác bên ngoài, rồi bảo y:

- Người hãy mặc chiếc áo này vào, ta còn có chuyện muốn hỏi người.

Cố Tử Kỳ y lời vội cởi chiếc áo ngoài ra, vì chỉ còn lại một cánh tay, nên cử động không còn linh hoạt, mãi một lúc sau mới thay xong chiếc áo.

o O o